

Chuông gió

Tác giả: **Vĩ Ngu**

Tên gốc: Oán khí chạm chuông

Thể loại: Hiện đại, kinh dị, phiêu lưu kỳ ảo

Nguồn convert: >>[Lavsnow \(TTV\)](#)<<

Độ dài: 4 quyển – 145 chương cả ngoại tuyện

Tình trạng edit: On going

Edit by LinhMaroon

Ebook created by LinhMaroon

<http://linhmaroon.wordpress.com>

Một chiếc chuông gió chỉ vang lên khi chạm vào oán khí của người chết...

Một con đường phiêu bạt vĩnh viễn không nhìn thấy điểm cuối....

Quyển I: Thục Cốt

1. Lời mở đầu

Bình thường tôi không có sở thích gì đặc biệt, thời gian rảnh rỗi thích một mình xách ba lô đi xa, cứ đi mãi như vậy, thế mà đã đi gần hết nửa đất nước, lúc không có việc gì thì ngồi xem lại ảnh chụp du lịch và nhật ký hành trình, rất yêu cảnh vắng người thưa thớt của miền Tây, trừ cảnh sắc độc đáo ra, những kỳ nhân kỳ sự ở đó cũng khiến cho tôi nhớ mãi không quên.

Cho nên tôi rất muốn viết một câu chuyện về bọn họ, cho dù chưa khắc họa được hết cũng đặc biệt muốn ghi lại cuộc sống phiêu bạt ở trên đường.

Ý tưởng của cuốn tiểu thuyết này thực ra đã có từ rất lâu rồi, khi đó tôi còn ở Đại Lý, ngồi bên ngoài một tiệm sách phơi nắng, nhìn dòng người hối hả tấp nập trước mặt, chợt nghĩ: nhìn bề ngoài, mọi người đều là những người lữ hành giống nhau, nhưng bên dưới những gương mặt bình thường kia, có thể có một hai người, vì một nguyên nhân đặc biệt nào đó, vì làm một công việc đặc biệt nào đó mà tự do bên ngoài cuộc sống thực tế, vĩnh viễn lang bạt trên đường?

Cảm thấy rất thú vị, cho nên liền bắt tay viết, vui mình vui người, không hơn.

Mục lục

Chương 1 - Chương 2 - Chương 3 - Chương 4 - Chương 5

Chương 6 - Chương 7 - Chương 8 - Chương 9 - Chương 10

Chương 11 - Chương 12 - Chương 13 - Chương 14 - Chương 15

Chương 16 - Chương 17 - Chương 18 - Chương 19 - Chương 20

Chương 21 - Chương 22 - Chương 23 - Chương 24 - Chương 25

Chương 26 - Chương 27 - Chương 28 - Chương 29 - Kết thúc

-0-

2. Chương 1

Buổi tối khoảng bảy giờ, máy bay đến không phận của Lan Châu*, từ cửa sổ máy bay nhìn xuống là một mảnh đất trơ chọi ngàn khe vạn rãnh, hoang vu vô tận.

* Lan Châu: Một tỉnh lỵ của tỉnh Cam Túc, Cộng Hòa Nhân Dân Trung Hoa.

Xuống máy bay, ngồi thẳng lên xe bus của sân bay, Quý Đường Đường trước tiên là xem lại bản giới thiệu lộ trình, muốn đến nội thành Lan Châu còn phải đi hơn nửa tiếng đồng hồ nữa.

Bên cạnh có một người đàn ông da ngăm đen đang ngồi, lúc người bán vé đến thu tiền, Quý Đường Đường nghe thấy anh ta nói chuyện với người bán vé, dùng tiếng địa phương.

Trung Quốc rộng lớn, mười dặm không chung tiếng nói, nghe không hiểu những gì anh ta nói cũng là chuyện thường tình, Quý Đường Đường hơi nghiêng đầu, định chớp mắt một lúc, người đàn ông kia lại bắt chuyện: “Đây là ba lô của cô à?”

Có lẽ biết cô là người từ nơi khác đến, lúc nói chuyện với cô, anh ta chuyển thành tiếng phổ thông có hơi miễn cưỡng, Quý Đường Đường nhìn theo phương hướng anh ta chỉ, đúng là cái cái ba lô đã được nhét đầy ụ của mình, sáu mươi lít*, bên ngoài treo đệm chống ẩm, bên cạnh còn thủ sẵn một đôi gậy leo núi.

* Nguyên văn là “thưng” – Đơn vị đo thể tích của TQ, 1 thưng bằng 1 lít.

“Phải.”

“Khách ba lô?” Người đàn ông kia cười ha hả.

Nụ cười của anh ta khiến cho Quý Đường Đường cảm thấy có chút không thoải mái, cô lại nghiêng đầu qua một bên, không để ý đến gã đó nữa.

“Đi du lịch một mình à?” Người nọ hỏi tới.

“Không phải.” Quý Đường Đường không định dài dòng, cô nhanh chóng nhắm mắt lại.

Người đàn ông kia không nói gì nữa, nhưng Quý Đường Đường vẫn có thể cảm nhận được gã đang nhìn cô, kiểu nhìn chòng chọc không hề che giấu ấy ít nhiều khiến cho cô có chút không thoải mái, cô không mở mắt, chân mày nhíu lại.

Cũng không biết qua bao lâu, xe đột nhiên dừng lại, giọng nói bén nhọn lạnh lạnh của người bán vé vang lên: “Đến nội thành rồi, ai muốn xuống thì nhanh xuống đi!”

Quý Đường Đường nhanh chóng đứng dậy, người đàn ông kia nhường đường cho cô một chút, ngẩng đầu dường như còn định nói gì với cô, Quý Đường Đường cố ý lơ đi, xốc cái ba lô hơn sáu mươi lít kia lên, nhanh chóng xuống xe.

Một người đàn ông râu quai nón ngồi đằng sau cười lên ha hả, vỗ vỗ bả vai người kia: “Dạng này khó của lắm.”

“Chuẩn đấy.” Người kia lơ đãng cười một tiếng, đứng dậy lấy túi của mình trên giá để hành lý.

Lúc cầm túi, gã nhìn qua ngoài cửa sổ một cái, Quý Đường Đường đang lên một chiếc xe taxi màu xanh biếc.

Taxi dừng lại trước một nhà khách, Quý Đường Đường trả tiền xe, bước vào cửa đi về phía quầy tiếp tân.

Một cậu chàng mặt mày tỏa nắng mỉm cười với cô: “Chào cô, tiểu thư, có dự định gì chứ?”

Quý Đường Đường lắc đầu, rút chứng minh thư và ba tờ tiền mệnh giá lớn màu đỏ ra: “Một phòng đơn.”

Cậu ta nhận tiền, lại trả lại cho cô một tờ: “Phòng đơn chỉ có 188 nguyên thôi, thừa rồi.”

Quý Đường Đường cười cười: “Cũng không nhiều, phiền anh giúp tôi đặt vé xe sáng mai đến Hạ Hà*.”

* Hạ Hà: Một huyện thuộc châu Cam Nam, Cộng Hòa Nhân Dân Trung Hoa, người Tạng chiếm 78% dân số.

Cậu chàng kia sừng sốt một chút, theo bản năng nhìn lướt qua chiếc ba lô sau lưng cô:

“Đi đến đó... du lịch?”

“Phải.”

“Một mình?” Cậu ta giật mình.

“Đúng.” Quý Đường Đường không phòng bị như lúc trước.

Cậu kia không nói gì nữa, cúi đầu viết hóa đơn thuê phòng, sau đó đưa tiền thừa và thẻ mở cửa phòng cho cô: “Phòng 301 tầng 3.”

Quý Đường Đường cúi đầu, đem tiền lẻ nhét lại vào trong ví, cậu trai kia do dự một chút, lại không nhận được mà gọi cô lại, “Quý... tiểu thư?”

“Chuyện gì vậy?” Quý Đường Đường ngẩng đầu.

“Nếu có thể thì cố gắng đừng đi du lịch đến chỗ đó một mình.” Cậu ta có chút ngắc ngư nói, “Đầu bên đó... là đất Tạng rồi.”

“Sao vậy? Dân Tạng không thân thiện sao?” Quý Đường Đường cười.

“Cũng không phải vậy, chính là tập quán không giống nhau, dễ sinh ra xung đột.”

Lúc nói những lời này, cậu ta ngẩng đầu nhìn cô một cái, có chút đỏ mặt, lại nhanh chóng cúi đầu xuống.

“À...” Quý Đường Đường gật đầu một cái, “Tôi biết rồi.”

Cô chưa nói có thay đổi kế hoạch hay không, xách ba lô đi thẳng lên tầng.

Cậu trai kia ngẩn ra nhìn bóng lưng của cô, thỉnh thoảng sau lưng bị người ta vỗ mạnh một cái: “Đại Lâm, nhìn cái gì thế?”

Nghe giọng cũng biết là Vương Thiếu cùng đứng ở quầy tiếp tân, Đại Lâm nhìn về hướng Quý Đường Đường biến mất, chép miệng: “Cô gái kia, sáng mai muốn đến Hạ Hà, nhờ tôi đặt vé xe sớm.”

“Một mình?” Vương Thiếu cả kinh, có chút khó tin, “Một mình hả?”

“Còn không phải sao.” Đại Lâm than thở.

“Không sợ chết.” Vương Thiếu hừ một tiếng, “Ở đâu đến?”

“Bắc Kinh.”

“Thành phố sung sướng thì không ở, cứ đến cái chỗ khi ho cò gáy này làm gì, còn tưởng là dưới chân thiên tử, ai ai cũng an phận thủ thường chứ.” Vương Thiếu lẩm bẩm một tràng, bỗng nhiên thần thần bí bí ghé sát vào Đại Lâm, “Ê, tôi bảo này, lần trước có cô gì tên Lăng Hiểu Uyển ấy, cũng đến Hạ Hà, giờ vẫn chưa tìm được đúng không?”

Lăng Hiểu Uyên là khách trọ của nhà khách từ tháng trước, lúc rời khỏi Lan Châu, dự định ở ba ngày trong nhà khách, nói muốn đến Hạ Hà chơi hai ngày, kết quả đến ngày thứ ba vẫn còn chưa thấy về, ngày thứ tư thứ năm cũng không thấy người đâu, cô ta còn để lại một phần hành lý ký gửi ở nhà khách, mới đầu tất cả mọi người đều không bận tâm, cho đến khi nhận được điện thoại của gia đình Lăng Hiểu Uyên đánh tới hỏi thăm mới biết Lăng Hiểu Uyên đã mất tích.

Sau khi điều tra, Lăng Hiểu Uyên đã xuống xe trên đường đi đến Hạ Hà, nghe kể là kết bạn với bạn phượt* trên xe rồi cùng nhau bắt xe đến cảnh đẹp nào đó, rồi cứ thế bật vô âm tín.

* Nguyên văn từ này là “lữ hữu” – bạn lữ, là danh từ xưng hô giữa những người đam mê vận động ngoài trời, du lịch tự động tự phát, vì con lữ có thể mang có thể vác, chịu khổ chịu khó, chính là một trong những phẩm chất mà một người du lịch bụi cần có.

Đại Lâm đã làm tiếp tân ở nhà khách ba năm rồi, mấy vụ du khách mất tích cũng đã thấy qua bốn năm lần, nhìn quen cũng không thấy sợ nữa, chẳng qua là ít nhiều cũng có chút tiếc nuối thay những người như cô gái ấy, đều là những người trẻ tuổi, sống không thấy người chết không thấy xác, nói không thấy là không thấy.

Dáng dấp của Quý Đường Đường rất quen thuộc, Đại Lâm cảm thấy cô vô cùng gần gũi, không muốn cô mạo hiểm, mặc dù nói tỷ lệ gặp chuyện không may là rất nhỏ.

Quý Đường Đường vào phòng, cắm thẻ mở cửa phòng vào rãnh sạc điện, thuận tay mở TV lên, cầm điều khiển chuyển kênh một lượt, cuối cùng giữ nguyên ở kênh âm nhạc.

Lúc chuông điện thoại di động vang lên, Quý Đường Đường còn tưởng là nhạc trên TV, nằm trên giường ngay đơ không nhúc nhích, cho đến khi cô nhận ra tiếng nhạc cứ lặp đi lặp lại mãi không ngừng mới bò dậy lần mò trong ba lô.

Màn hình di động hiển thị bốn chữ lấp lóe lấp lóe: Nhà Lăng Hiểu Uyên.

Quý Đường Đường nhân nút trả lời, đồng thời đi tới trước TV, ấn mạnh vào nút tắt.

Đầu kia truyền đến một giọng nói sợ hãi: “Quý tiểu thư?”

“Vâng, là cô Lăng phải không?” Trước mắt Quý Đường Đường hiện lên gương mặt tiều tụy của một người phụ nữ trung niên, “Tôi đã đến Lan Châu rồi, sáng mai sẽ đến Hạ Hà.”

“Vâng... xin nhờ Quý tiểu thư.”

“Đừng khách khí.”

Đầu dây bên kia ngưng ngáp không biết nói gì, Quý Đường Đường quyết định giúp bà

ta: “Không có chuyện gì thì cô cứ cúp máy đi, tôi sẽ liên lạc lại sau.”

Gác điện thoại xuống, Quý Đường Đường nhất thời chẳng còn tâm trạng mà nghỉ ngơi, cô mở ba lô, lấy một chiếc netbook ra từ ngăn kếp bên trong, cắm dây mạng của nhà khách vào, nhập một vài địa chỉ trang web lên khung địa chỉ.

Mạng của nhà khách hơi chậm, Quý Đường Đường ôm cánh tay tựa trên ghế, như đang suy ngẫm điều gì đó nhìn những trang web lần lượt được mở ra, đây là những bài viết do bạn thời đại học của Lăng Hiểu Uyển đăng lên kêu gọi những người bạn trên mạng giúp đỡ tìm kiếm Lăng Hiểu Uyển, tin tức bên trong bài viết hiển thị, Lăng Hiểu Uyển, 19 tuổi, sinh viên năm ba trường đại học Nông lâm Phương Bắc, là thành viên cốt cán trong câu lạc bộ du lịch bụi của trường học, trước đó đã từng một mình đi du lịch đến vùng Cam Nam*, sau đó thì mất tích.

* Cam Nam (Gannan): Một châu tự trị của người dân tộc Tạng, thuộc tỉnh Cam Túc, Cộng Hòa Nhân Dân Trung Hoa.

Bên trong bài viết có một tấm ảnh của Lăng Hiểu Uyển, một cô gái rất thanh tú, thắt tóc bím hai bên, đuôi tóc buộc một chuỗi hoa đính ngọc kiểu Hàn, thời buổi này rất ít có con gái bện tóc bím, bất kể bạn có thừa nhận hay không, tết bím ít nhiều cũng sẽ khiến bạn trở nên quê mùa, vậy mà ở trên người Lăng Hiểu Uyển, chút quê mùa này hoàn toàn không biểu lộ ra, trái lại, còn có thêm vài phần ngọt ngào khả ái.

Quý Đường Đường thở hắt ra, vươn hai ngón tay chạm nhẹ lên gương mặt của Lăng Hiểu Uyển trên màn hình, không nhìn được mà lẩm bẩm: “Cô đang ở đâu?”
Lăng Hiểu Uyển đương nhiên không thể trả lời được, cặp mắt to trong suốt nhìn Quý Đường Đường, trong mắt dường như còn có nét cười yêu kiều.

Tin tức lấy được từ nhà của Lăng Hiểu Uyển tương đối chính xác, là từ bên cảnh sát Lan Châu báo lại cho nhà họ Lăng sau khi tiến hành điều tra: Lăng Hiểu Uyển hôm đó ngồi xe từ Lan Châu đến Hạ Hà, giữa đường đã xuống xe đi cùng với vài người bạn phượt bắt xe đến thị trấn Ca Nại huyện Lục Khúc, ở tại Lữ Quán Thanh Niên* ở thị trấn Ca Nại.

* Lục Khúc (Luqu) – một huyện thuộc châu tự trị Cam Nam, tỉnh Cam Túc, Cộng Hòa Nhân Dân Trung Hoa.

* Lữ Quán Thanh Niên (Thanh niên lữ xá) - gọi tắt là Thanh Lữ là một loại hình kinh doanh nhà trọ nhắm vào đối tượng các bạn trẻ ham mê du lịch bụi, nghiêng về tự phục vụ, không lãng phí, nổi tiếng với việc sinh hoạt tập thể và giao lưu văn hóa. Tất cả các Thanh Lữ đều cung cấp những gian phòng cho nhiều người để khách lựa chọn, dùng chung một phòng để tiết kiệm chi phí du lịch, phần lớn các Lữ Quán Thanh Niên đều có không gian cộng đồng hoặc một quầy rượu nhỏ để tiện cho du khách giao lưu và sắp xếp những hoạt động tập thể giới thiệu văn hóa địa phương.

Thị trấn Ca Nại là nơi tụ cư của người dân tộc Tạng, dân trong trấn cũng chỉ chưa đầy

trăm hộ, mới đầu cũng chỉ là một trấn nhỏ bình thường, sau lại có một đoàn khách du lịch bụi từ nước ngoài đến đây du ngoạn, được mở mang tầm mắt với cảnh sắc nơi đây, sau khi về liền viết một bài ký sự du lịch, đăng lên một diễn đàn du lịch có tiếng, từ đó danh tiếng của trấn Ca Nại lên cao — dĩ nhiên chỉ là đối với những người đam mê du lịch bụi ở nước ngoài cùng với dân phượt ham mê yêu thích thám hiểm ở trong nước mà thôi, với phần lớn du khách Trung Quốc, sức hút của những điểm du lịch này còn lâu mới bằng được những cái tên cũ kỹ như Bắc Kinh, Thượng Hải hay Tây An.

Từ thị trấn Ca Nại đi về phía Tây chưa đầy hai mươi phút chính là hẻm núi Ca Tát Ma sâu thăm thẳm, trong tình huống bình thường, dân phượt sẽ chọn đi bộ qua hẻm núi chừng 1 – 2 tiếng sau đó đi lòng vòng, trừ thám hiểm hẻm núi ra còn có thể bắt xe đến đồng cỏ ẩm ướt cách đó ba mươi cây hoặc đến hồ cao nguyên, lại vừa có thể ngắm nhìn khung cảnh của đất Tạng.

Lăng Hiểu Uyển mất tích đúng vào lúc đang thám hiểm ở hẻm núi, một nhóm sáu người, vừa đi vừa nghỉ, thị trấn Ca Nại có độ cao so với mặt nước biển hơn ba nghìn mét, Lăng Hiểu Uyển có một chút phản ứng cao nguyên, cần nghỉ ngơi nhiều hơn người khác, người đi cùng phía trước cho là cô dừng lại nghỉ ở đằng sau nên không thấy cô cũng không để ý lắm, chỉ dừng lại ở lối vào để chờ cô, trái phải đều chờ không thấy, bấy giờ mới hốt hoảng đi vào tìm một lượt, lại không tìm thấy.

Hẻm núi Ca Tát Ma...

Quý Đường Đường thấp giọng lẩm bẩm mấy chữ này, chợt nhớ ra gì đó, mở khung tìm kiếm của anh Gúc ra, nhập mấy chữ “Hẻm núi Ca Tát Ma” vào, sau đó nhấn cách một cái, lại nhập thêm hai chữ “mất tích”.

Khỏi phải nói, thực đúng là nhảy ra không ít đề mục.

Quý Đường Đường vội vàng xem một lượt, những nội dung có tính chân thực không nhiều lắm, trái lại, có một bài blog lại thu hút sự chú ý của cô.

“Ngay từ sáng tinh mơ chúng tôi đã đến hẻm núi Ca Tát Ma, chuẩn bị không ít lương khô, trước khi xuất phát, ông chủ quán trọ A Khôn bên cạnh còn dọa chúng tôi: Nhớ quay về sớm một chút, nếu mà để bị lạc là không tìm thấy đâu! Ha ha, tưởng chúng tôi là trẻ con ba tuổi hay sao?”

Quý Đường Đường kích vào trang chủ của chủ blog, lần cập nhật cuối cùng là vào năm 2006, đã nhiều năm trước rồi, có thể thấy đây là một blog đã sớm bị bỏ hoang, lẻ tẻ vài bài viết, trừ bài viết về du lịch này có nhắc tới hẻm núi Ca Tát Ma ra thì những bài khác đều viết về tình cảm vui buồn.

Quý Đường Đường lấy sổ tay ghi chép và bút trong túi ra, viết mấy chữ: hẻm núi Ca Tát Ma, A Khôn lên tờ đầu tiên.

Dừng một chút, lại dùng bút gạch chân dưới cái tên “A Khôn”, đánh dấu mũi tên ghi chú bốn chữ: ông chủ quán trọ.

Sau chữ ông chủ quán trọ có một dấu hỏi.

3. Chương 2

Hôm sau dậy sớm lên đường, tuyến xe sớm chạy lúc 7 giờ 10, đến bến xe Hạ Hà vào khoảng hơn 11 giờ trưa.

Mới vừa xuống xe, đã có vài lái xe con vây xung quanh kéo khách: ”Đi Ca Nại à? Bốn người chung xe, mỗi người 350!”

Lúc kéo khách, hai tay bọn họ liều mạng giang ra, giống như gà mẹ che chở gà con, chỉ sợ du khách cứ thế chạy mất.

Quý Đường Đường nhíu mày một cái, đẩy cánh tay một gã ra thoát khỏi vòng vây nhỏ nhỏ này, người kia rất tức giận nhưng lại sợ du khách khác cũng làm theo cách đó mà chạy mất nên nhanh chóng bỏ qua Quý Đường Đường, tiếp tục vây lấy những du khách tiềm năng.

Quý Đường Đường xách túi đi về phía cửa bến xe, ở đó có một chiếc xe đẩy bằng kính, trong tủ kính có bày vài quả trứng kho được đóng trong bao chân không, còn có bánh bích quy gì đó, vỏ ngoài đều bần bần cũ cũ, trên mặt tủ có một cái lồng hấp nhỏ, bên trong là ngô hấp, Quý Đường Đường nhìn một lúc lâu, chọn ngô hấp.

Vừa ra khỏi cửa bến xe đã thấy một cô gái ngồi trên bậc thang phía bên phải, tóc ngắn, mặt tròn, mặc một chiếc áo gió màu xanh lục, cạnh chân có một chiếc túi đeo lưng, cũng đang gặm ngô.

Lúc Quý Đường Đường nhìn cô gái đó, cô ta cũng nhìn thấy Quý Đường Đường, nhoẻn miệng cười một tiếng với cô, bên mép còn dính một hạt ngô.

Quý Đường Đường cười lại một tiếng, cũng rất tự quen thuộc ngồi xuống bên cạnh cô gái kia, bóc túi ngô ra, đang định cắn mạnh một miếng, cô gái kia lại mở miệng: “Đến du lịch à?”

“Ừ.” Quý Đường Đường cắn miếng tiếp theo, mồm miệng lúng búng, “Cô cũng thế à?”

“Tôi cũng chơi được kha khá rồi, đang chuẩn bị dẹp đường về phủ đây.” Cô gái cười cười, rất già dặn lấy kinh nghiệm của người từng trải chỉ điểm cho Quý Đường Đường, “Đừng có đi xe của bọn họ, cắt cổ lắm, bốn người chung xe mà mất tận 350 đồng lận! Buổi chiều có tuyến xe đến trấn Ca Nại đấy, chỉ hơn 40* thôi.”

* Tác giả không nói rõ đơn vị tiền tệ ở đây, nhưng mình nghĩ nó là tệ, 40 tệ thì bằng khoảng 80.000 VND.

“Cám ơn nhé.” Quý Đường Đường rất cảm tạ tin tức của cô gái.

Cô gái kia cười cười, quan sát Quý Đường Đường từ trên xuống dưới một lượt, chân mày nhíu lại: “Cô có mang theo quần áo dự phòng không vậy, không phải chỉ mặc có tí như thế đấy chứ?”

Giờ đang là tháng năm, Quý Đường Đường chỉ mặc một chiếc áo hai dây, bên ngoài khoác một cái áo dài tay màu hồng, bên dưới là quần jean, giày chạy Nike.

“Có mang!” Quý Đường Đường giơ một tay vỗ vỗ cái ba lô, “Giày leo núi, áo gió, áo lông, quần quần đội chống nước đều mang theo hết, bên Ca Nại lạnh lắm sao?”

“Độ cao so với mặt biển hơn ba ngàn mét cơ mà, hai ngày trước còn có tuyết rơi, không lớn nhưng cũng đủ đông lạnh rồi. Bọn tôi cả ngày trốn trong nhà vây quanh chảo lửa sưởi ấm.”

Nói đến đây cô gái lộ ra vẻ tiếc nuối: “Cô mà tới sớm mấy ngày thì tốt, còn kịp mùa đông khách mòng một tháng năm, qua mòng một tháng năm Ca Nại cũng không có mấy khách, tìm người kết đoàn gì đó khó lắm.”

“Tôi cũng xem qua trên giới thiệu thấy có người đề cập tới, nói tháng tám mới là mùa du lịch đắt khách nhất của Ca Nại. Bây giờ ít người lắm sao?”

“Ít lắm, mỗi quán trọ cũng chưa được mấy người ở.” Dừng một chút, cô gái lại bổ sung, “Tôi nói là nói khách thôi, ở đây cũng có một ít người Hán mở cửa hàng, nhưng phần lớn vẫn là người Hồi với người Tạng.”

“Lúc tôi ở Lan Châu, có người nói với tôi bên này không được ổn định, bảo một mình không nên qua bên này du lịch.”

Cô gái kia cười hà hà một tiếng: “Mỹ nữ, một thân một mình như cô, đi đến đâu cũng là mục tiêu của kẻ xấu được chưa?”

“Nói linh tinh.” Quý Đường Đường không nhin được cười.

Cô gái quay lại chuyện chính: “Nơi xa xôi như vậy, độ cao so với mặt biển lại cao, cộng thêm bị phản ứng cao nguyên giày vò, rất nhiều du khách không thoải mái được, chuyện không đáng ngại. Ôi... Xe của tôi...”

Quý Đường Đường còn chưa kịp phản ứng lại, cô gái kia đã xách ba lô lên chạy về bên xe, thì ra là một chiếc xe khách từ Hạ Hà quay về Lan Châu đang chậm rãi đi ra khỏi cửa, hóa ra cái loa to đùng treo trên nóc chỉ để trang trí, không thông báo cho du khách lấy một tiếng.

Chạy được một nửa, cô gái kia lại quay đầu vẫy tay với Quý Đường Đường, Quý Đường Đường vội vàng gật đầu với cô ta, dùng khẩu hình nói với cô ta: “Cám ơn nhé.”

Cô gái kia tám phần là hiểu, tâm trạng rất tốt bước lên xe.

Cho đến khi chiếc xe kéo theo đất vàng khói đen biến mất nơi cuối con đường, Quý Đường Đường mới thu hồi lại tầm mắt, trên đường đi thường hay gặp được những người bạn nhiệt tình nhưng có tụ có tan như vậy, cho dù không biết tên họ của đối phương nhưng chỉ cần nói chuyện một lúc, trong lòng đã thấy hòa hợp.

Quý Đường Đường tiêu diệt bấp ngô xong, cầm khăn giấy lau miệng, đến nơi bán vé mua vé xe chiều đến Ca Nại.

Hơn hai giờ chiều, chiếc xe nhỏ xuất phát đi về hướng Ca Nại, khách trên xe phần lớn là người Tạng, mặc áo choàng da dê để lộ nửa bả vai, một bên tay áo giắt vào hông, lông dê trên tay áo đã sớm biến sắc, xám không ra xám đen không ra đen.

Quý Đường Đường ngồi gần cửa sổ, hàng ghế trước có một vị Lạt Ma trẻ tuổi đang gặm một chiếc đùi gà, bàn tay đen đúa bị dầu mỡ làm cho bóng nhẫy, Quý Đường Đường nghiêng cứu cậu ta cả nửa ngày, lòng nhủ: Lạt Ma còn gặm đùi gà được cơ à?

Quý Đường Đường không hiểu biết lắm về văn hóa Tây Tạng cũng như Phật giáo Tây Tạng truyền thống, cứ đinh ninh là Lạt Ma cũng giống như hòa thượng ở nội địa, người xuất gia tứ đại giai không, tuyệt đối không dính đến đồ mặn.

Xe đi rất chậm, chạy một lúc dừng một lúc, khi dừng lại, hơn phân nửa là để nhường đường cho bò yak rồi dê rồi mấy thứ gì đó linh tinh, mấy con bò yak kia đi rất chậm, hét như trốn việc đi uống cà phê vậy, nhân nhả đến mức làm cho người ta nhìn mà phát bực, còn có mấy con cứ đứng đờ ra giữa đường, đảo cặp mắt to nhìn người bên trong xe.

Lái xe chẳng có cách nào, chỉ có thể nhấn còi điên cuồng, Quý Đường Đường trước từng nghe người ta nói qua, bò dê ở đất Tạng bao giờ cũng được ưu tiên, chẳng những dựng lối đi riêng cho động vật, nếu thực sự hai bên đụng nhau, thường là xe phải nhường đường cho súc vật, có lúc đụng chết một con bò yak còn nghiêm trọng hơn là đụng chết người, tài xế lúc lái xe cũng phải tương đối cẩn thận, thà bị đụng vào xe còn hơn đụng phải bò.

Nửa đường còn lại cuối cùng cũng đến đường quốc lộ trải bê tông, nhưng tài xế lại xảy ra vấn đề, tinh thần không được tập trung, đầu gật gà gật gù, giống như đã mấy ngày chưa được ngủ vậy, lái xe ngheo đong ngheo tây.

Không chỉ Quý Đường Đường, mấy người nói tiếng Hán trên xe ai cũng cuống: “Bác tài, đừng có ngủ gật mà, kiểm chế một chút, ôi...”

Ghét của nào trời trao của ấy, lúc đi qua một khúc ngoặt, xe mất khống chế, lao thẳng vào lề đường.

Một xe người sợ hãi kêu lên, có điều coi như cũng may, bên lề đường chỉ có bờ kênh

thấp hơn nền đường khoảng nửa mét, xe nghiêng một nửa, may mà cũng đứng vững chứ chưa đổ, nhưng khởi động lại lần nữa vô cùng khó khăn.

Tất cả mọi người hùng hùm hỏ hỏ xuống xe, lái xe lúc này lại ngang ngược, chông nạnh đứng ở cửa xe, cất giọng kêu lên: “Đã lật xe quái đâu, sợ cái gì?!”

Xem ra lật xe là chuyện như cơm bữa rồi, lần này coi như phát huy vượt mức bình thường.

Quý Đường Đường im lặng, đứng trên bờ kênh nhìn trước không thôn sau không quán, không tìm được mà hỏi lái xe: “Thế này thì đi Ca Nại làm sao được?”

“Cũng đâu xa lắm,” Lái xe chê cô chuyện bé xé ra to, “Cưỡi bò yak, cưỡi ngựa, hoặc là đi bộ, cùng lắm mất một hai tiếng. Nếu may thì có máy kéo, nhờ người ta đưa cô đến cửa thị trấn.”

Không ngờ là đôi phó như vậy.

Một xe người, phút trước còn ồn ồn ào ào, cuối cùng âm ỉ mệt thì đường ai nấy đi, có người xách đồ kết bạn đi cùng nhau, có người gặp đàn bò yak đến thì đi cùng người ta, cũng có người thấy có người cưỡi ngựa qua thì thương lượng với người ta cho cưỡi cùng.

Càng kỳ quái hơn là, lái xe cũng rất vô trách nhiệm mà chạy lấy người cùng đoàn ngựa thồ, nhìn mà khiến cho Quý Đường Đường trợn mắt há mồm.

Ba lô của Quý Đường Đường nặng khoảng sáu mươi lít, đeo đi một đoạn thì còn được, đi đường dài thắt lưng chịu không nổi, đành phải kiên nhẫn chờ máy kéo, thời gian trôi qua từng giây từng phút, bên cạnh chiếc xe khách đồ nghiêng cũng chỉ còn lại mình cô với một anh chàng đeo kính mắt nhìn qua rất nhã nhặn.

Quý Đường Đường mở miệng trước.

“Du lịch à?”

“Ừ.”

“Từ đâu tới vậy?”

“Tây An.”

“Một nơi rất tuyệt.”

Cậu trai kia cười lên, gương mặt xương xương có chút phiếm hồng.

Cũng may vận may của hai người tốt, đợi một lúc, đầu đường quả nhiên có một chiếc máy kéo xịch xịch xịch đi tới, bác lái máy kéo người Tạng cũng biết nói tiếng Hán, đồng ý đưa hai người đến cửa trấn, lấy mỗi người năm đồng tiền.

Vậy nên Quý Đường Đường ngồi trên máy kéo nửa tiếng đồng hồ, đã hơn năm giờ chiều mà mặt trời vẫn chói chang như mới hai ba giờ, từng mảng mây khổng lồ xa xa để lại một cái bóng trên thảm cỏ xanh biếc, trên đỉnh núi xa hơn chút nữa, những con bò yak nối nhau thành đoàn đang mãi mê gặm cỏ, nhìn qua tựa như những chấm đen nho nhỏ.

Đến cửa trấn, Quý Đường Đường nhanh nhẹn nhảy xuống máy kéo, cậu sinh viên đeo kính cũng nhảy xuống theo.

Thị trấn Ca Nại rất nhỏ, chỉ có một con phố chính, đứng ở cửa trấn có thể nhìn thấy cả trấn không sót một chỗ nào.

Anh chàng đeo kính hỏi ý Quý Đường Đường: “Ở đâu đây?”

“Thanh Lữ.” Quý Đường Đường cười cười, “Cho tiện.”

Trong lúc đi cùng nhau, Quý Đường Đường đã hỏi thăm được tin tức cơ bản của anh chàng đeo kính kia, sinh viên đại học Khoa học Kỹ thuật Điện tử Tây An, năm thứ tư, trước khi tốt nghiệp tính điên cuồng một phen, một mình đi Cam Nam.

Có điều, nhìn đôi giày da và vạt áo dính đầy bụi đất của cậu ta, Quý Đường Đường âm thầm thở dài: đây không phải kiểu ăn mặc phù hợp khi đi đường, cái gọi là đi Cam Nam của cậu ta, cũng chỉ coi là cưỡi ngựa xem hoa được thôi.

Đi khoảng nửa con phố, bên phải xuất hiện một quán trọ, tấm bảng nhôm trên cánh cửa dùng sơn màu xanh vẽ một dấu hiệu hình tam giác, bên trong là một gốc cây tùng nhỏ và một căn nhà hơi thấp, đây là dấu hiệu quốc tế thông dụng của Lữ Quán Thanh Niên.

Trái tim Quý Đường Đường hơi nhảy lên, bước vào cửa hai bước, ghé đầu nhìn một chút: “Thanh Lữ?”

Không ai trả lời, trong căn phòng đơn sơ có quây tiếp khách bày mấy cái bàn, chảo lửa bắc ở giữa, có một chiếc bàn chát đầy ba lô, bên cạnh đặt bình nước, còn có cả một chiếc túi ny lon đơn giản đựng bánh bao ngày mỡ.

Quý Đường Đường nhìn quanh một chút, ở giữa một đồng ba lô có hai cái bộ đàm màu đen.

Đây là trang bị đặc trưng của đoàn du lịch hoặc thám hiểm, chẳng qua là... người đâu rồi?

Rất nhanh, có tiếng bước chân hỗn loạn từ trên lầu bước xuống, kèm theo giọng trao đổi của mấy người đàn ông: “Muốn tìm thì tìm nhanh lên, để đêm xuống tìm không dễ đâu...”

Cuộc tranh cãi ngừng bật khi nhìn thấy Quý Đường Đường và chàng trai đeo kính.

Đi đầu là một người có vóc dáng xộc xác, da đen đen, đầu trọc, mặc một chiếc sơ mi không tay, lộ ra cánh tay đầy cơ bắp cuộn cuộn, khiến cho Quý Đường Đường vô cùng thán phục khả năng chống lạnh của anh ta, đi đằng sau là một anh chàng trẻ tuổi, mặc áo gió màu lam, rất đẹp trai, đằng sau nữa là một người đàn ông trông hơi lồi thối, đầu tóc rối bời, đang gãi gãi đầu, không có tí tinh thần. Phía sau nữa nữa...

P phía sau nữa nữa là một người đàn ông thấp thấp mập mập, mặt đầy tươi cười, người mở miệng đầu tiên chính là anh ta: “Ồ trọ à?”

“Ồ trọ.” Quý Đường Đường cười một tiếng.

Nụ cười giống như xé bỏ không khí cứng ngắc trong nháy mắt, trừ người đàn ông trung niên kia, mấy người khác đều đi đến trước bàn, xách túi của mình lên, ai lấy nước thì lấy nước, ai cầm bộ đàm thì cầm bộ đàm, anh chàng mặc áo gió màu lam đi cuối cùng, trước khi ra cửa, anh ta quay đầu lại nhìn Quý Đường Đường một cái.

“Có phòng bốn người với phòng sáu người, nhiều nhất là phòng mười người, không phân biệt nam nữ, ở chung hết.”

“Phòng mười người thì bao nhiêu?”

“Hai mươi lăm.”

“Tôi có thẻ Thanh Lữ, có giảm được không?” Quý Đường Đường đưa tay vào túi tiền lấy thẻ.

Người đàn ông trung niên lắc đầu, “Chỗ chúng tôi không phải Thanh Lữ.”

“Dấu hiệu bên ngoài cửa...”

“Trước có vào đây chuyen, hàng năm đóng 2000 đồng hội phí, sau lại rút khỏi, cô xem chỗ này, người đến cũng ít, kiếm chẳng được mấy đồng.”

Thì ra là hàng nhái, ông chủ này cũng thẳng thắn, Quý Đường Đường cũng không cần nhần gì nữa, lấy chứng minh thư ra đăng ký xong mới phát hiện ra cậu chàng đeo kính vẫn còn đứng đờ ra một bên, không hề có ý vào ở.

Thấy Quý Đường Đường ngẩng đầu nhìn mình, cậu ta lập tức lấp bắp lên tiếng: “Ồ... ở chung? Nam nữ ở chung?”

Quý Đường Đường còn chưa kịp đáp lời, ông chủ đã dữ tợn quát lên: “Đều ở chung hết, không có phòng đơn, thích thì ở, không thì thôi!”

4. Chương 3

Sinh viên đại học huyết khí sôi trào, quá nửa là không chịu nổi chế nhạo, cậu sinh viên đeo kính tức không chịu được, ngay cả câu tạm biệt cũng chẳng buồn nói với Quý

Đường Đường, bịch bịch bịch xoay người bỏ đi.

Quý Đường Đường cười khở: “Lại còn đuổi cả khách đi nữa.”

“Ra ngoài, nào có cái kiểu kén chọn như vậy!” Ông chủ lại quay ra oán trách với Quý Đường Đường, “Khách kiêu đấy tôi gặp nhiều rồi, ở cái nơi chim cũng chẳng buồn ỉa thế này mà còn hạch ra bao nhiêu yêu cầu xa xỉ, cái gì mà điều hòa với chả máy sưởi tủ lạnh cả phê gì đó, chỗ tôi cũng đâu phải khách sạn năm sao, một ngày được mấy mớng đến ở? Chê Đông chê Tây, để ý kiểu đấy, không ở được lâu đâu. Ông đây còn chán chả buồn tiếp ấy, làm ăn ở đây cũng chẳng phải để kiếm tiền, chỉ mong kết giao bạn bè kiếm chút niềm vui thôi, cô gái, cô nói xem có đúng không?”

“Phải.” Quý Đường Đường không nhịn được cười, “Ông chủ rất có lý tưởng.”

Chủ nhà trọ cũng vui vẻ: “Cô cũng rất hiểu lẽ đời.”

Quý Đường Đường mang ba lô cất lên tầng xong, căn phòng dành cho mười người trống rỗng, trừ cô ra, không có dấu hiệu có người ở, ga giường vừa nhàu vừa cũ, giống như lâu lắm rồi chưa đổi lại vậy. Bên tai Quý Đường Đường dường như lại vang lên lời của ông chủ: “Chê Đông chê Tây, để ý kiểu đấy, không ở được lâu đâu!”

Quý Đường Đường thăm cảm thấy may mắn vì bản thân có mang túi ngủ.

Cửa phòng khóa theo kiểu khóa móc, nhưng không có khóa cũng chẳng có chìa, Quý Đường Đường thu xếp xong xuôi mới xuống dưới tìm ông chủ: “Ông chủ, không có khóa sao?”

“Ôi dào cô gái à,” Ông chủ ngồi cạnh chảo lửa sưởi ấm, “Tầng trên tầng dưới tổng cộng được mấy người? Lại còn phải khóa nữa?”

Quý Đường Đường suy nghĩ một chút thấy cũng phải, nhất thời cảm thấy hơi lạnh, quay về phòng thay cái áo gió, quần quân đội và giày leo núi vào rồi xuống lầu sưởi ấm cùng với ông chủ.

Ông chủ tự xưng là Mao Ca, người Tứ Xuyên, trước làm thợ công trình ở phía Nam kiếm được không ít tiền, sau lại không muốn vất vả nữa, định tìm một nơi như thế này, mở một quán trọ nhỏ, kết giao bạn bè giết thời gian.

Trên chảo lửa đang đun bình nước sôi, hơi nóng bốc lên hầm hập, cháy được một lúc lửa lụi dần, Mao Ca nhắc bình nước lên, dùng cặp gấp than gấp mấy cục phân trâu thả vào chảo, sau một trận mùi không tính là gay mũi bốc lên, ánh lửa lại nhảy lên bập bùng. Mao Ca cười hà hà, “Phân trâu, bảo vệ môi trường.”

“Đúng vậy.” Quý Đường Đường cũng cười.

“Tôi có muốn ăn cơm chung không?”

“Có thể ăn chung sao?”

“Ừ, mười đồng một người, có mặn có canh, cây nhà lá vườn thôi, đừng chê nhé.”

“Xong luôn.” Quý Đường Đường vỗ bàn.

Mao Ca lại cười lên ha hả, tính tình của Quý Đường Đường dứt khoát không đồng dài, anh ta có vài phần thích thú: “Vậy chờ đám Đầu Trọc về, chúng ta bắt đầu nổi lửa.”

“Bọn họ...” Quý Đường Đường thử thăm dò hỏi, “Đi đâu vậy?”

“Đi đâu chứ, còn không phải đến hẻm Ca Tát Ma hay sao.”

“Thám hiểm?”

“Thám hiểm quái gì chứ, đi tìm người!” Mao Ca rất bất mãn vò vò đầu, “Hai cô nàng đến từ Thượng Hải, sáng vào hẻm núi Ca Tát Ma, đến giờ vẫn chưa thấy về. Cô nói xem, chơi thì cứ chơi thôi, di động cũng không mang theo, muốn liên lạc cũng không được, đúng là chết người!”

“Mấy cô gái trẻ đều ham chơi, nản ná lại đâu đó cũng là chuyện bình thường.”

“Ai dà, vậy cũng đúng,” Mao Ca liên tiếp khoát tay, “Sáng đã dặn bọn họ chỉ được đi loanh quanh ở lối vào thôi, ngàn vạn lần đừng có đi vào trong, quá nửa là coi như gió thoảng bên tai rồi, cái hẻm núi đó rất sâu, đến bọn tôi còn chẳng dám đi vào trong. Nhất là mấy ngày trước còn lạc mất một người, càng đáng lo hơn.”

“Có phải là cô gái tên Lăng Hiểu Uyển đó không?” Trái tim Quý Đường Đường nhảy lên một cái.

“Cô cũng nghe nói rồi?” Ở trên trần chẳng có gì là bí mật, mà giới mê phượt ở vùng này cũng nhỏ, Mao Ca cũng không thấy lạ, “Áy là sáu người đi cùng với nhau mà còn bị lạc mất đấy.”

“Thực sự mất tích?”

“Không tìm ra, quá nửa là “đi” rồi.” Mao Ca than thở, “Trong hẻm núi ấy không phải đất bằng như các cô nghĩ đâu, có chỗ phải leo lên có chỗ phải trèo xuống, có đồng cỏ có rừng cây có cả sông ngòi, lại còn cả mấy mỏm núi khe rãnh kia nữa, nếu mà trượt chân ngã xuống thì rất khó tìm, mà dân Tạng ở đây còn đồn là đã từng nhìn thấy sói ở sâu trong hẻm núi ấy nữa. Nhiệt độ chênh lệch ngày đêm lớn như vậy, mấy ngày trước còn có tuyết rơi, một cô gái yếu ớt, lâu vậy mà vẫn chưa tìm thấy, cô nói có phải đã “đi” rồi không?”

Nói đến cuối cùng, anh ta lại cau mày: “Có điều chỗ sáu người bọn họ đến không phải là chỗ sâu trong hẻm núi, theo lý thì không đến nỗi lạc mới đúng.”

Trong lời nói của anh ta có ý gì đó, Quý Đường Đường chớp mắt, cố ý tỏ ra rất lo lắng rất sợ hãi: “Vậy thì đã xảy ra chuyện gì?”

Mao Ca nhìn cô một cái, nhất thời lòng thương hương tiếc ngọc lại nổi lên: “Cô cũng đến đây du lịch hả? Cô gái, hẻm núi Ca Tát Ma kia, đi loanh quanh ở ngoài lối vào là được rồi, đừng có vào trong, trong đó chưa biết chừng có yêu ma quỷ quái gì đó đấy.”

“Yêu ma quỷ quái?” Quý Đường Đường phì một tiếng bật cười.

“Không phải dọa cô đâu.” Mao Ca chậm rãi lui vào trong ghế co lại, “Ở đây là nơi nào chứ? Coi như là khu Tây đi, thâm sơn cùng cốc, cô biết có bao nhiêu kẻ phạm tội trốn chui trốn nhủi trong đó không?”

Đây là sự thật, trái tim Quý Đường Đường lại lộp bộp một tiếng.

“Mấy năm trước bắt được một tên phạm vào án giết người ở Quảng Châu, trốn thẳng đến tận Tây Bắc, không biết làm sao mà hắn trốn được vào trong hẻm Ca Tát Ma này, trong đó nhiều hang động, rất khó phát hiện. Ở trong hẻm núi hai ba năm liền, lúc bắt được râu ria dài thế này này...” Mao Ca khoa tay múa chân, “Như là người rừng ấy, nếu không phải là do hắn trộm đồ ăn chay trong lều của dân Tạng thì chắc còn chưa tóm được.”

Mao Ca hạ giọng: “Cô nói xem, ở bên đó sống hai ba năm, nhỡ đâu gặp được kiều du khách đi đơn lẻ như thế, bốn phía lại không có người, lại chẳng...”

Anh ta làm động tác cứa cổ.

Quý Đường Đường không lên tiếng, dừng một lúc mới gật đầu: “Cũng phải.”

“Còn nữa,” Mao Ca bắt đầu nói là không khép miệng lại được, hai ngón tay gõ trên đầu gối, “Chỗ này là chỗ nào? Khu Tây, hơn nữa còn là địa bàn của người Tạng, dân Tạng ấy cô gái ạ, nói thì nói là dân tộc dễ gần, nhưng dù sao cũng không phải cùng một dân tộc, có một bộ phận dân Tạng rất ý kiến với việc người Hán cứ thích chạy qua chỗ này. Anh đến đây mở mang phát triển du lịch, nói dễ nghe thì là phát triển kinh tế địa phương, nhưng gặp phải người nghĩ không thông, người ta lại cảm thấy là anh đang phá hoại vùng đất mà cha ông người ta để lại, gặp phải ai không hiểu biết mà phạm phải cấm kỵ của dân bản xứ thì lại càng dễ sinh ra xung đột. Cho nên cô gái à,” Mao Ca dạy dỗ cô, “Đừng tưởng mình chẳng qua chỉ là khách giang hồ, đeo bao lớn là nơi nào cũng xông bừa được, mấy cô gái trẻ ở thành phố như các cô, thiếu hiểu biết lắm.”

“Vâng.” Quý Đường Đường cười, chợt nhớ tới mấy người khi nãy, “Đầu Trọc và mấy người anh nói, cũng ở trong quán trọ sao? Chuyên môn đi tìm kiếm cứu hộ?”

“Đúng rồi, là chúng nó đấy!” Mao Ca khịt một tiếng qua lỗ mũi, “Trừ Long Gà mở tiệm tạp hóa ở đây ra, hai thằng kia đều là bạn tôi quen trên đường, chúng nó hể rảnh là cứ thích chạy qua bên này, sống với tôi mấy ngày, uống rượu nói chuyện phiếm gì đó.”

“Quen trên đường?” Quý Đường Đường nhìn Mao Ca với cặp mắt khác xưa, “Mao Ca trước kia cũng là... khách ba lô à?”

“Sao hả, nhìn tôi béo thế này thì không làm khách ba lô được à?” Mao Ca nhìn cô một cái, ưỡn cái bụng phệ lên, Quý Đường Đường hì hì cười lè lưỡi.

Mao Ca cũng chỉ đùa với cô: “Hai cô bé người Thượng Hải kia cùng lắm mới chỉ hai mươi, con gái lại trẻ tuổi, lâu vậy mà chưa thấy về, sợ nhờ đâu xảy ra chuyện gì nên đám Đầu Trọc mới ra ngoài tìm một chuyện. Mọi người đều là người Hán, ở cái nơi địa đầu này đương nhiên là phải giúp đỡ lẫn nhau, cô nói có đúng không?”

Quý Đường Đường gật đầu, ông anh Mao Ca này, là người tốt.

Lại chờ một lúc nữa, dần dần cũng đến giờ cơm tối, từ khung cửa sổ sát đất ở trong phòng nhìn ra đầu phố, hai ba người dân Tạng đang kéo một đàn bò yak đủng đỉnh đi qua.

Mao Ca không chờ nổi nữa, vỗ mông đứng lên: “Bắt đầu làm việc thôi! Cô gái, giúp một tay, không lấy tiền cơm.”

“Ngay cả mười đồng cũng không lấy?” Quý Đường Đường kinh ngạc.

“Nói chuyện hợp thì chính là bạn bè rồi, tiền nong gì nữa!” Mao Ca rất hào sảng.

Phòng bếp nằm sau phòng khách, bên trong là một cái kháng đất, trên cửa treo một tấm rèm nhìn không ra màu sắc vốn có, phòng bếp rất tối, Mao Ca kéo dây đèn, chiếc bóng đèn hình quả lê cũ kỹ bắt đầu tiêu hao tuổi thọ sống.

Trên thớt gỗ cắm hai con dao, bên cạnh đặt một đồng đồ ăn, có mấy túi rau cải, rau diếp, mướp gì đó, đều không còn tươi, nhìn héo héo rũ rũ, Mao Ca ném túi mướp vào trong rổ nhựa đưa cho cô, “Ra ngoài mà rửa, trước cửa có vòi nước đấy.”

Quý Đường Đường đón lấy cái rổ, bước tới chỗ cái bể xi măng ở cửa lớn mở chiếc vòi đỉnh ốc ra rửa rau, những người đi ngang qua đều không nhìn được mà nhìn cô tò mò.

Có hai đứa bé trai vừa mới đi học về vẫn đeo nguyên khăn quàng đỏ còn lại gằn bắt chuyện với cô: “Chị ơi chị đang làm gì thế?”

Bè ngoài chính thông là của dân Tạng, lại nói tiếng phổ thông, Quý Đường Đường còn hiếu kỳ hơn bọn nhóc kia: “Em nói được cả tiếng Hán à?”

“Có lớp dạy tiếng Hán mà.”

Quý Đường Đường còn muốn nói thêm mấy câu với bọn nhỏ, chợt có người quát khê lên một tiếng, hai thằng bé kia như mấy con chim bị sợ hãi, vội vàng chạy đi.

Quý Đường Đường ngẩng đầu lên, thấy đám Đầu Trọc đã quay về, lúc đi có ba người,

về là năm, có hai cô gái đội mũ trùm đầu đi theo sau, hai người đi nhau, đi lại tập tễnh, ăn mặc cũng khá thời thượng, xem ra chính là hai cô gái đến từ Thượng Hải mà Mao Ca kể.

Quý Đường Đường thở phào trong lòng một tiếng: tìm được là tốt rồi.

Thấy Quý Đường Đường đang rửa rau, bọn họ có chút giật mình, có điều cũng nhanh chóng phản ứng lại, mỉm cười hiền hòa với cô, người vừa mới quát khê lúc nãy chính là anh chàng đẹp trai mặc áo lam kia, anh ta chờ những người khác đi vào quán hết rồi mới lại gần nói với Quý Đường Đường: “Tự trông coi đồ đạc của mình cho cẩn thận.”

“A?” Quý Đường Đường không hiểu lắm, “Gì cơ?”

“Không có gì.” Anh ta bỏ lại một câu chẳng đầu chẳng cuối, bước nhanh vào trong quán.

Rửa rau xong, chẳng còn việc gì cho Quý Đường Đường nữa, Mao Ca vẫn đang bận rộn trong phòng bếp, Quý Đường Đường thấy sắc trời còn sáng, tính đi ra ngoài một chuyến, nếu như được, hẻm Ca Tát Ma cũng chỉ cách đây khoảng hai mươi phút đi bộ, có thể đi coi thử xem đến cùng nơi đó trông như thế nào.

Ai ngờ vừa đi được mấy bước, đằng sau đã có người gọi cô lại, “Đi đâu thế?”

Quý Đường Đường quay đầu lại, thấy anh chàng đẹp trai áo lam kia đang tựa vào khung cửa sổ nhìn cô, bên cạnh là một cô gái trẻ, mặt gầy gầy thon dài, dáng dấp bình thường, trang điểm lại rất đậm, cô ta nhìn Quý Đường Đường không chớp mắt, vẻ mặt có chút cổ quái.

“Đi linh tinh một chút.”

Sắc mặt của anh chàng kia trầm xuống, chống vào khung cửa cất bước ra ngoài, chưa đầy vài bước đã đến trước mặt Quý Đường Đường: “Sắp ăn cơm rồi, đừng đi lung tung nữa. Đến lúc đó không tìm được lại phiền phức.”

Giọng điệu của anh ta không tốt lành cho lắm, Quý Đường Đường đương nhiên thấy phản cảm: “Tôi có chùng có mực.”

Nói xong quay đầu bỏ đi.

Anh chàng kia chưa nói gì, cô em trang điểm đậm đã lên tiếng: “Nhạc Phong, lại đây chơi Tam Quốc Sát đi!”

Thì ra anh ta tên là Nhạc Phong.

Đầu Trọc, Lông Gà, Nhạc Phong, Quý Đường Đường coi như là điểm danh từng người một.

Đi về hướng Tây chưa đầy mười lăm phút, tiếng nước chảy ào ào và tiếng người huyên náo đã vọng đến bên tai, theo bản hướng dẫn quẹo hai lần, trước mắt xuất hiện một con sông nhỏ, nước chảy không tính là quá siết, rộng chừng hơn hai mét, bên bờ sông là từng mảng cỏ xanh rì, một nhóm Lạt Ma nhỏ tuổi đang đánh cầu lông, đá banh trên cỏ, hai Lạt Ma lớn tuổi hơn thì để chân trần đứng dưới lòng sông, cũng không biết đang làm cái gì.

Nhìn theo hướng ngược dòng, có thể thấy được lối vào của hẻm núi Ca Tát Ma tựa như một cái miệng khổng lồ.

5. Chương 4

Quý Đường Đường bước mấy bước đến lối vào, nhìn thấy rõ còn có hai ba du khách đang cầm máy ảnh cơ chụp Đông chụp Tây.

Nhìn kiểu gì cũng thấy không khí đầy vẻ hòa bình.

Có điều thời gian cũng không còn sớm, thấy mấy du khách lác đác đều ra khỏi hẻm núi, Quý Đường Đường tự thuyết phục bản thân đè nén cơn hiếu kỳ xuống, ngày mai lại vào hẻm núi.

Quay về quán trọ, đám Mao Ca đã ngồi ăn cơm rồi, thấy Quý Đường Đường về, Mao Ca vỗ vỗ cái ghế để không bên cạnh: “Cô gái, lại đây ngồi này, ném thử tài nấu nướng của tôi đi.”

Quý Đường Đường nói cảm ơn, đi qua ngồi xuống cạnh Mao Ca, Lông Gà đưa cho cô đôi đũa, Đầu Trọc xới cơm giúp cô, Nhạc Phong chỉ lo cầm đũa ăn cơm, không ho he gì hết, về phần hai cô gái Thượng Hải kia, một phải một trái, đều thưởng cho cô một cái trừng mắt.

Quý Đường Đường chẳng hiểu làm sao, cũng may cô cũng chẳng định bồi dưỡng tình cảm với mấy cô nàng này, cầm đũa gấp thử mấy món ăn, quay đầu hỏi Mao Ca: “Anh Mao Ca, ở trấn Ca Nại này có ông chủ quán trọ nào tên A Khôn không?”

“A Khôn?” Mao Ca nhai mấy miếng, lắc đầu, “Chưa nghe qua bao giờ, này, Lông Gà, có người này không?”

Lông Gà cầm bát cơm suy nghĩ một lượt, sau đó khẳng định lắc đầu một cái: “Không có, người Hán ở cái trấn này một bàn tay đã đủ đếm rồi.”

Quý Đường Đường chưa từ bỏ ý định: “Hình như mở quán ở đây từ năm 2006.”

“Năm 2006?” Đầu Trọc giật mình, “Sớm vậy à, bọn tôi năm 2008 mới đến đây lần đầu tiên, đúng không Mao Ca?”

“Đúng vậy,” Mao Ca nhìn Quý Đường Đường, “Người Hán làm ăn ở cái trấn này cũng

đổi đến mấy lượt rồi, cô hỏi người đó làm gì?”

“Cũng không có gì,” Quý Đường Đường đáp cho có lệ, “Tôi có ông chú, năm 2006 từng đến đây, kể là có quan hệ rất tốt với người tên A Khôn đó. Nhân tiện đến đây tôi cũng muốn gặp một lần.”

Sau khi ăn xong không lâu, trời cũng tối dần, trong quán trọ lớn như vậy chỉ có mấy mống người ít ỏi, đều ngồi trên ghế vây quanh bếp lửa sưởi ấm, nghe nhạc, Quý Đường Đường thấy chán, lên phòng trước, trước khi đi còn hỏi Mao Ca: “Có mạng không?”

Lúc hỏi, cô căn bản không ôm hy vọng mấy, không ngờ Mao Ca lại lười biếng đáp: “Có wifi, nhưng mà tạm tịt lăm.”

Quý Đường Đường đã thỏa mãn lắm rồi.

Trong phòng chỉ có mình cô, tốc độ mở trang web chậm vô cùng, trong lúc đang nhàm chán chờ trang web hiện ra, di động lại vang lên, vẫn là nhà của Lăng Hiểu Uyển.

Quý Đường Đường nhấn nút trả lời, tín hiệu không tốt, cô vừa alô, vừa vội vàng mở cửa ra ngoài.

Đầu kia vang lên giọng nói dè chừng của mẹ Lăng Hiểu Uyển.

Quý Đường Đường thở dài: “Tôi vừa mới đến trấn Ca Nại, mai sẽ đến hẻm núi Ca Tát Ma. Có tin gì sẽ báo cho mọi người kịp thời.”

Đặt điện thoại xuống, vô tình liếc thấy Nhạc Phong đang bước lên lầu, cầu thang gỗ bị anh ta giẫm lên kêu kẹt kẹt, Nhạc Phong cũng nhìn thấy cô: “Một mình à? Xuống dưới lầu nói chuyện phiếm với mọi người đi.”

Quý Đường Đường lắc đầu: “Chạy đi chạy lại cả ngày, hơi mệt, muốn nghỉ sớm một chút.”

Nhạc Phong ừ một tiếng, suy nghĩ một chút lại hỏi: “Mai có định đi đâu không?”

“Sao?” Quý Đường Đường nghe không hiểu.

“Vừa nãy có khách ở quán trọ khác đến, muốn tìm người đi chung xe đến hồ cao nguyên ngày mai. Đi chung xe lúc trả tiền lợi hơn đi một mình. Cô có muốn đi cùng không?”

“Mai tôi có việc rồi, để nói sau đi.” Quý Đường Đường không nói chi tiết, áy náy cười một tiếng với Nhạc Phong rồi bỏ anh ta lại đi thẳng về phòng.

Trước khi ngủ, Quý Đường Đường móc từ trong ba lô ra một chiếc túi ny lon bóng khí, xé băng dính trong suốt ra, lấy từ bên trong ra một chiếc chuông gió.

Kiểu dáng của chiếc chuông gió này rất đối bình thường, màu đồng cổ, nắp chuông hình lá sen, thanh la được nối lại từ đủ loại tiền cổ có hình dạng khác nhau.

Quý Đường Đường treo chiếc chuông lên cuối giường, trong bóng tối, cô nhìn chăm chăm hình dáng của chiếc chuông gió, một lúc lâu mới từ từ chìm vào giấc ngủ.

Giấc ngủ này không được sâu, tiếng nhạc dưới lầu không có tác dụng thôi miên, trái lại còn quấy nhiễu mộng lành của người ta, lúc nhạc dừng, Quý Đường Đường ngó qua đi động một chút, vậy mà đã là hai giờ đêm, xem ra mấy người kia đều là cú đêm cả.

Hôm sau sáu giờ sáng chuông báo thức đã reo âm ỉ, dù sao cũng một mình độc chiếm gian phòng của mười người, không sợ ảnh hưởng đến người khác. Tập thể dục rửa mặt xong, sau đó móc từ trong ba lô một con dao quân dụng kiểu dáng bình thường của Thụy Sĩ và đèn pin cầm tay bỏ vào trong túi quần, lại gỡ một chiếc gậy leo núi từ trên ba lô xuống, cô vội vàng đi xuống lầu.

Mấy cái ghế ở phòng khách đều được xếp hết lên trên bàn, không giống vẻ mở cửa buôn bán, nhưng cửa chính của quán trọ lại đang để ngỏ. Quý Đường Đường qua quán cơm của người Hồi bên cạnh mua bát cháo, thêm chút dưa muối, lại bảo ông chủ dùng túi nylon gói thêm hai quả trứng nữa vào.

Cơm nước xong, trên phố gần như chẳng có ai, Quý Đường Đường đi thẳng về hướng Tây, chỉ chốc lát sau đã đến lối vào hẻm núi Ca Tát Ma.

Men theo dòng sông đi vào trong, đường đi không tính là hiểm trở, có nơi bãi sông đã bị nước sông ngập qua, cũng may là không sâu, giày leo núi lại chống nước, suốt quãng đường đập nước mà đi, hai bên vách đá nhìn không sót một thứ gì, phải nói là một người sống to lù lù mà có thể mất tích được ở đây, Quý Đường Đường thực sự không tin nổi.

Đi thêm khoảng một tiếng đồng hồ nữa, nước sông dần chuyển thành dòng chảy ngầm, trên đất chỉ còn lại những viên đá cuội ngổn ngang, địa thế khá cao, tầm mắt không được thông thoáng như trước nữa, có rất nhiều những bụi cây cao đến nửa người.

Quý Đường Đường cảm thấy lùm cây là khu quan trọng, cô đứng tẩn ngần ở đó một lúc lâu, lấy tay gạt bụi cây ra cẩn thận kiểm tra, hy vọng có thể phát hiện ra thứ bất thường nào đó – trên thực tế, cô chỉ tìm được hai bình nước suối bỏ đi.

Ý nghĩ xoay chuyển, lại cảm thấy mình làm vậy thực phí công, đã qua lâu như vậy rồi, làm gì còn có dấu vết hiện trường nào sót lại để mình phát hiện nữa?

Quý Đường Đường thở dài, bước tới bên cạnh một tảng đá ngồi xuống nghỉ ngơi, trên không truyền đến những tiếng kéc kéc, ngẩng đầu lên nhìn, là hai con chim kền kền, bay một vòng xong lại chui vào trong tổ.

Đầu kia của trấn Ca Nại còn có đài Thiên Táng* của dân Tạng, Quý Đường Đường nghĩ đến chuyện mấy con kền kền này từng ăn thịt người chết xong, không nhìn được thấy

ron cả người.

* Thiên Táng: Một trong những phong tục mai táng người chết cổ xưa vẫn còn được lưu giữ đến ngày nay của người Tây Tạng. Dùng cho những người nông dân mục dân bình thường. Mỗi địa phương lại có một địa điểm Thiên Táng riêng, nơi đó được gọi là cánh đồng ma. Cách thiên táng cụ thể ở từng vùng có đôi chút khác nhau nhưng đại đa số là tiến hành theo nghi lễ như sau: Đầu tiên rửa ráy xác, cạo hết tóc và lông, rồi bọc xác trong một tấm vải trắng, đặt trong tư thế ngồi, đầu cúi xuống hai gối. Khi chọn được ngày lành, một người sẽ khiêng cái xác trên lưng, đem đến bàn thờ thiên táng. Các Lạt Ma đến tụng kinh siêu thoát, chủ lễ thổi kèn sừng, đốt hương nghi ngút cho đến khi những loài chim mổ thịt như kền kền, chim ưng ngửi thấy và bay đến mổ xác thì mới thôi. Những thi thể được dâng hiến cho Thần với ước nguyện xóa bỏ những tội lỗi nghiệp chướng và để siêu độ cho bọn họ.

Nghi ngại được một lúc, Quý Đường Đường chuẩn bị tiếp tục đi vào trong, mới đi được hai bước, sau lưng đã có người đứng từ xa gọi với về phía cô, “Hi!”

Quý Đường Đường thực sự bất ngờ, ai mà cũng đến đây sớm như vậy?

Quay đầu lại nhìn, nhận ra là cậu sinh viên đeo kính đã đến Ca Nại cùng với cô ngày hôm qua, đợi đến khi cậu ta tới gần, Quý Đường Đường mở to hai mắt nhìn cậu ta: “Sớm vậy?”

“Chị cũng thế còn gì.” Cậu sinh viên đeo kính cười, “Buổi chiều tôi định đi chung xe với người ta đến hồ cao nguyên, sợ thời gian không kịp nên dậy sớm đến hẻm Ca Tát Ma.”

Sau đó cậu ta vỗ đầu một cái: “Biết nhau lâu thế rồi mà chị vẫn chưa cho tôi biết tên đây, tên tôi là Trần Vĩ, gọi tôi Đại Vĩ đi.”

Quý Đường Đường gật đầu: “Tôi tên Quý Đường Đường.”

“Vậy tôi gọi chị là Đường Đường nhé?”

“Tôi lớn hơn cậu cơ mà, sao không gọi là chị Đường Đường?” Quý Đường Đường cười khanh khách, cười đến khi Đại Vĩ thấy phát ngượng.

Sau đó cậu ta chợt nhớ ra điều gì đó, móc di động từ trong túi quần ra, “Chị Đường Đường, cho xin số đi, ra ngoài một chuyến, quen biết nhau cũng không dễ, sau này ngày lễ ngày tết còn gửi tin nhắn gì đó cho chị được.”

Quý Đường Đường thấy khó xử, “Lúc tôi ra ngoài không mang theo di động.”

“Vậy đọc số cũng được,” Trần Vĩ mở to hai mắt, “Không phải đến số di động của mình mà chị cũng không nhớ đây chứ?”

Quý Đường Đường cam nín mà cam chịu, cô thực sự không nhớ số di động của mình,

bởi vì chẳng có ai cần phải liên lạc, mua cái sim này chẳng qua là để tạm thời liên lạc với mẹ của Lăng Hiểu Uyên mà thôi, trong danh bạ cũng chỉ có số của mẹ Lăng Hiểu Uyên.

“Tôi... dung lượng nào có hạn, thực sự không nhớ rõ,” Quý Đường Đường nhắm mắt giải thích bừa, “Khi nào về cho cậu sau đi.”

May mà Đại Vĩ cũng không nghĩ nhiều, hai người cùng đi vào trong, dọc theo đường đi, Đại Vĩ giới thiệu cho cô những cảnh quan có tiếng trong hẻm núi Ca Tát Ma.

“Có một nơi gọi là mỏm Miệng Ưng, nghe nói nhìn từ một góc độ nào đó rất giống một con chim ưng, không phải ai cũng may mắn được thấy đâu, còn có động Tiên Nữ nữa, bên trong có Đá thần, rất đông người Tạng đều đến đó bái lạy định kỳ.”

“Đá thần gì?” Quý Đường Đường tò mò.

“Chưa thấy bao giờ.” Đại Vĩ lắc đầu một cái, “Chắc cũng chỉ là tảng đá thôi, nghe nói linh lắm, nếu nhức đầu, cọ cọ đầu lên tảng đá đó, lập tức hết đau ngay, nếu đau bụng thì cọ bụng.”

“Vậy tôi qua tôi ngủ không ngon, nhức đầu, lát nữa tôi phải đi cọ đầu mới được.”

“Trong động còn có một cái động nữa, nghe nói nếu ước nguyện ở đó, tiên nữ sẽ nghe thấy.”

“Cậu định ước gì?”

Đại Vĩ thở dài: “Bảo vệ luận văn thành công!”

“Tiên nữ của dân Tạng mà còn quản được cả chuyện bảo vệ luận văn đại học à?” Quý Đường Đường cười cậu ta.

“Chỉ là tâm nguyện thôi mà...” Đại Vĩ lại bắt đầu ngượng ngùng.

Vận may của hai người không được tốt cho lắm, cuối cùng vẫn không thấy được mỏm Miệng Ưng gì đó, nhưng động Tiên Nữ lại tìm thấy rất nhanh — cửa động Tiên Nữ có treo phướn kinh và khăn Khata mà dân Tạng vẫn hay dùng, rất dễ thấy.

Cửa động chỉ cao chừng một mét, phải cúi người đi vào, từ bên ngoài nhìn vào, bên trong tối đen như mực, thỉnh thoảng còn nghe thấy tiếng nước chảy tí tách.

“Bên trong có nước chảy à?” Quý Đường Đường thấy lạ.

“Không biết, vị đại ca kia không kể.” Đại Vĩ cúi người xuống, “Aiz, để tôi tiên phong.”

Cũng ga lẳng ra phết, Quý Đường Đường khen trong lòng một câu, cũng khom lưng đi vào theo, không biết là do vào trong động hay là vì khom lưng, cứ cảm thấy hít thở không được thuận lợi, có chút mất sức.

Đoạn đường phải cúi người rất dài, hai người chốc chốc lại phải ngồi xỏm người xuống nghỉ ngơi, càng vào trong lại càng tối, Quý Đường Đường lấy đèn pin ra chiếu sáng, ánh đèn lướt qua một nơi cách đó không xa, chỗ đó rất sáng, có một vũng nước đọng lớn.

“Nước có sâu không?” Quý Đường Đường lo lắng hỏi Đại Vĩ đi đằng trước.

“Sâu thì cũng không sâu, ngập quá bàn chân, ai da, đôi giày đáng thương của tôi!” Đại Vĩ hô to gọi nhỏ, Quý Đường Đường cười trộm ở đằng sau, giày leo núi của cô không sợ nước, bước từng bước không chút kiêng dè.

Ước chừng qua khoảng năm phút, Đại Vĩ đi trước rút cục cũng thở phào một hơi: “Cuối cùng cũng thẳng người được rồi!”

Quý Đường Đường bước từng bước lại gần, vịn vào vách đá đứng thẳng người dậy, đèn pin đảo qua khắp nơi, liếc thấy một tảng đá hình trụ, trên tảng đá có dính khăn Khata.

“Đó là Đá thần à?”

“Tám phần là đúng.” Đại Vĩ nhắc cô, “Không phải chị kêu nhưc đầu sao? Mau ra cọ thử đi.”

Quý Đường Đường nghe lời đi qua, áp trán lên trên tảng đá, bề mặt đá lạnh lạnh man mát, bóng loáng kỳ lạ, không biết đã bị bao nhiêu người cọ qua rồi, Quý Đường Đường lẩm nhẩm mấy câu, quay đầu lại nhìn Đại Vĩ: “Cậu không cọ à?”

“Tôi đi tìm động ước nguyện kia đã, bảo vệ luận văn quan trọng hơn.” Đại Vĩ nhìn khắp mọi nơi, “Rốt cuộc là ở đâu nhỉ?”

Quý Đường Đường chiếu đèn pin giúp cậu ta, luồng sáng của đèn lướt qua vách động lõm chỏm đá thấm nước, Đại Vĩ chột kêu lên một tiếng: “Đừng di chuyển, chỗ kia kia, đó đó!”

“Đâu?” Quý Đường Đường dời luồng sáng lại chỗ vừa nãy, một lúc lâu sau mới nhận ra khoảng màu đen ở nơi đó hình như nhạt hơn so với xung quanh, nhìn kỹ mới thấy là một cái động nhỏ.

“Ôi, chị Đường Đường, soi giúp tôi một chút, bảo vệ luận văn có thành công hay không, trông hết vào lần này đây!” Đại Vĩ rất kích động.

Quý Đường Đường phì một tiếng bật cười, hạ thấp đèn pin xuống một chút: “Bên kia cũng có nước chảy, cẩn thận giày đây!”

Đại Vĩ đáp một tiếng, nhón mũi chân chui vào trong cái động nhỏ đó.

“Sao rồi? Vào được rồi thì mau ước đi chứ.” Quý Đường Đường thúc giục cậu ta.

Đại Vĩ hai tay chống vào vách động, từ từ thò đầu vào trong, bỗng vừa mừng vừa sợ,

“Ôi, chị Đường Đường, cái động này cửa động nhỏ nhưng bên trong cao ra phết, vừa khít chứa được một người đứng vào trong này!”

Không đợi Quý Đường Đường đáp lời, cậu ta cúi người chui vào, từ bên ngoài nhìn vào chỉ có thể nhìn thấy hai cái chân của cậu ta.

Quý Đường Đường nhân nút giảm độ sáng để tiết kiệm pin: “Đại Vĩ, mau ước đi, ước xong rồi còn ra ngoài.”

Đại Vĩ đáp một tiếng, không biết có phải là vì đang ở trong động hay không, giọng nói nghe trầm đục.

Quý Đường Đường nghe thấy tiếng hô vang dội của cậu ta: “Tôi muốn bảo vệ luận văn! Bảo vệ luận văn! Bảo vệ luận văn!”

Không thấy được dáng vẻ cậu ta nhưng ít nhiều cũng có thể tưởng tượng ra được mấy phần, Quý Đường Đường nhin cười: “Được rồi chứ, đi ra đi.”

“Tôi sợ tiên nữ không nghe thấy, kêu thêm ba lần nữa thôi.”

“Tôi muốn bảo vệ luận văn! Bảo vệ luận văn...”

Thanh âm bỗng nhiên im bật.

Quý Đường Đường đợi một lúc, không nhin được nhắc nhở cậu ta: “Không phải bảo ba lần sao? Sao mới có hai?”

Không ai trả lời.

Quý Đường Đường sững sốt một lúc, dường như nhận thấy có gì đó không ổn, trái tim nhất thời bắn lên mạnh mẽ.

Cô nuốt nước bọt một cái, từ từ đẩy chốt đèn pin lên, luồng sáng rọi vào chỗ Đại Vĩ vừa đứng khi nãy.

Từ góc độ này, rõ ràng có thể nhìn thấy hai cái chân lộ bên ngoài cửa động của Đại Vĩ.

Nhưng bây giờ, chỉ có thể thấy cửa động đen ngòm.

Bàn tay nắm đèn pin của Quý Đường Đường run lên nhè nhẹ, cô thử thăm dò gọi thêm một tiếng: “Đại Vĩ?”

6. Chương 5

Vẫn không ai trả lời.

Quý Đường Đường rùng mình một cái.

Bốn phía yên tĩnh đáng sợ, tiếng nước chảy tí tách trở nên chói tai vô cùng.

Quý Đường Đường cầm gậy leo núi trong tay, nắm đèn pin từ từ tiến về phía cửa động kia.

Cửa động rất nhỏ, Quý Đường Đường đưa gậy leo núi vào trong, xoay tay khua mấy cái, đầu gậy nện vào vách đá phát ra những tiếng vang trầm đục, trừ vậy, không hề đụng phải bất cứ chướng ngại vật nào khác.

Quý Đường Đường hạ quyết tâm, cúi thấp người chui vào.

Đại Vĩ nói không sai, động này cửa động nhỏ nhưng bên trong lại khá cao, vừa hay có thể chứa được một người đứng.

Chẳng qua là, trừ cửa động ra, căn bản không có lối ra nào khác, một người to lù lù như vậy, sao có thể cứ vậy mà... biến mất?

Quý Đường Đường đứng một lúc lâu, đột nhiên bắt đầu cảm thấy ròn rợn, tựa như cái động này chính là một cái miệng, chỉ cần trễ chút nữa, hàm răng nhọn kia sẽ khép lại, bản thân mình cũng sẽ chạy không thoát.

Hai chân cô như nhũn ra, gần như chạy trời chết, lúc ra khỏi động mấy lần va đầu vào vách đá, ngay cả gậy leo núi cũng đánh rơi mất.

Ra khỏi động, ánh mắt trời mãnh liệt đến nhức mắt, Quý Đường Đường chỉ cảm thấy đầu óc choáng váng, từ từ dựa vào vách đá há miệng thở dốc, chợt nhớ ra điều gì, ánh mắt cay cay, cúi người ghé vào trong động lớn tiếng gào lên: “Đại Vĩ! Đại Vĩ!”

Không có hồi âm, chỉ có mấy con kèn kèn quanh quẩn trên cao, gió thổi qua, những lùm cây trên mỏm đá khẽ đung đưa, Quý Đường Đường đứng dưới ánh nắng chói chang, lại chỉ thấy toàn thân lạnh run, cho đến khi bên trái vọng đến tiếng người nói líu ríu.

Quay đầu lại nhìn, lại có người dân Tạng địa phương đi vào, là hai người đàn ông da ngăm ngăm, trong tay cầm Kinh Luân, bờ môi mấp máy, dường như đang niệm lục tự chân ngôn*, Quý Đường Đường giống như kẻ chết đuối vớ được cọc, vội vàng tiến lên đón đầu: “Có thể giúp một chút được không? Bạn tôi đang ở trong động...”

* Lục Tự Chân Ngôn: tức sáu chữ chân ngôn của đạo Phật “Om Ma Ni Padme Hung”.

Đối phương mờ mịt, đầu tiên là khua khua tay, ý bảo nghe không hiểu tiếng Hán, sau đó bô bô nói một tràng dài tiếng Tạng, giờ đổi thành Quý Đường Đường nghe không hiểu, cô ngơ ngác nhìn hai người đi qua, hai người kia dường như cũng cảm thấy cô thật kỳ quái, đi một quãng xa vẫn còn quay đầu lại nhìn cô.

Mao Ca đã dậy từ rất sớm, trước tiên là mở cửa quán trọ ra, anh ta nhớ hai cô bé Thượng

Hải kia hai ngày trước từng nói với mình, buổi sáng phải mở cửa trước vì muốn bắt chuyến xe sớm hôm nay về Lan Châu, sau đó từ Lan Châu chuyển máy bay quay về Thượng Hải.

Mở cửa xong, anh ta lại quay về ngủ nướng tiếp, cho đến khi mặt trời lên cao mới ngáp dài chính thức rời giường, đầu tiên là đun nước trên chảo lửa, sau đó lại bỏ hết mấy chiếc ghế gác trên bàn xuống, cuối cùng qua quán ăn của người Hồi bên cạnh, mua cho mình một suất canh bò, mua cho Nhạc Phong và Đầu Trọc tí cháo và bánh bao dưa muối. Về phần Lông Gà, thằng đó vẫn về nhà ở, không cần anh ta phải phụ trách bữa sáng.

Chọn xong rồi lại nhớ đến Quý Đường Đường mới tới ngày hôm qua, cũng gọi thêm cho cô một suất cháo.

Canh dưa đến xong, Mao Ca ngồi xuống cái bàn bên cạnh cửa sổ, rất hài lòng hưởng thụ bữa sáng. Nhạc Phong dậy sớm nhất, chào hỏi với anh ta xong rồi đi toilet, tiếp đó là một trong hai cô gái người Thượng Hải, hình như tên là Vũ Mi gì đó...

Mắt của Mao Ca thiếu chút nữa trợn trừng.

Vũ Mi chào buổi sáng với Mao Ca, miễn cưỡng ngáp dài một cái rồi bước về phía nhà vệ sinh, chốc lát sau Nhạc Phong đi vào rót nước uống, Mao Ca chỉ chờ có thể liền xông lên.

“Này... cô Vũ Mi kia..” Mao Ca tức đến hu phôi, “Không phải là bảo sáng nay sẽ bắt chuyến xe sớm đi sao? Không phải là muốn bắt máy bay sao? Anh còn cố ý dậy từ sớm tinh mơ để mở cửa...”

“Đổi ý.” Nhạc Phong trả lời nhẹ bẫng.

“Tại sao đổi ý?”

“Ở đây chơi vui, muốn ở thêm mấy ngày nữa.”

“Có phải tại chú mày không hả?” Mao Ca nghiêng răng nghiêng lợi, giơ tay lên chọc vào trán Nhạc Phong.

“Ai da, ai da.” Nhạc Phong né ra, “Em có làm gì đâu, em không thích dạng đó.”

“Vậy còn không để cho người ta đi?”

“Đã bảo là người ta thích nên mới ở lại mà, hơn nữa, giờ đang ít người, càng nhiều người càng náo nhiệt còn gì, chẳng phải cũng giúp anh kiếm thêm chút tiền phòng hay sao.”

Mao Ca không còn lời gì để nói.

Trong lúc nói chuyện, Đầu Trọc cũng đi vào rót nước, nghe đến là vui vẻ, cuối cùng mới vỗ vỗ bả vai Mao Ca: “Nhạc Phong cũng đâu dễ dãi gì, hy sinh nhan sắc để kiếm tí tiền phòng này về cho anh, chẳng đáng.”

“Phì.” Nhạc Phong và Mao Ca đồng loại phỉ nhổ anh ta.

“Mau rửa mặt ăn cơm đi.” Mao Ca tức giận, “À, ai giúp anh lên lầu gọi cô bé kia đi, mới tới hôm qua ấy, sao giờ này rồi mà còn chưa dậy? Để lát nữa nguội hết cả cháo.”

Nhạc Phong còn chưa kịp lên tiếng, Đầu Trọc đã nói: “Để em gọi cho!”

Mới đi lên chưa đầy hai phút đã thấy anh ta xuống: “Không thấy cô bé kia.”

“Không thấy?” Mao Ca thất kinh, “Đi đâu nhỉ?”

“Người thì không thấy nhưng đồ đạc vẫn còn, tám phần là đi ra ngoài.”

“Ra ngoài?” Mao Ca vội vàng thò nửa người qua cửa sổ, trên phố rất vắng vẻ, rảnh rỗi đi lại chỉ có hai ba con mèo nhỏ.

“Không thể là đến hồ cao nguyên được, buổi chiều mới có xe chung. Cũng không phải đến đài Thiên Táng, gần đây không có người chết, không có Thiên Táng.” Nhạc Phong ngồi xuống chỗ đôi điện, cầm thìa quấy cháo trong bát.

“Vậy là đến hẻm núi rồi?” Mao Ca buồn bực, “Chỉ là cái hẻm núi thôi, có gì hay đâu mà xem?”

“Không thể nói thế được, cô ta mới từ Bắc Kinh đến, cao ốc Cổ Cung Trường Thành gì đó đã xem chán rồi, nhìn hẻm núi vẫn mới lạ hơn chứ.” Nhạc Phong tùy ý nói.

Mao Ca suy nghĩ một chút thấy cũng phải.

Đầu Trọc không nói gì, ngồi xuống sục sọt húp hai miếng cháo: “Cô gái kia có chút kỳ quái.”

“Một mình đến khu Tây, có ai không kỳ quái?” Mao Ca liếc Đầu Trọc một cái.

“Ai kỳ quái thế?” Vũ Mi đúng lúc bước vào, trong tay cầm miếng khăn tẩy trang tắm dung dịch dưỡng da, cẩn thận lau trán.

Mao Ca ra hiệu bảo Đầu Trọc đừng nói linh tinh, hiềm nỗi ra hiệu chậm một bước, Đầu Trọc đã phun ra rồi: “Cô gái mới tới hôm qua ấy.”

“Cô ta à...” Khách nữ ở trọ cộng thêm mình cũng chỉ có ba người, Vũ Mi lập tức nhận ra anh ta đang nhắc đến Quý Đường Đường, “Đúng là có chút kỳ quái.”

“Người ta làm sao mà kỳ quái,” Giọng nói của Nhạc Phong hơi lãnh đạm, “Xinh đẹp hơn cô là thành kỳ quái hết, đúng không?”

“Ai da, cái anh Nhạc Phong này!” Vũ Mi hờn dỗi kèm theo chút không vui, “Sao lại nói người ta như thế chứ, làm như là người ta xấu xí hẹp hòi lắm không bằng.”

Nhạc Phong không để ý đến cô ta, lại tự mình nâng đĩa gắp một miếng dưa muối bỏ vào miệng, Vũ Mi có chút lúng túng.

Mao Ca mặc dù cũng chẳng thích Vũ Mi lắm nhưng cũng đành phải đứng ra làm hòa: “Cô bé, chuẩn bị xong rồi xuống dưới này nhé.”

Anh ta đây bát cháo vốn là chuẩn bị cho Quý Đường Đường qua, “Chuẩn bị xong rồi xuống ăn sáng.”

Vũ Mi cũng biết Mao Ca đang cho cô ta bậc thang để bước xuống, ngọt ngào đáp một tiếng rồi đi lên lầu.

Mao Ca bấy giờ mới quay ra nhìn Đầu Trọc: “Sao lại kỳ quái?”

Nhạc Phong không ngẩng đầu, nhưng động tác trên tay lại dừng lại.

“Trên đầu giường cô nhóc kia có treo một cái chuông gió, làm bằng tiền cổ.”

“Treo chuông gió thì làm sao?” Mao Ca tức giận, “Nếu cô ta thích, có treo súng máy tự động anh cũng không ý kiến.”

“Em cũng không nói rõ được,” Đầu Trọc gãi gãi đầu, “Mấy đồng tiền cổ kia đã có màu đồng xanh, chữ trên mặt tiền cũng không nhìn rõ, nhìn đã biết là đồ cổ lắm rồi. Sao một cô gái trẻ tuổi lại mang theo thứ đồ chơi này bên người chứ?”

“Ít thấy thì lạ thôi,” Mao Ca hừ hai tiếng qua lỗ mũi, “Chưa biết chừng lại làm đồ cổ.”

“Cô ta như vậy, không giống khách chơi đồ cổ Sơn Tây.”

“Còn nói mấy câu ngu dốt đấy nữa,” Mao Ca duỗi tay, nhắm ngay vào cái đầu tròn vo của Đầu Trọc mà gõ xuống, “Làm đồ cổ còn phải dán giấy trên trán chắc? Đừng có nhìn xem giống hay không, thời buổi này, càng giống lại càng không phải, không giống lại càng phải, chú bảo anh nói thế có lý không?”

Đầu Trọc cười hề hề: “Đúng là có.”

Nói đến đây, Nhạc Phong chột nhứ mày, giơ tay chỉ ra ngoài: “Không phải là... cô nhóc đó kia sao?”

Theo hướng ngón tay của Nhạc Phong nhìn qua, đúng là Quý Đường Đường.

Cô đang đứng ở cửa quán trọ Đạt Ngõa ở cuối phố, nói gì đó với người ta.

Mao Ca nhíu mày một cái, dùng cánh tay huých huých Đầu Trọc, “Cô ta ở đó làm gì? Chê ở chỗ này không thoải mái, muốn đổi quán trọ?”

“Không biết.”

Lúc nhìn lại, Quý Đường Đường đã xoay người rời khỏi quán trọ Đạt Ngõa, bước nhanh rẽ qua góc đường.

“Này, Nhạc Phong.” Mao Ca sai khiến Nhạc Phong, “Chú chạy qua hỏi xem, cô nhóc kia định làm gì?”

“Em bảo này, lão Mao tử, anh rảnh phát điên rồi à?” Nhạc Phong nhích cũng chẳng buồn nhích, “Đang yên đang lành, sao em phải đi hỏi thăm con bé đó?”

“Hỏi thăm một chút thì đã làm sao? Rảnh rồi thì vẫn là rảnh rồi.” Mao Ca hùng hồn nói, “Dù sao chúng ta cũng đâu có việc gì, bây giờ làm ăn nhẹ nhàng như thế, trong quán từ sáng đến chiều chưa được hai mống bước vào, chú mày mệt lắm sao?”

“Không đi.” Nhạc Phong trả lời dứt khoát trôi chảy.

Mao Ca chẳng còn cách nào khác, vừa hay ông chủ Đan Ba của quán trọ Đạt Ngõa lại đi qua đây, xem tình hình chắc là đến quán ăn người Hồi bên cạnh mua đồ ăn, Mao Ca thò nửa người ra ngoài cửa sổ, chặn đường anh ta lại: “Đan Ba, cô gái vừa nãy nói gì với anh vậy?”

“Cô ta à? Hỏi thăm người.”

“Ai thế?”

“Nói là đang tìm một sinh viên người Hán, tên là Trần Vĩ. Chỗ tôi không có ai như thế, tôi bảo cô ta đến quán trọ nhà Cách Tang hỏi rồi.”

“À.”

Mao Ca chẳng hiểu gì, đành phải để Đan Ba đi, Nhạc Phong hừ một tiếng: “Hỏi rồi chứ? Lão Mao tử anh nếu mà thực sự rảnh quá thì chiều cả bọn cùng nhau đi chung xe lên hồ cao nguyên chơi đi, quán nhờ hàng xóm trông hộ là xong.”

Mao Ca còn chưa đáp, Đan Ba đã quanh trở về: “Cô gái kia còn hỏi chuyện ước nguyện trong động Tiên Nữ nữa.”

“Ừ?” Mao Ca nhìn anh ta, chẳng lẽ còn về sau nữa?

“Tôi nói với cô ta, phải lắng lắng ước nguyện trước Đá thần, cô ta lập tức hỏi tôi, không thể kêu to lên hay sao?”

“Kêu to lên?!” Lần này đừng nói Mao Ca, ngay cả Đầu Trọc và Nhạc Phong cũng giật nảy mình.

“Lại chẳng?” Đan Ba cau mày, “Ai bảo cô ta kêu to lên? Như vậy sẽ chọc giận tiên nữ trong động. Các anh dạy hả?”

Mao Ca vội vàng lắc đầu: “Cô ta có hỏi tiếng nào đâu.”

Đan Ba đi rồi, Mao Ca và đám Đầu Trọc hai mắt nhìn nhau, Nhạc Phong hừ một tiếng: “Cô nhóc này mà dám om sòm trước Đá thần thật — đó chính là phạm húy, trời phù hộ cho bên cạnh cô ta không có người Tạng, nếu không nhất định cô ta sẽ bị tấn một trận.”

Trần Vĩ đúng là đang ở quán trọ Cách Tang, phòng hai người.

“Trong phòng còn có ai nữa?” Quý Đường Đường hỏi dồn.

Cô bé đứng ở quầy tiếp khách lật giờ quyền sổ đăng kí: “Không có ai cả, mấy hôm nay ít khách, có mỗi hai ba người vào ở, không cần phải nhét chung một phòng.”

“Vậy Trần Vĩ có từng hỏi thăm cô về động Tiên Nữ không?”

“Chưa từng.” Cô bé kia lắc đầu.

Quý Đường Đường thất vọng, dừng một chút lại hỏi: “Ở trong động Tiên Nữ có được kêu to không?”

Vấn đề này, lúc nãy ở quán trọ Đạt Ngõa cô đã có đáp án, nhưng cô muốn xác nhận lại lần nữa.

Quả nhiên, cô gái kia sợ hét hồn: “Không được, dĩ nhiên là không được, như vậy sẽ chọc giận đến Tiên nữ!”

Quý Đường Đường cắn cắn môi: “Vậy ước nguyện bằng cách nào?”

Cô bé kia nhìn cô kỳ quái một cái, dường như cảm thấy câu hỏi này khá là ngớ ngẩn: “Đương nhiên là đứng trước Đá thần mà ước nguyện, vừa vào động là có thể nhìn thấy Đá thần ngay, cô không biết à?”

“Vậy trong động kia còn có cái động nào nữa không?”

“Ai biết được.” Cô gái kia có chút mắt kiên nhẫn, “Chưa nghe qua bao giờ.”

Quý Đường Đường không nói gì nữa, cô chợt nhớ ra, trước khi vào động cô có hỏi Trần Vĩ trong động có nước chảy hay không, Trần Vĩ lập tức đáp một câu: “Không biết, đại ca kia chưa nói.”

Tên “đại ca” đó, rốt cuộc là ai?

Đến cùng là kẻ nào đã nhắc đến động Tiên Nữ với Trần Vĩ, nhắc đến cái động không dễ bị phát hiện ra kia, và cả, lớn tiếng nói ra nguyện vọng của mình nữa?

Ánh mắt của Quý Đường Đường rơi vào quyền sổ đăng kí ghi lại những du khách ngoại

lai đến thị trấn Ca Nại huyện Lục Khúc đặt trên quây tiếp khách.

Tổng cộng chỉ có hai ba người, vậy đối tượng hoài nghi cũng sẽ không nhiều lắm.

7. Chương 6

Trừ Trần Vĩ ra, trong quán trọ Cách Tang còn hai người khách nữa, đều là nam.

Một trong số đó là người Mỹ, tên là Perry, 24 tuổi, đến từ bang Arizona, một anh chàng rất sôi nổi, vóc người cao chừng một mét chín, anh ta không thể là “Đại ca” trong miệng Trần Vĩ nói được, bởi vì tổng cộng anh ta chỉ biết nói duy nhất một câu tiếng Trung.

“Chào bạn...”

Đây là câu đầu tiên anh ta nói khi bước xuống lầu và nhìn thấy Quý Đường Đường, Quý Đường Đường đã chuẩn bị tư tưởng để tiếp thu thứ tiếng phổ thông tối nghĩa khó hiểu hơn của anh ta, nhưng Perry rất biết thân biết phận mà chuyển qua tiếng mẹ đẻ của mình. Người còn lại ký tên rất ngoạn, Quý Đường Đường chỉ đoán được mang máng, ngẫm thấy người này hẳn tên là “Hạ Văn Khôn”, ở dòng địa chỉ hiện tại trên tờ đăng kí có ghi hai chữ “Lan Châu”, số chứng minh thư còn điền mơ hồ hơn, có hai chỗ bị tẩy xóa, hệ thống quản lý nhà trọ ở thị trấn Ca Nại không được tiên tiến, thông tin đều được ghi lại một cách thủ công, cho nên rất nhiều tư liệu mà người ta cung cấp đều không chính xác, bịa đặt lung tung cũng không hề ít.

Nhưng không khéo ở chỗ, Hạ Văn Khôn cũng đã trả phòng từ sáng sớm, cô gái ở quây tiếp khách không cung cấp thêm được tin tức gì, chỉ hàm hồ nói có thể là về nhà.

Hỏi về tướng mạo của Hạ Văn Khôn, cô bé đó cũng không nhớ rõ: “Du khách ở thành phố đến như các cô đều đội kiềng mũ đó, đeo khẩu trang chống tia tử ngoại, còn mang cả kính râm, che kín như thế, ai mà nhìn rõ được trông như thế nào? Chỉ biết là anh ta mặc một cái áo gió màu vàng thôi.”

Quý Đường Đường cực kỳ thất vọng, cô lấy quyển sổ ghi chép trong túi ra, mở một trang trắng, viết tên Hạ Văn Khôn xuống, sau đó khoanh tròn thật đậm cái tên đó.

“Đại ca đó” trong miệng Trần Vĩ có phải chính là Hạ Văn Khôn hay không?

Quý Đường Đường ra khỏi quán trọ Cách Tang, lúc bước xuống bậc thang, chợt nhớ ra chuyện gì, nhanh chóng móc quyển sổ ghi chép đã cất đi ra, lật lại trang trước đó.

Hẻm núi Ca Tát Ma, A Khôn.

Trở lại quán trọ của Mao Ca, cũng đã gần đến giờ cơm trưa, cả đám Mao Ca ngồi vây quanh một cái bàn, món ăn rất đơn giản, khoai tây xào, đậu phụ áp chảo, thịt hầm, chẳng ăn nhập gì với nhau nhưng ngửi mùi thơm vô cùng.

Mạo Ca không ngờ cô lại về sớm như vậy, “Cô gái, ăn chung không? Lấy thêm bát là được.”

Quý Đường Đường lắc đầu một cái: “Không cần đâu, tôi có đồ ăn rồi.”

Cô từ từ bước lên lầu.

Đầu Trọc vươn đầu ra gặp thức ăn: “Cô nhóc này sắc mặt tệ quá.”

“Có gì đâu,” Vũ Mi bới cơm, “Người đến đây, hơn phân nửa là để trốn tránh những chuyện đau lòng trong cuộc sống, chưa biết chừng cô ta thất tình, tức cảnh lại sinh tình, khó chịu trong lòng thôi.”

Bạn của Vũ Mi, Hiểu Giai đã nhét đầy thức ăn trong miệng, ừ một tiếng coi như phụ họa.

“Cô gái này có gì đó không ổn.” Mao Ca như đang suy ngẫm điều gì đó, không hề để ý đến những lời Vũ Mi và Hiểu Giai nói.

Quý Đường Đường quay về phòng, đi thẳng đến bên giường, vươn tay gầy gầy chiếc chuông gió treo ở đầu giường, những đồng tiền cổ va vào nhau, vậy mà lại không phát ra bất cứ âm thanh nào.

Trần Vĩ tại sao lại đột nhiên biến mất được chứ?

Quý Đường Đường ngồi xuống cạnh giường, đưa tay vào túi, sờ đến hai quả trứng gà tròn trịa lạnh ngắt.

Cô lấy trứng gà ra, bóc hết vỏ, từ từ đưa lên miệng, nhai từng miếng một.

Lẽ thường mà nói, một người sống lù lù, không thể nào đột nhiên biến mất được, lúc ấy phải chăng đã xảy ra chuyện gì?

Cô cẩn thận nhớ lại tình hình khi đó: trong động rất tối, đèn pin chỉ chiếu đến cặp chân của Trần Vĩ, cô muốn tiết kiệm chút điện nên đã tắt đèn pin đi, sau đó Đại Vĩ còn nói chuyện với cô mấy câu...

Từ lúc Đại Vĩ đột nhiên im lặng cho đến khi cô bật lại đèn pin chỉ cách nhau khoảng một hai phút, trong một hai phút này, cô hoàn toàn không nhìn thấy được tình hình trong động.

Chỉ có hai loại khả năng.

Một, trong cái động ấy có một sức mạnh siêu nhiên nào đó, trong nháy mắt đã đưa Đại Vĩ đi, dù Đại Vĩ còn sống hay đã chết, trong khoảnh khắc đó, cậu ta đã biến mất.

Hai, gạt bỏ suy nghĩ về những cái gọi là quái lực loạn thân kia đi, tất cả những chuyện kỳ lạ này đều do con người nhúng tay, như vậy, khi đó Đại Vĩ biến mất, phải có một con đường hợp lý.

Chẳng lẽ, cái động nho nhỏ chỉ vừa một người đứng kia còn có lối ra thứ hai?

Chỉ nói lý thuyết thôi thì không thông, bởi vì lúc ấy cô đã từng chui vào, một không gian nhỏ như vậy, xung quanh đều là vách đá, động Tiên Nữ nằm sâu trong hẻm núi, nếu thực sự có đường ra khác thì phải đi xuyên qua vách núi dày, không có máy móc giúp đỡ, căn bản là không thể được.

Lúc ấy cô quá mức bối rối, không cẩn thận kiểm tra lại cái động trong động đó, có lẽ, trong một hai phút ngắn ngủn ấy, Đại Vĩ đã để lại thứ gì đó có thể hữu dụng cho việc điều tra chưa biết chừng.

Không được, vẫn phải quay lại xem một lần.

Quý Đường Đường đứng dậy, thoáng nhìn thấy chiếc di động đang ném trên giường, thuận tay cầm lấy nhét vào trong túi, bịch bịch bịch bước xuống lầu, đám Mao Ca đã cơm nước xong xuôi, trước cửa quán trọ có một chiếc xe Kim Bôi tám chỗ, cửa buồng lái đang mở, Vũ Mi ngồi bên cạnh ghé lái tức giận: “Không phải nói là hôm qua đã liên hệ ổn thỏa rồi hay sao? Sao lúc xuất phát lại thiếu mất một người?”

Bác tài người Tạng cũng chẳng vui vẻ gì: “Hôm qua đã bàn xong rồi, đã bảo là chờ ở chỗ này, thằng nhóc chết tiệt.”

Tim Quý Đường Đường chọt rung lên một nhịp, dừng bước lại: “Còn có người chưa đến ư?”

“Còn một người tên A Vĩ gì đó, đã thống nhất là đi chung xe rồi lại chẳng thấy đến, di động cũng không tiếp, Đường Đường phải không, có muốn đi cùng đến hồ cao nguyên không?”

Vũ Mi vốn không vừa mắt cô, giờ lại đột nhiên trở nên vô cùng thân thiện, quá nửa là vì tiết kiệm mười mấy đồng tiền chung xe kia.

“Người tên A Vĩ đó, có phải tên là Trần Vĩ đúng không?”

Bác tài lắc đầu: “Không biết, đã bảo tên là A Vĩ, ở Cách Tang ấy.”

Vậy thì quá nửa là đúng rồi, tim Quý Đường Đường nhảy lên một cái: “Số di động của cậu ta là gì? Tôi cũng có việc cần tìm cậu ấy.”

Bác tài cầm chiếc di động Nokia đen trắng phẳng lì kiểu cũ lên, đọc số điện thoại của Trần Vĩ cho Quý Đường Đường.

Quý Đường Đường lấy di động gọi thử một lần, vậy mà lại gọi được, nhưng không có ai

bắt máy.

Buổi sáng lúc ở trong hẻm núi, Trần Vĩ mang theo di động trên người, có thể gọi được nhưng lại không ai bắt máy, rốt cuộc là do không để ý, hay là vì bị đe dọa nên không thể nhận?

Quý Đường Đường trầm ngâm bỏ di động lại vào túi quần.

“Này, Đường Đường, rốt cuộc là cô có đi không hả?” Vũ Mi không kiên nhẫn được nữa, Hiểu Giai ngồi ở ghế sau cũng thò đầu ra nhìn cô.

“Không đi.” Quý Đường Đường rất dứt khoát từ chối, “Tôi muốn đến hẻm núi.”

“Hẻm núi có gì hay mà xem.” Vũ Mi cười nhạt, mắt đột nhiên sáng bừng lên, vẻ khinh thường trên mặt chuyển sang nũng nịu và mừng thầm, “À, Nhạc Phong, xe vẫn còn chỗ, đi với bọn em lên hồ cao nguyên đi!”

“Mấy người đi rồi?” Giọng nói miễn cưỡng của Nhạc Phong vang lên đằng sau.

“Xe tám người đây, trừ bác tài ra còn ngồi thêm được bảy người nữa. Bọn em vốn định bốn người chung xe, em, Hiểu Giai, một người nước ngoài, còn cả một người tên A Vĩ gì đó nữa. Giờ tìm mãi chẳng thấy A Vĩ đâu, còn đến bốn chỗ trống lộn, không bằng ngồi chung đi, gọi cả đám Mao Ca Đầu Trọc nữa.”

“Đi hết, ai trông quán?” Nhạc Phong hơi lãnh đạm.

Vũ Mi bĩu môi, “Để một người lại trông là được rồi, mất bao nhiêu công mua vé đi máy bay đến chơi, anh chẳng phối hợp gì cả.”

“Cô cũng đi hồ cao nguyên à?”

Quý Đường Đường sững sốt mấy giây mới nhận ra là Nhạc Phong đang hỏi mình, nhận thấy sắc mặt của Vũ Mi khi bị ngó lơ có chút khó coi, Quý Đường Đường trả lời ngắn gọn: “Không đi.”

Nhạc Phong kỳ quái liếc cô một cái: “Vậy cô định đi đâu?”

Vũ Mi cướp lời: “Cô ấy không đi hồ cùng bọn em, cô ấy đến hẻm núi.”

“Lại đến hẻm núi?” Nhạc Phong cau mày.

Quý Đường Đường lại hỏi một đằng đáp một nẻo: “Lúc đó anh bảo tôi trông coi đồ đạc của mình cho cẩn thận là có ý gì?”

“Trông coi cẩn thận cái gì?” Nhạc Phong không phản ứng kịp.

“Lúc tôi rửa rau ngày hôm qua ấy, đang nói chuyện với hai cậu bé...” Quý Đường Đường chỉ chỉ bề nước trước quán trọ.

“Có vài đũa nhóc dân địa phương hay lấy đồ của du khách...” Nhạc Phong không muốn nói nhiều, “Tự mình để ý một chút.”

Quý Đường Đường cười cười: “Anh cũng cẩn thận quá.”

“Hai ngày nay du khách trên trấn cũng ít, đi chung xe cũng không đủ người, cô đến hẻm núi với ai?” Đề tài chuyển tới chuyển lui, lại vòng trở lại.

“Tự tôi đi.”

“Cái gì?!” Phản ứng của Nhạc Phong rất lớn, chân mày lập tức nhíu lại, “Không được!”

“Sao lại không được?” Quý Đường Đường không vui.

“Rất nguy hiểm. Bình thường vào hẻm núi ít nhất phải có ba người kết đoàn, một mình cô vào đó, đi lạc thì làm sao?” Nhạc Phong nói chẳng hề khách khí.

“Đi lạc cũng chẳng phải trách nhiệm của anh.”

Nói xong câu đó, Quý Đường Đường không muốn trì hoãn thêm, quay người bỏ đi.

Nhạc Phong lập tức phát hỏa.

“Đi lạc, còn chẳng phải mất công mọi người đi tìm? Mấy người đến từ thành phố lớn như các cô được nuông chiều quen rồi, khuyên kiểu gì cũng không nghe, chỉ giỏi làm loạn thôi!”

Quý Đường Đường chẳng hề dừng bước, trong lòng mắng anh ta té tát: mắc mớ gì đến anh!

Vũ Mi lại bị dọa cho sợ, cẩn thận khuyên giải Nhạc Phong: “Ôi Nhạc Phong, anh đừng để ý cô ta làm gì.”

Đầu Trọc nghe thấy tiếng vang cũng chạy ra: “Nhạc Phong làm sao thế, bốc hỏa lớn như vậy?”

Nhạc Phong không nói gì, Vũ Mi nhỏ giọng kể lại một lượt.

Đầu Trọc nhìn về phía cuối con phố chính, bóng dáng của Quý Đường Đường đã sớm mất tăm.

Anh ta vỗ vỗ vai Nhạc Phong: “Phải đấy, chuốc bực vào người làm gì.”

“Không phải, con gái lớn từng ấy rồi, sao chẳng hiểu biết gì cả?!” Nhạc Phong vẫn còn tức trong lòng, “Ở đây đâu phải đất của người Hán, không cần thận phạm phải cấm kị của người Tạng thì phiền phức, hơn nữa một cô gái lại một thân một mình chạy vào trong hẻm núi, cái hẻm núi đó một ngày được mấy người vào, nếu xảy ra chuyện thật thì ai biết được?”

“Bớt giận đi,“ Đầu Trọc cười cười tiếp lời, “Chắc gì đã xảy ra chuyện thật.”

“Đúng đây,” Vũ Mi chua chát nói, “Nhạc Phong, quan tâm quá rồi đấy, sao không thấy tốt với em như thế?”

Nhạc Phong cười lạnh: “Thế à, hôm qua bị trẹo chân trong hẻm núi, là ai tìm các cô về?”

Vũ Mi bị anh ta nói cho ghen hợm, không thốt lên được câu nào.

Được một lúc, anh chàng đi cùng xe người Mỹ kia cũng tới, dáng người rất cao, mặt lúc nào cũng thấy cười, tự giới thiệu mình tên là Perry.

Đám Nhạc Phong Đầu Trọc mới đầu nói không đi, lúc xe khởi động đột nhiên lại đổi ý, mở cửa xe chui vào, Vũ Mi ngoài miệng thì không nói gì, trong lòng đã vui đến nở hoa.

Quý Đường Đường suốt dọc đường không hề trì hoãn, tiến thẳng vào hẻm núi, chạy vào trong động Tiên Nữ.

Sau khi vào trong động, bật đèn pin lên nhìn một lượt, tìm thấy cái động trong động kia, cô do dự một chút, vẫn chui vào, thuận tiện nhặt lại cây gậy leo núi bị bỏ lại của mình lúc trước.

Vịn vào vách động đứng thẳng dậy, cô ngậm chiếc đèn pin trong miệng, cầm gậy leo núi gõ lên vách đá bốn phía, tiếng vang trầm đục, bốn phía vách đá đều vững chãi, tuyệt đối không có ánh sáng, cũng không có vẻ giống như có lối đi.

Thế này thì lạ thật, chẳng lẽ từ dưới đất đi ra?

Dậm chân, phía dưới là mặt đất cứng đờ, cũng không có vấn đề gì.

Quý Đường Đường ngậm đèn pin ngẩn ra, tay đút vào trong túi quần, vừa hay chạm phải di động của mình, trái tim cô nhảy lên, móc di động ra, mở các cuộc gọi gần đây, phía trên hiện ra số máy mới nhất được lưu lại, Trần Vĩ.

Gọi lại một lần thử xem, chưa biết chừng lại thông.

Tín hiệu trong động rất chậm chạp, Quý Đường Đường vừa ấn nút gọi, vừa uốn thắt lưng như mèo chui ra khỏi cái động này.

Mới đi ra ngoài được hai bước đã dừng lại, cô từ từ bỏ di động xuống, tập trung tinh thần lắng nghe động tĩnh trong động.

Quả nhiên, tiếng chuông di động của Trần Vĩ vang lên, không chỉ là từ chiếc loa trong di động của cô.

Quý Đường Đường quay đầu lại nhìn nơi mình vừa chui ra.

Thanh âm kia, vọng ra từ trong động.

Nhưng khi này cô đã nhìn kỹ, trong động này, rõ ràng không hề có cái di động nào.

8. Chương 7

Tiếng chuông vẫn còn kéo dài vang vọng, nhạc chuông là một bản nhạc Âu Mỹ rất xưa cũ, Yesterday Once More, rất phù hợp với tính cách hay e dè hướng nội của Trần Vĩ.

Có điều, ở một trong một hang động u ám thế này, lắng nghe thứ giai điệu chậm chậm như vậy...

Quý Đường Đường rung mình một cái, nuốt nước miếng, lấy dũng khí bước vào trong động.

Vừa vào trong, tiếng nhạc càng rõ ràng hơn, Quý Đường Đường tập trung tinh thần tìm kiếm phương hướng phát ra âm thanh, từ từ ngẩng đầu lên.

Tiếng chuông truyền đến từ trên đỉnh đầu.

Quý Đường Đường ngắt điện thoại, cong ngón tay lại, gõ gõ lên vách đá trên đỉnh đầu, không thấy gì khác lạ, lại dùng bàn tay vận sức đẩy một cái, trái tim đột nhiên giật thót: nơi cô đẩy dường như có chút lỏng ra.

Cô xắn tay áo, mở đèn pin lớn hơn, cẩn thận quan sát phiến đá trên trần động, cùng lúc đó, tiếp tục dùng bàn tay đẩy mạnh lên.

Nhưng vẫn không đẩy ra được.

Quý Đường Đường hạ quyết tâm, cô dùng miệng ngậm lấy đèn pin, đập lên chỗ lõm trên vách đá đứng cho vững, lúc này thân thể đã được nâng cao hơn nửa mét, càng dễ dùng lực hơn.

Cô sử dụng cả hai tay, đẩy lên phía trên, liền nghe cách một tiếng, phiến đá kia đã bị cô đẩy ra, để lộ ra một cái khe.

Có ánh sáng lọt qua, Quý Đường Đường vội vàng dùng tay che mắt lùi lại, sau khi thích ứng mới nhìn lại, bên trên tách ra một khe hở hẹp hình vành trăng, ánh sáng nhìn thấy hẳn là ánh nắng.

Tim Quý Đường Đường rung lên một nhịp, chẳng lẽ cái động trong động này lại thông ra bên ngoài.

Khó khăn lắm mới phát hiện ra, Quý Đường Đường tiếp tục đập lên hõm đá, lại dùng thêm sức, đẩy phiến đá kia lên, nơi bị phiến đá che lại là một cửa động ước chừng có thể chứa được một người, Quý Đường Đường bám vào cửa động, chân dò dẫm trên vách đá vài cái, đập trúng được một mòm đá nhô ra trên vách động, mượn thế nhô nửa người qua

cái cửa động này.

Quả nhiên, ở đây có một lối thông ra bên ngoài, đường kính cũng xấp xỉ cái động trong động ở dưới, ngửa đầu có thể nhìn thấy lỗ hồng thông ra bên ngoài ở trên cao chừng hai ba thước, nơi đó tối đen tựa hồ do bị bụi cây che khuất, nhưng vẫn có ánh nắng lọt qua.

Quý Đường Đường cúi đầu, quan sát nơi bị ngăn cách này, trên đất đây cảnh khô cằn dại, trong đồng cỏ dại thấp thoáng có thứ gì đó đang lóe lên, Quý Đường Đường vươn tay nhặt qua, trên màn hình hiển thị có vài cuộc gọi nhỡ, số mới nhất là số của Quý Đường Đường.

Đây là di động của Trần Vĩ.

Nhìn lại phiến đá trên đầu vừa bị cô đẩy ra kia, phiến đá này rất nặng, từ dưới đẩy lên đúng là rất khó, nhưng mặt trên có một mấu nhỏ ra, giống như một cái tay nắm từ thiên nhiên tạo thành, nếu như có người ở trên thì sẽ dễ hơn nhiều.

Quý Đường Đường đè nén sự kinh ngạc trong lòng, lấy tay cầm đèn pin, lại soi quanh bốn phía.

Trên một tảng đá có một mảng nâu sậm, hình như là máu.

Quý Đường Đường nhìn một lúc lâu, từ từ cúi người, đẩy phiến đá kia lại như cũ, sau đó ra khỏi động Tiên Nữ.

Ngoài động ánh mặt trời thẳng đứng, Quý Đường Đường khum tay che nắng nhìn lên, độ dốc của vách núi này thẳng đứng, bên trên rậm rạp toàn là cây cối, không phải là nơi dễ leo trèo, cũng không phải cảnh đẹp gì đặc sắc.

Hướng chi, bên dưới là động Tiên Nữ, lực chú ý của mọi người đều bị Đá thần hấp dẫn, lại càng sẽ không chú ý đến bên trên vách đá thế nào.

Phỏng đoán trong lòng Quý Đường Đường bước đầu đã thành hình, cô đi ra ngoài, ngồi trên tảng đá ở bãi sông đối diện động Tiên Nữ, từ từ ngẫm lại tình hình lúc đó.

Trần Vĩ hẳn không phải tự chủ động biến mất.

Trong vòng một hai phút khi cô tắt đèn pin, có một người đã nhanh chóng nhấc phiến đá kia lên, không biết dùng cách nào đã chế trụ Trần Vĩ, sau đó kéo cậu ta lên qua cái cửa động kia, tiếp đó lại đẩy phiến đá kia lại.

Trong quá trình đó, di động của Trần Vĩ bị rơi, nhưng nhờ lớp cảnh khô cằn dại ở bên trên nên không phát ra tiếng động gì, người kia không để ý.

Động tác của kẻ đó cũng rất nhẹ nhàng nhanh nhẹn, hơn nữa tiếng hô lúc ấy của Trần Vĩ cũng đã che mất một phần tiếng động khác lạ, nếu không, Quý Đường Đường ở ngoài hẳn sẽ nghe được tiếng vang khác.

Sau đó, Quý Đường Đường phát hiện ra Trần Vĩ biến mất, vào động kiểm tra.

Lúc đó...

Đầu Quý Đường Đường chợt trở nên ong ong, sống lưng lạnh toát: lúc đó kẻ kia hẳn là vẫn chưa kịp đi, nói cách khác, lúc cô dùng gậy leo núi thử dò xét trong động, hẳn đang kiểm kẹp Trần Vĩ, đứng trên đầu cô, chỉ cách một phiến đá!

Nếu Trần Vĩ còn tỉnh táo, khi đó nhất định sẽ liều mạng giãy dụa, nhưng lúc đó cô không nghe thấy bất cứ động tĩnh nào khác, vậy có thể đoán, Trần Vĩ lúc đó hẳn là đã ngất đi rồi.

Tiếp đó...

Quý Đường Đường thiết nghĩ đến hành động tiếp theo của kẻ kia, hẳn phải đợi đến khi xung quanh không còn ai cả, kéo Trần Vĩ ra khỏi lối vào, từ chỗ lùm cây che khuất kia đi ra, động tác lôi kéo rất thô lỗ, thân thể Trần Vĩ bị vách đá lởm chởm cào xước, để lại vết máu.

Phỏng đoán như vậy hẳn là tương đối hợp lý, nói vậy, tất cả mọi chuyện không hề liên quan đến yêu ma quỷ quái gì cả, thuần túy là do con người sắp đặt.

Quý Đường Đường lượm một cành cây, khua khua quẹt quẹt, nguệch ngoạc viết ngoáy tóm tắt lại từng bước mà chỉ bản thân mình hiểu.

Trần Vĩ bị theo dõi – cậu ta có điểm gì đặc biệt khiến người ta chú ý tới? Kẻ kia để mắt đến cậu ta là do ngẫu nhiên, hay là có mưu đồ từ trước?

Có người nói cho cậu ta biết chuyện về động Tiên Nữ, đặc biệt là chỉ ra cái động trong động này — vừa rồi cô đã nghe ngóng trên đường một lượt, hầu như không ai biết trong động Tiên Nữ còn có một cái động khác, trong phong tục của người Tạng cũng không có tục kêu to trong động Tiên Nữ, chẳng lẽ kêu to... chính là tín hiệu cho kẻ đứng trên phiến đá kia, báo cho hắn biết có người tới?

Trần Vĩ đã bị đưa đi — vào hẻm núi chỉ để thám hiểm, trên người sẽ không mang theo nhiều tiền, hơn nữa Trần Vĩ chỉ là sinh viên, như vậy có thể khẳng định, kẻ kia không phải vì tiền —

Hẻm núi lớn như vậy, ra khỏi lối đi đó, kẻ kia sẽ đưa Trần Vĩ đi đâu? —

Sự mất tích của Trần Vĩ, cùng với sự mất tích của Lăng Hiểu Uyển, giữa hai việc này có sự liên quan nào hay không?

Quý Đường Đường nhìn những gì mình vừa ngoáy ra, suy nghĩ thật lâu mới giơ chân xóa hết chữ viết đi.

Việc Trần Vĩ mất tích cô có nên báo cho cảnh sát hay không?

Nếu báo cảnh sát, chờ đến khi bí mật động trong động kia lan ra, như vậy, có đánh rần động cỏ không? Ở đây là miền Tây, thực sự có phần tử phạm tội trốn trong hang động hẻm núi, tìm đến mấy năm chưa chắc đã thấy, vụ án như vậy cũng bị gác lại.

Quý Đường Đường rất do dự.

Hơn nữa, cảnh sát nhất định sẽ hoài nghi cô: một du khách bình thường, bạn mất tích ngay trước mắt tại sao lại không báo cảnh sát trước, tự mình tra đông xét tây, còn tìm ra được bí mật về động trong động?

Cô giải thích khó mà rõ ràng, cũng không thể nào giải thích.

Quý Đường Đường thở dài, lúc này, di động lại vang lên.

Nhà Lãng Hiểu Uyên.

Lần này là một người đàn ông trung niên, giọng điệu không được tốt lành: “Là Quý tiểu thư phải không?”

“Phải.”

“Tôi không biết nghề nghiệp của Quý tiểu thư là gì, cũng không biết Quý tiểu thư có bản lĩnh gì đặc biệt, nhưng chuyện ngay cả công an cũng không giải quyết được, tôi cũng không trông chờ gì cả, cho nên, mong từ nay về sau cô đừng gọi điện quấy nhiễu mẹ của Hiểu Uyên nữa, thân thể bà ấy không được ổn, không chịu nổi giày vò như vậy.”

Quý Đường Đường còn chưa kịp nói chuyện, điện thoại đã ngắt.

Quý Đường Đường nhìn chăm chăm điện thoại, tức quá hóa cười: “Tôi quấy rầy mẹ Hiểu Uyên? Là bà ấy cả ngày cứ gọi điện cho tôi được không?”

Có điều, hiện giờ không phải lúc tức giận với người đàn ông này, chuyện gấp rút lúc này là việc của Trần Vĩ, báo cảnh sát hay là không, Quý Đường Đường quyết định chọn một cách trung gian — cô làm bộ như không sao tìm thấy Trần Vĩ, để quán trọ Cách Tang ra mặt báo cảnh sát.

Nhưng không ngờ tới, đến quán trọ Cách Tang, sự tình lại phát sinh thay đổi.

“Cái anh Trần Vĩ đó,” cô bé người Tạng đứng ở quầy tiếp khác vẫn còn nhớ rõ Quý Đường Đường đã từng đến đây nghe ngóng vào buổi sáng, “Buổi chiều anh ta có gọi điện tới, nói là có việc phải đi gấp.”

“Có việc gấp...” Quý Đường Đường sững sốt một chút, “Vậy đồ đạc của cậu ta thì sao?”

“Bảo chúng tôi giữ giúp, nói là một thời gian nữa sẽ tới lấy.”

Quý Đường Đường nghiêng răng: quá ư hoang đường, Trần Vĩ đã mất tích, di động còn đang ở chỗ cô, cậu ta gọi điện thoại cho quán trọ bằng cách nào?

“Người gọi tới thực sự là Trần Vĩ sao?”

“Nghĩa là sao?” Cô bé người Tạng không hiểu.

“Ý của tôi là,” Quý Đường Đường cân nhắc từng câu từng chữ, “Cô nghe giọng của người đó thực sự là Trần Vĩ sao?”

“Chắc là vậy,” Cô bé người Tạng thấy là lạ, “Người Hán các cô nói chuyện tôi khó phân biệt nổi. Có điều còn để lại thứ gì anh ta đều kể rất rõ ràng, áo khoác, đồ rửa mặt, mp3, đều đặt trong phòng, tôi đã nhét hết vào trong ba lô của anh ta rồi.”

“Trong ba lô của cậu ta còn có gì nữa?” Quý Đường Đường hỏi tới.

“Này,” cô bé mắt húng, “Chúng tôi sẽ không lục lợi đồ đạc của khách.”

Quý Đường Đường không nói gì nữa, ánh mắt cô lướt qua quầy tiếp khách, tới gần một chiếc ba lô màu đen đặt ở quầy để đồ, nhìn rất quen mắt, hẳn là của Trần Vĩ.

Người gọi cú điện thoại đó là ai? Rõ ràng hẳn đang muốn gây hoang mang, ý đồ dựng lên chuyện Trần Vĩ vẫn bình yên vô sự trong một khoảng thời gian ngắn.

Đầu óc của Quý Đường Đường xoay chuyển mấy lượt, nghĩ đến cách lấy mận thay đào.

Cô nhanh chóng quay lại lữ quán thanh niên của Mao Ca, đám Vũ Mi đến hồ cao nguyên vẫn còn chưa về, trong quán rất lạnh lẽo vắng vẻ, chỉ có Mao Ca và Long Gà ở lại, Long Gà mở tiệm tạp hóa ở Ca Nại, cửa tiệm cách quán trọ của Mao Ca cũng không xa, hai ngày nay buôn bán tẻ tẻ, anh ta toàn chạy đến chỗ Mao Ca, là một nhân vật bại hoại điển hình, đầu tóc rối bời như ổ gà, Quý Đường Đường rất hoài nghi lần cuối cùng anh ta cắt tóc là khi nào.

Long Gà lười biếng chào hỏi với cô: “Cô bé, về rồi à?”

Quý Đường Đường cười cười, quay sang Mao Ca: “Mao Ca, có thể tìm giúp tôi một cái ba lô không? Ba lô màu đen ấy?”

Mao Ca rầu rĩ: “Không phải cô cũng có ba lô rồi sao?”

“Có việc khác cần dùng.” Quý Đường Đường hàm hồ đáp.

Khỏi phải nói, Mao Ca thực sự lôi ra một cái cho cô, nói là khách hồi trước chê cũ nên vứt lại, thực ra thì cũng không giống với ba lô của Đại Vĩ lắm, nhưng Quý Đường Đường cảm thấy lấp liếm qua cửa cũng không thành vấn đề.

Cô tìm chút giấy vụn, nhét đầy vào trong túi, vác đến quán trọ Cách Tạng, cô bé người dân tộc Tạng kia thấy cô lại không mời mà đến, chân mày sắp nhíu thành cái rãnh, Quý Đường Đường cười hì hì, cũng không giận: “Ở trọ.”

“Ở trọ?” Cô bé thất kinh, “Cô ở trọ thật?”

“Đúng vậy.”

“Không phải cô có chỗ ở rồi sao?”

“Muốn đổi nơi khác.”

Người tới là khách, đương nhiên không thể đuổi ra được, cô bé kia cúi đầu đi vào bàn đăng ký, Quý Đường Đường giả bộ tò mò, cả người bò ngoài ra trên quầy tiếp khách, càng bò càng gần, càng bò càng gần....

Rầm một tiếng, cô “không cẩn thận” đụng vào cái giá để danh thiếp trên quầy khiến nó rớt xuống đất.

Cô gái kia thấy vậy thì cuống quýt, lại không thể trách móc cô, đành phải cúi người xuống nhặt những tấm danh thiếp tán loạn trên mặt đất, Quý Đường Đường liền mồm nói xin lỗi, đeo ba lô cúi thấp người, chui qua tấm chắn ở quầy tiếp khách vào trong, rất nhiệt tình giúp đỡ cô bé kia nhặt danh thiếp.

Thừa dịp cô bé kia không chú ý, cô nhanh chóng đổi chiếc ba lô đang đeo với chiếc ba lô của Trần Vĩ trên giá để đồ.

9. Chương 8

Cô bé kia không hề hoài nghi, dọn dẹp tử tế xong thì xếp cho cô ở trong một phòng đơn ở lầu hai.

Quý Đường Đường đeo ba lô của Trần Vĩ, bịch bịch bịch bước lên lầu, rào bước một mạch mở cửa vào phòng, sau đó đóng cửa lại, tim đập thành thịch không ngừng.

Dù sao cũng là lần đầu tiên làm chuyện như vậy.

Cô lấy lại bình tĩnh, bước tới cạnh giường kéo chiếc khóa kéo của ba lô Trần Vĩ ra, cầm lấy phần đáy dốc mạnh xuống, đồ đạc trong túi rào rào rơi ra đầy giường.

Đồ tắm rửa, dụng cụ rửa mặt, một hộp bách bích quy, nửa túi mơ, bút máy, bản giới thiệu Cam Nam dành cho người tự đi du lịch, chứng từ...

Tìm thấy rồi, chứng từ!

Quý Đường Đường cầm thẻ sinh viên của Trần Vĩ lên, trên tấm bì ngoài màu đỏ có in mấy chữ nổi Đại học Khoa học Kỹ thuật Điện tử Tây An, mở thẻ sinh viên ra, bên trong có hai chiếc thẻ, một là chứng minh thư, một là thẻ ra vào trường.

Quý Đường Đường cười lạnh: có việc gấp phải đi? Có ai đi đường mà lại bỏ chứng minh thư của mình lại không?

Cô nhặt bừa một tờ giới thiệu, chép lại thông tin của Trần Vĩ vào mặt sau, gấp lại bỏ vào trong túi quần, sau đó lại nhét đồ của Trần Vĩ vào trong ba lô.

Đang nhét được một nửa, di động đột nhiên vang lên, Quý Đường Đường sợ thót tim, lúc nhìn màn hình, chân mày lập tức nhíu lại.

Tại sao lại là nhà của Lăng Hiểu Uyển?

Cô sầm mặt không muốn tiếp, hiềm nỗi tiếng chuông cứ nối tiếp hết lượt này đến lượt khác, không có ý tứ ngừng lại, Quý Đường Đường đành phải nhấn nút trả lời, giọng khá khó chịu: “A lô?”

Giọng nói bên kia sợ sệt: “Quý... Quý tiểu thư?”

Là mẹ của Lăng Hiểu Uyển.

“Quý tiểu thư, ba của Hiểu Uyển tâm trạng không được tốt, cô ngàn vạn... đừng để trong lòng.” Mẹ Lăng Hiểu Uyển cẩn trọng nói, “Chuyện của Hiểu Uyển... còn phải nhờ đến cô...”

Quý Đường Đường tinh táo cất lời: “Cô Lăng.”

“A?” Giọng nói đầu bên kia nghe có chút kinh ngạc – điều này cũng hợp tình hợp lý, từ khi Quý Đường Đường tiếp xúc với bà ta đến nay, rất ít khi cô nói chuyện nghiêm túc với bà ta đến như vậy.

Quý Đường Đường thở dài trong lòng một tiếng, tận lực hạ giọng: “Tôi nghĩ cô đã hiểu lầm đôi chút, đúng là tôi muốn điều tra chuyện của con gái cô, nhưng tôi không bảo đảm là có thể tìm được cô ấy.”

Đầu kia lập tức im bật.

Một lúc lâu sau, trong ống nghe mới truyền đến giọng nói gần như ghen ngào của mẹ Lăng Hiểu Uyển: “Quý tiểu thư, ý cô là... Hiểu Uyển nó đã...”

Quý Đường Đường thấy không đành lòng, chân chừ một chút, trái lương tâm nói: “Tôi chỉ cảm thấy, đã qua lâu vậy rồi...”

“Nhất định không có chuyện gì đâu, Quý tiểu thư.” Giọng nói của mẹ Lăng Hiểu Uyển rất kích động, “Không phải cô còn từng mơ thấy Hiểu Uyển sao? Không phải Hiểu Uyển còn từng trao đổi tin tức với cô hay sao? Nếu cô ra mặt, nhất định sẽ tìm được nó, đúng không?”

Quý Đường Đường không biết nên nói gì, dừng một chút mới nói: “Giờ tôi chưa tra ra được gì cả, chờ có tin tức, tôi sẽ liên lạc với cô.”

Không đợi mẹ của Lăng Hiểu Uyển đáp lại, Quý Đường Đường đã nhanh chóng cúp điện thoại.

Cô rất sợ cứ tiếp tục nói nữa, mình sẽ không kiểm được mà khiến mẹ của Lăng Hiểu

Uyển phải đối diện với nỗi thất vọng không lồ.

Lăng Hiểu Uyển có bình yên vô sự không ư?

Không thể.

Bởi vì, Lăng Hiểu Uyển là luồng oán khí đầu tiên va vào chuông.

Chỉ có oán khí của người chết, mới có thể khiến cho chiếc chuông gió bằng tiền cổ kia của cô phát ra tiếng.

Xác nhận việc bỏ đi của của Trần Vĩ đơn giản chỉ là lừa dối che đậy xong, còn phải đối lại ba lô một lần nữa.

Trò cũ không thể diễn lại, mảnh khóc hết lần này đến lần khác đung rút đồ trên quầy không khỏi quá mức vụng về, cũng may đã không còn sớm, chưa đầy một hai tiếng nữa quán trọ cũng sẽ đóng cửa, quầy tiếp khách sẽ không có ai, đến lúc đó đối ba lô lại tương đối dễ dàng,

Giày vò lâu như vậy, Quý Đường Đường ít nhiều cũng hơi mệt mỏi, ngã ra giường định chợp mắt một chút, vậy mà vừa tỉnh lại đã thấy bên ngoài tối đen, Quý Đường Đường vội vàng lấy di động ra xem giờ, một giờ rưỡi sáng.

Mở cửa phòng, trên hành lang yên tĩnh không có tiếng người, Quý Đường Đường đeo ba lô rón ra rón rén bước xuống lầu, căn phòng lớn bên dưới tối đen như mực, Quý Đường Đường Đường bật đèn pin bỏ túi, xác định vị trí của quầy tiếp khách, sau đó đối lại ba lô.

Lúc đeo ba lô lên trên lầu, chợt nhớ ra điều gì đó, thâm kêu hồng hét.

Lúc cô mượn ba lô của Mao Ca, không nhắc chữ nào đến chuyện buổi tối đối lại quán trọ — nói vậy, đối với đám Mao Ca, cô sẽ thuộc dạng lạc đường? Nửa đêm chưa thấy về?

Nhớ đến chuyện đám Đầu Trọc đến hẻm núi Ca Tát Ma tìm Vũ Mi và Hiểu Giai ngày hôm qua, còn cả chuyện trưa hôm nay Nhạc Phong lên cơn với cô một trận như vậy, Quý Đường Đường bất giác cảm thấy da đầu tê dại.

Nhưng đã trễ vậy rồi, gọi chủ quán ra mở cửa rõ ràng không thỏa đáng cho lắm, Quý Đường Đường bỗng nhanh trí nghĩ đến các quán trọ ở thị trấn Ca Nại hẳn sẽ liên hệ với nhau, vội vàng tìm quyển số điện thoại trên quầy tiếp khách, lật giở một lượt, quả nhiên tìm được điện thoại quán trọ của Mao Ca.

Lúc bấm số, Quý Đường Đường nơm nớp lo sợ, cô rất mong là không có ai tiếp: vậy ít nhất cũng thể hiện là chẳng có ai đang chờ cô, mọi người đều đã đi ngủ.

Không như mong đợi, vừa mới tút một tiếng đã có người nhắc máy, là giọng nói lo lắng

của Mao Ca: “Tìm được chưa?”

Quý Đường Đường sừng sốt một chút: “A?”

Mao Ca lập tức nghe ra là giọng của cô: “Cô nhóc!”

Trong giọng nói rõ ràng có sự tức giận: “Cô chạy đi đâu vậy hả? Đầu Trọc và Nhạc Phong ra ngoài tìm cô đấy, đến giờ vẫn còn chưa về đây này!”

“Tôi...” Quý Đường Đường chỉ cảm thấy khó mà hé miệng được.

“Không cần biết cô đang ở đâu, mau về đi. Tôi còn phải gọi điện cho bọn Đầu Trọc, bảo chúng nó đừng có đi lung tung trong hẻm núi nữa.” Mao Ca không nói hai lời cúp máy luôn.

Quý Đường Đường hối hận lắm rồi, tự mình khăng khăng cố chấp là việc của mình, nhưng làm ảnh hưởng đến người khác thì thực đáng ăn đòn, huống chi bây giờ cũng sắp hai giờ sáng, Nhạc Phong và Đầu Trọc lại vẫn còn đang ở trong cái hẻm núi lớn kia tìm cô.

Nếu có cái lỗ nào đó, cô thực sự muốn chui vào trong.

Quý Đường Đường đành nhắm mắt gọi chủ quán trọ Cách Tang ra mở cửa, chủ quán là một người phụ nữ dân tộc Tạng chừng năm mươi tuổi, tâm địa cũng khá tốt, mắt còn ngái ngủ mà hỏi cô: “Cô gái, hơn nửa đêm rồi, cô có chỗ để đi chứ?”

Quý Đường Đường vội vàng gật đầu: “Có.”

Chủ quán không yên tâm, xách đèn pin tiễn cô đi một đoạn.

Mao Ca đứng ngay cửa chờ cô, Quý Đường Đường tim đập thon thon, hỏi: “Mấy người Đầu Trọc đã về chưa ạ?”

“Vẫn chưa, đã liên lạc rồi, chắc đang trên đường về.” Mao Ca đầy một bụng tức, lại thấy cô đã ảo não sắp chết đến nơi, cũng không tiện mắng mỏ cô thêm nữa, “Cô nhóc, mau lên phòng ngủ đi.”

“Dạ?” Quý Đường Đường chưa phản ứng kịp.

“Cô không đi ngủ, còn chờ bị ăn mắng đúng không?” Mao Ca trừng cô.

“Nhưng mà...” Quý Đường Đường khó xử nói, “Bọn họ mất công tìm một lượt trong hẻm núi, vốn đã đầy một bụng tức, vừa về lại thấy tôi đã ngông nghênh đi ngủ, chẳng phải là... càng không ổn hay sao?”

Mao Ca cũng bó tay.

Quý Đường Đường thở dài: “Thôi, cứ để bọn họ mắng tôi đi, tôi cũng đã chuẩn bị tâm lý rồi.”

Cô bước vào nhà, ngồi xuống bên cạnh chảo lửa, nhiệt độ ban đêm ở Ca Nại thấp hơn ban ngày ít nhất 15 độ, Mao Ca sợ cô lạnh, cầm một cái chăn đến cho cô đắp.

Quý Đường Đường tựa vào ghế dựa, quần chặt lấy cái chăn, ra khỏi hẻm núi cũng cần một khoảng thời gian, đám Đâu Trọc sẽ không quay lại nhanh như vậy, Mao Ca đóng cửa, đứng tính toán sổ sách ở quầy tiếp khách, thi thoảng lại uống một ngụm rượu Thanh Khoa.

“Cô nhóc, có uống rượu không?”

“Không.” Quý Đường Đường lắc đầu, suy nghĩ một chút tìm chuyện để nói, “Hôm nay đám Nhạc Phong đến hồ cao nguyên chơi có vui không?”

“Cũng chỉ đến thế mà thôi,” Mao Ca chẳng buồn ngẩng đầu, “Chúng nó đến đây thường xuyên, hẻm núi, hồ cao nguyên gì đó đã xem chán chê rồi, làm gì có chơi vui hay là không vui nữa.”

“Bọn họ làm gì vậy? Sao lại rảnh rỗi như thế?”

“Mấy đứa nó khác cô, cô nhóc, cô là sinh viên đại học đúng không, tốt nghiệp xong thì vào công ty lớn, làm việc quy củ, không biết bên ngoài có vô số con đường chỉ cần làm một lần đã kiếm được cả đồng tiền, không nhất thiết phải mệt sống mệt chết.”

Anh ta nói khá mông lung, Quý Đường Đường cũng không tiện hỏi nữa.

Dần dần, cô lại thấy hơi buồn ngủ, trong lúc mơ màng, dường như nghe thấy Mao Ca hạ giọng gọi điện thoại cho đám Nhạc Phong, suy nghĩ của cô rất hỗn loạn, nghĩ đến rất nhiều chuyện, đến động Tiên Nữ, đến cái động trong động đó.

Ở trong động trong động, cô đang cúi người, tay cầm gậy leo núi khua qua khua lại trên vách động, sau đó, dường như cô phát hiện ra điều gì, đẩy phiến đá trên đỉnh đầu ra.

Cô nhìn thấy ở cửa động có một người, ăn mặc rách nát, mái tóc dơ dáy bết thành từng búi, hấn ra sức đi về phía bên ngoài, dưới nách kẹp lấy một người đang hôn mê bất tỉnh, Trần Vĩ.

Trái tim Quý Đường Đường đập thon thót, cô sử dụng cả tay lẫn chân, hy vọng có thể đuổi theo kẻ kia, kéo Trần Vĩ ra khỏi tay hắn, cô liều mạng lao về phía trước, vốn tưởng rằng ra khỏi động là có thể nhìn thấy mặt trời, ai ngờ lại không phải, chỉ thấy một cái hang khác còn u ám hơn.

Trần Vĩ ngồi thụp trong một góc nhỏ, máu me đầy mặt, cậu ta đau đớn nhìn Quý Đường Đường, sau đó mở miệng nói chuyện với cô.

Không hiểu tại sao, cậu ta gắng sức nói chuyện, nhưng Quý Đường Đường không nghe được tiếng nói của cậu ta, chỉ có thể nhìn thấy khẩu hình của cậu ta, cậu ta hẳn đang nói

bốn chữ, cứ lặp đi lặp lại.

Toàn thân Quý Đường Đường phát run, lớn tiếng hỏi cậu ta: “Cậu nói gì? Cậu nói gì?!”

Đám Nhạc Phong bước vào phát ra tiếng động rất lớn, Quý Đường Đường lập tức tỉnh dậy, toàn thân cô rét run, cơn lạnh dường như thấm vào tận xương tủy, cả người run lẩy bẩy.

Nhạc Phong liếc mắt một cái đã nhìn thấy cô, thu hết vẻ mờ mịt của cô vào trong đáy mắt.

Anh cũng không biết Quý Đường Đường gặp ác mộng, anh và Đầu Trọc lòng vòng trong hẻm núi gần ba tiếng, trong khoảng thời gian đó vẫn không ngừng liên lạc với Mao Ca, câu trả lời của Mao Ca vẫn luôn là: “Chưa về.”

Sau đó cuối cùng cũng nhận được tin cô ta bình an, cơn tức của Nhạc Phong gần như không thể không chế, Đầu Trọc cũng giận kinh khủng, suốt dọc đường đi đều oán trách: “Con nhóc này uống sai thuốc hay là đầu óc có bệnh vậy, chạy đến Cách Tang ngủ, không dặn lại một câu được hay sao?”

Quá nửa đêm như vậy, sau khi hít gió lạnh trong cái hẻm núi âm u, bị đông lạnh tươi sống suốt ba tiếng đồng hồ, cho dù là ai cũng không thể vui vẻ nổi.

Nhạc Phong cho rằng Quý Đường Đường ít nhiều cũng phải cảm thấy chút áy náy, vậy mà vừa vào cửa đã nhìn thấy vẻ mờ mịt của cô ta, giống như mới tỉnh ngủ, căn bản không biết mình đã đem đến cho người khác bao nhiêu là phiền phức.

Nhạc Phong đang chuẩn bị phát hỏa, Quý Đường Đường lại vụt đứng dậy, giống như phát điên chạy lên trên lầu, lúc ra khỏi phòng còn bị vấp phải bậc cửa, suýt nữa thì ngã.

Nhạc Phong kịp thời đỡ cô một cái.

Quý Đường Đường lại giống như hoàn toàn không nhìn thấy Nhạc Phong, lão đảo lao lên lầu, Nhạc Phong nhìn Đầu Trọc một cái, nhíu mày, “Để tôi xem xem.”

Nhạc Phong rảo bước đi lên.

Vừa lên lầu, anh đã nhìn thấy Quý Đường Đường đang đứng ở cửa căn phòng dành cho mười người, cửa phòng đang mở, nhưng Quý Đường Đường không hề bước vào, cô đứng ngay ở ngoài cửa, cứng đờ, giống như một con rối gỗ.

Trong phòng truyền đến tiếng kim loại va vào nhau, mượn ánh đèn yếu ớt từ ngoài hành lang, có thể nhìn thấy chiếc chuông gió treo ở đầu giường kia dường như đang bị một bàn tay vô hình khua đánh lôi kéo, kịch liệt va vào nhau.

Trong đầu Quý Đường Đường thoáng qua bốn chữ.

Trần Vĩ chết rồi.

10. Chương 9

Nhạc Phong còn chưa đến gần đã nghe thấy tiếng chuông gió: “Sao âm thanh lại lớn vậy? Gió to? Không đóng cửa sổ vào à?”

Giọng nói của anh ta khiến Quý Đường Đường tỉnh táo lại, cả người cô chấn động, giằng trước một bước nhảy vào trong phòng, đóng sập cửa lại trước khi Nhạc Phong đi tới, nhanh chóng cài then cửa lại.

Nhạc Phong chưa bao giờ nếm mùi bị sập cửa vào mặt phách lồi như vậy, cơn tức lập tức vọt lên, anh bước lên một bước, tay phải thu thành nắm đấm gõ cửa thùm thụp: “Quý Đường Đường, cô bị làm sao thế hả?!!!”

Tiếng gõ cửa và tiếng chất vắn vọng đi rất xa giữa màn đêm yên tĩnh, Mao Ca và Đầu Trọc ba bước gộp làm hai chạy lên, cánh cửa bên cạnh kẹt một tiếng cũng mở ra, là Hiểu Giai mắt còn nhấp nhem đang mặc áo ngủ, cô ta nhìn thấy Nhạc Phong thì sững sốt một chút: “Nhạc Phong? Đêm hôm không ngủ, làm gì thế?”

Vũ Mi vốn đang dính trên giường, nghe thấy câu hỏi của Hiểu Giai, biết Nhạc Phong đang ở bên ngoài thì vội vàng mặc áo đi ra.

Mao Ca nhìn sắc mặt Nhạc Phong đã khó coi đến cực điểm, lại quay ra nhìn cánh cửa đã bị đóng chặt kia, có chút khó hiểu: “Nhạc Phong, chuyện gì thế này?”

“Anh hỏi cô ta xem thái độ như vậy là thế nào?!” Giọng điệu của Nhạc Phong rất bức bối, “Có cần phải khó hầu hạ như thế không?!”

Còn chưa dứt lời cửa đã mở ra, Quý Đường Đường đứng trước cửa, sắc mặt vừa tái nhợt lại vừa mệt mỏi.

“Cô bé,” Mao Ca nhận ra giữa hai người có mâu thuẫn, có lòng muốn hòa giải, “Có chuyện gì vậy?”

“Tôi biết tôi đã gây phiền toái cho mọi người, khiến mọi người hơn nửa đêm rồi vẫn không được ngủ là lỗi của tôi.” Quý Đường Đường nhìn Nhạc Phong, giọng nói thực bình tĩnh, “Nếu anh có ý kiến với tôi, ngày mai tôi sẽ dọn đi... tối nay cũng được.”

Nhạc Phong không ngờ cô lại nói vậy, lập tức ngẩn người.

“Aiz, cô nhóc này, nói gì vậy,” Mao Ca trầm mặt lại, “Nhạc Phong có không đứng đi nữa thì tối nay nó cũng vào hẻm núi tìm cô hai ba tiếng đồng hồ, chịu lạnh chịu mệt, cô không cảm kích thì thôi, sao còn nói những câu tổn thương người khác như thế? Hơn nữa, đang đêm đang hôm, cô còn chuyển đi đâu được?”

Quý Đường Đường im lặng.

“Thôi muộn rồi, có gì để mai hãy nói.” Mao Ca phát tay một cái, “Đều đi ngủ hết đi, không được ầm ĩ nữa.”

Trong giọng nói của Mao Ca có ý tứ không được chôi từ, Nhạc Phong cười lạnh một tiếng, xoay người bước xuống lầu, Vũ Mi do dự một chút, khoác áo đi theo, Hiểu Giai và Đầu Trọc thấy không có việc gì của mình, tự đi về phòng ngủ.

Mao Ca không dời bước, anh ta nhìn sắc mặt tái nhợt của Quý Đường Đường, vừa nghi hoặc vừa lo lắng: “Cô bé, có phải cô có chuyện gì không?”

“Không có gì.” Quý Đường Đường nhanh chóng đáp.

Mao Ca thở dài: “Không muốn nói thì thôi. Nhưng cô bé, cái chốn Ca Nại này, quanh năm suốt tháng cũng chẳng có mấy du khách, có thể gặp nhau tại đây cũng là duyên phận, nói chuyện được với nhau lại càng không dễ, giờ đang là mùa ế khách, trong quán trọ này tổng cộng được mấy người ở? Nhạc Phong và Đầu Trọc cũng coi như là một nửa chủ quán, khách cũng chỉ có ba người: cô, Vũ Mi và Hiểu Giai mà thôi, coi các cô như người nhà mình, sợ các cô xảy ra chuyện ở bên ngoài, nói đi nói lại thực ra cũng chỉ vì tốt cho các cô mà thôi, đừng thù dai, đừng để bụng.”

“Không đâu ạ.” Quý Đường Đường vội vàng lắc đầu, “Em không thù dai đâu, thật đấy.”

“Không thù dai là được rồi,” Mao Ca cười cười, “Cô nhóc, còn định ở thêm mấy ngày nữa?”

“Chưa biết được,” Quý Đường Đường đáp mơ hồ, “Có thể còn ở thêm vài ngày nữa.”

“Vậy thì tốt, mau đi ngủ đi, đều giày vò mệt mỏi cả rồi.”

Mao Ca trấn an Quý Đường Đường mấy câu rồi đi xuống dưới lầu, Nhạc Phong đang ngồi bên cạnh chảo lửa hút thuốc lá, sắc mặt không có vẻ dịu bớt, Vũ Mi khoác áo ngồi bên cạnh anh, nhỏ giọng an ủi.

Mao Ca đuổi hai người đi ngủ, Nhạc Phong chẳng buồn ngẩng đầu lên, rầu rĩ nói: “Ngồi một lát rồi đi ngủ.”

“Ngồi cái gì mà ngồi,” Giọng của Mao Ca không được tốt lành cho lắm, “Mau đi ngủ đi!”

Thuận tay tắt đèn luôn.

Trong bóng tối, Nhạc Phong không hề động đậy, chỉ có thể nhìn thấy ánh lửa từ tàn thuốc lóe lên, lúc sáng lúc tối.

Vũ Mi cũng không có ý định về phòng, người hơi cựa quậy một chút, ghé sát lại gần Nhạc Phong.

Mao Ca cũng bó tay, tự mình đi về phòng trước, anh ta và Nhạc Phong, Đầu Trọc ở chung trong căn phòng bốn người, trong phòng còn cái giường trống, có lúc Lông Gà cũng đến ngủ ké.

Đầu Trọc vẫn còn chưa ngủ, nghe thấy tiếng động bèn thò đầu từ trong chăn ra, “Thằng cu kia đâu?”

“Dưới lâu.” Mao Ca tức giận, “Lại không ngủ, đêm nào cũng chỉ có nó là dùng dằng trề nhất.”

“Tâm trạng nó không tốt, đâu phải anh không biết.” Đầu Trọc than thở, “Nó và Miêu Miêu rốt cuộc xảy ra chuyện gì, anh có biết không?”

“Anh biết đâu được?” Mao Ca trợn trắng mắt, “Nói hòa là hòa, nói chia tay là chia tay, chạy đến Ca Nại được mấy ngày rồi, suốt ngày hút thuốc, uống rượu giải sầu, phát cáu loạn cả lên, tối nay lại âm ỉ với Đường Đường như thế, rõ ràng là giận cá chém thớt, mặc xác nó đi!”

Đầu Trọc ồ một tiếng, chui vào chăn, được một lúc lại thò đầu ra: “Một mình nó ở dưới lâu?”

“Vũ Mi ở cùng.”

“Ồ ôi.” Đầu Trọc lập tức tinh thần phơi phới, “Cô nam quả nữ, aiz, lão Mao tử, anh nói xem có...”

“Ngủ của chú mày đi!” Mao Ca hung tợn quát anh ta một câu.

Quý Đường Đường cả đêm không ngủ.

Sau nửa đêm, Ca Nại bắt đầu có tuyết rơi, từng mảng từng mảng tuyết lớn bay lả tả xuống từ bầu trời đêm, tính ngày, đã đến tháng năm, ở đất liền ven biển chắc đã đổi sang quần áo mùa hè, ở đây lại vẫn còn tuyết rơi.

Quý Đường Đường ngồi dậy từ trên giường, nhẹ nhàng đẩy cửa sổ đầu giường ra một khe hẹp, gió lùa theo khe cửa, thổi vào người lạnh đến thấu xương, Quý Đường Đường quấn chặt túi ngủ trên người, nhập thần nhìn từng mảng tuyết rơi.

Tại sao mình lại ở đây?

Cô cố gắng hồi tưởng lại chuyện lúc trước, nếu như, nếu như không có chuyện kia, bây giờ mình sẽ thế nào? Có phải sẽ có một công việc ổn định, có rất nhiều bạn bè, có người mình yêu, có một cuộc sống hạnh phúc mỹ mãn...

Nhưng giờ, tất cả đều đã đổi thay, chấm dứt mọi liên lạc với bạn bè, lau chùi mọi dấu vết của mình trong cuộc sống hiện thực, mang theo hành trang, cứ một mình cô độc lang thang trên đường như vậy, con đường phía trước sẽ ra sao, bản thân cô cũng không rõ ràng...

Khóe mắt Quý Đường Đường dần đỏ lên.

Không biết cứ ngồi ngơ ngẩn như vậy bao lâu, lúc có phản ứng lại, tay chân đã tê dại lạnh như băng, ngoài cửa sổ đã sớm biến thành một mảng trắng bạc, nhìn qua di động một cái, đã là sáu giờ sáng.

Hôm nay phải làm gì? Đi tìm Trần Vĩ? Bão tuyết sẽ xóa hết mọi dấu vết khả nghi đúng không?

Quý Đường Đường xoa xoa cái trán đang nhức nhối, lấy túi đồ vệ sinh cá nhân ra xuống lầu rửa mặt.

Toilet rất đơn sơ, bên ngoài là hai cái bồn rửa mặt, bên trong phân làm hai gian, nam nữ riêng biệt, Quý Đường Đường thất thần bước vào toilet, đặt túi đồ ở một bên, mở vòi nước, hứng lấy dòng nước lạnh như băng, hắt lên mặt.

Mới hắt mấy cái đã nghe thấy có tiếng bước chân, Quý Đường Đường ngẩng đầu nhìn lên, người đang đi đến lại là Nhạc Phong.

Quý Đường Đường không nói gì, cúi đầu rửa mặt, Nhạc Phong lại mở miệng trước: “Dậy sớm vậy?”

“Ừ.” Quý Đường Đường hàm hồ đáp một tiếng.

Nhạc Phong không nói gì nữa, đi thẳng vào gian trong, không hiểu sao, Quý Đường Đường rất sợ phải đối mặt với anh ta lần nữa, nhanh chóng rửa mặt xong rồi y như chạy trốn vọt lên lầu.

Lúc soi gương mới phát hiện ra mắt đã sưng vù, Quý Đường Đường để túi chườm đá ra ngoài cửa sổ cho đông lạnh một lúc rồi cầm vào áp lên mắt, lành lạnh, rất thoải mái. Quý Đường Đường nhắm mắt lại tận hưởng chút cảm giác yên tĩnh hiếm có này, trong đầu đột nhiên lại thoáng qua giấc mộng hôm qua.

Trong mộng, Trần Vĩ há mồm, vẻ mặt căng thẳng nói với cô điều gì đó, hết lần này đến lần khác, cô lại chẳng nghe được gì, chỉ có thể nhìn kỹ khẩu hình của cậu ta.

Đây không phải là một giấc mơ vô nghĩa, Trần Vĩ nhất định có thông tin gì đó muốn truyền đạt cho cô, giống như lần đầu tiên mơ thấy Lăng Hiểu Uyên vậy, cô bé kia vẫn cúi đầu, dùng ngón tay viết đi viết lại điều gì đó trên mặt đất, đó là một dãy địa chỉ trang web.

Lúc tỉnh lại, chuỗi tiền cổ trên chiếc chuông gió kia cũng va vào nhau như điên, mà trước đó, chiếc chuông gió ấy chưa từng phát ra tiếng bao giờ.

Cô lên mạng tìm kiếm, dựa vào trí nhớ nhập địa chỉ trang web kia vào, hiện ra trang web mà bạn bè Lăng Hiểu Uyên lập ra để tìm kiếm cô ta.

Nhìn trang web, cô mới biết cô bé kia tên là Lăng Hiểu Uyên.

Cho nên, giấc mơ về Trần Vĩ này, tuyệt đối sẽ không vô nghĩa.

Cô nhớ lại khẩu hình của Trần Vĩ, cậu ta đã nói bốn chữ, rốt cuộc là bốn chữ nào? Nếu cô biết đọc khẩu hình thì tốt quá.

Quý Đường Đường chạy bình bịch xuống dưới lầu, đi thẳng về phía quầy tiếp khách tìm Mao Ca, vừa vào phòng đã nhìn thấy Nhạc Phong đang đắp chăn làm tổ trên cái ghế vải, mắt khép hờ, tay phải còn đang cầm một điều thuốc cháy dở.

Mao Ca không có ở đây, Quý Đường Đường nhón chân, xoay người định đi.

“Có việc?”

Giọng nói này vang lên đột ngột, Quý Đường Đường sợ hết cả hồn, quay đầu lại nhìn, Nhạc Phong không biết đã mở mắt từ lúc nào, trên gương mặt không có biểu cảm gì, đưa tay đập đập bên thành ghế, khiến cho một đồng tàn thuốc lá rơi xuống đất.

“Không có gì...” Quý Đường Đường có chút mất tự nhiên, “Tôi tìm anh Mao Ca.”

“Mao Ca dậy muộn lắm.” Giọng nói của Nhạc Phong rất lãnh đạm, “Hay chờ ở đây đi, bên ngoài tuyết rơi nhiều như vậy, cô không định đi ra ngoài đấy chứ?”

“Không... không đi.” Quý Đường Đường lúng túng.

Nhạc Phong ừ một tiếng: “Quán ăn bên cạnh chắc cũng chưa mở đâu, nếu đói, trên quầy có bánh bao đấy.”

“Không đói.”

Nhạc Phong cũng không miễn cưỡng: “Vậy không ngại lấy giúp tôi chén nước chứ?”

Anh ta nhìn qua đúng là rất mệt mỏi, Quý Đường Đường nhớ tới chuyện tối qua, ít nhiều cũng có chút áy náy, trên bàn không có cái cốc nào, chỉ có một cái âu tráng men trắng, Quý Đường Đường dùng nước nóng tráng qua rồi rót đầy nước, đưa cho Nhạc Phong.

“Cám ơn.”

“Xin lỗi.”

Sau khi xin lỗi xong, có một khoảng trầm mặc, tiếp đó là giọng nói vẫn lãnh đạm như trước của Nhạc Phong: “Không sao.”

Lại là một khoảng lặng kéo dài, Quý Đường Đường lúc này không tìm ra được đề tài gì để nói chuyện với anh ta, ngồi không được thoải mái cho lắm.

“Nếu không còn gì để nói thì cứ về phòng đi, không phải ngồi đây với tôi đâu.”

Quý Đường Đường bị anh ta châm cho một câu như vậy, lại nhớ đến chính sự: “Có thể giúp tôi một việc được không?”

Có một khoảnh khắc, Nhạc Phong hoài nghi có phải mình bị thần kinh thác loạn hay không, đang yên lành không đi ngủ, lại ở đây... chơi trò chơi với Quý Đường Đường?

Dĩ nhiên, anh thì cảm thấy là trò chơi, nhưng vẻ mặt của Quý Đường Đường lại rất trịnh trọng.

“Linh... Ốc... Dĩ... Tán..?” Anh nhìn khẩu hình của Quý Đường Đường, cau mày khó khăn phân biệt.

Quý Đường Đường cúi đầu, ghi lại bốn chữ này lên sổ ghi chép: “Lần nữa.”

“Lâm... Vũ... Y... Tán...?”

...

Được mấy lượt, Nhạc Phong mất kiên nhẫn: “Tới tới lui lui, rốt cuộc là chơi cái quái gì đây? Cô rốt cuộc muốn nói gì hả?”

“Tôi cũng không biết,” Quý Đường Đường lắc đầu, “Tôi chỉ nhớ rõ khẩu hình.”

“Khẩu hình?” Chân mày Nhạc Phong nhíu lại thành một cái rãnh, “Chẳng lẽ người cầm nói cô nghe?”

“Coi như vậy đi.” Quý Đường Đường đáp qua loa, “Nếu tôi biết đọc khẩu hình thì tốt quá.”

Nhạc Phong nhìn chăm chăm cô một lúc, chột thờ dài: “Đưa những gì cô ghi lại ra đây tôi xem nào.”

Quý Đường Đường do dự một chút, đưa quyển sổ qua.

“Linh... Lâm... Lệnh.. Ốc... Vũ... Vô..”

Nhạc Phong thấp giọng đọc thử mấy chữ, mắt bỗng sáng lên: “Đường Đường, đây là chữ số đúng không?”

“Số?” Quý Đường Đường vẫn chưa kịp phản ứng lại.

“Lâm.. Vũ.. Y... Tán... 0513*, là bốn con số, đúng không?”

* 0513 = *linh ngũ nhất tam => ling wu yi san, đồng âm với mấy chữ kia.*

11. Chương 10

“0513...” Quý Đường Đường cau mày lầm nhảm lại dãy số này, “0513, hình như đã thấy ở đâu đó rồi...”

“Có phải là ngày gì quan trọng không?” Nhạc Phong không biết rốt cuộc cô đang muốn tìm cái gì nhưng vẫn hiến kế cho cô.

“Tôi cũng không biết nữa,” Quý Đường Đường lắc đầu, “Chỉ là bốn con số, có thể có rất nhiều hàm nghĩa, có thể là tượng trưng cho ngày, cũng có thể là số phòng, cũng có thể là số thẻ sinh viên, còn có thể là những thứ khác nữa...”

“Rốt cuộc là cô đang tìm cái gì?” Nhạc Phong dấy lên nghi ngờ, “Nhìn kiểu gì cũng thấy cô không giống du khách bình thường.”

Quý Đường Đường cười cười: “Du khách bình thường thì đến Ca Nại làm gì? Tôi nói tôi đi tìm kho báu, anh có tin không?”

Nhạc Phong hiểu cô không muốn nói: “Tùy cô thôi, ai cũng có quyền giữ bí mật của riêng mình.”

Trái qua cuộc nói chuyện này, việc trao đổi với Nhạc Phong dường như cũng không đến mức quá khó khăn, Quý Đường Đường lại xin lỗi anh ta một lần nữa: “Chuyện tối hôm qua, thực sự rất xin lỗi.”

“Đã bảo là không sao rồi.”

“Tôi có thể... nói một thỉnh cầu được không?”

“Thỉnh cầu gì?” Nhạc Phong thấy lạ.

“Tôi sẽ còn ở lại Ca Nại một thời gian nữa, có nhiều lúc, sẽ vẫn tự ý quyết định.” Quý Đường Đường cân nhắc từ ngữ, “Nếu như có chỗ nào không phải, xin mọi người hãy tha thứ.”

“Ý của cô...” Nhạc Phong ngắt lời cô, “Sau này cô vẫn sẽ như hôm qua, hơn nửa đêm không về, cũng không ai biết cô đi đâu?”

“Có lẽ vậy.” Quý Đường Đường không thể loại bỏ khả năng này.

Nhạc Phong không lên tiếng, dừng một chút lại lấy di động ra: “Số di động.”

“Hả?”

“Lưu số lại là được, có chuyện gì cũng dễ liên lạc.”

Quý Đường Đường do dự một chút, đọc số di động của mình cho Nhạc Phong.

Được một lúc, Mao Ca cũng rời giường, anh ta ngáp dài bước từ trên lầu xuống, đi ra nhà trước, sau đó mở cửa quán trọ, gió lạnh cuốn theo bông tuyết ập vào mặt, Mao Ca rùng mình một cái: “Tuyết lớn quá.”

“Vẫn chưa ngừng à?” Nhạc Phong cúi người.

“Ngừng rồi, dày chừng một tấc trên đất.” Mao Ca ngẩng đầu nhìn trời, “Trời vẫn còn tối, xem tình hình này là còn rơi tiếp. Hai ngày nay chắc đường sẽ bị khóa, không có khách vào Ca Nại rồi.”

“Tuyết thế này cũng không tính là lớn mà.” Quý Đường Đường đi tới cạnh Mao Ca, ghé đầu nhìn.

“Sao lại không tính là lớn, chẳng lẽ phải dày hơn một mét như ở Cáp Nhĩ Tân mới tính lớn chắc?” Mao Ca trừng cô một cái, “Đường vào Ca Nại vòng vèo, lúc không đổ mưa cũng dễ gặp tai nạn, giờ tuyết lớn như vậy, đường trơn, xe lại càng không dám đi vào.”

“Vậy ra ngoài cũng không được?”

“Thế cũng không được.”

Quý Đường Đường chỉ cảm thấy mới lạ: nói vậy, Ca Nại chẳng phải đã thành một thị trấn cô lập? Không vào được cũng không ra được?

Hứng trí của Mao Ca rất cao, không hề bị ảnh hưởng bởi bão tuyết: “Cô bé, chờ lát nữa đi mua thịt với anh đi, tối nay nướng thịt dê ăn.”

“Có bán cả thịt dê?” Quý Đường Đường nhìn con phố chính vắng vẻ, có chút khó tin.

Mao Ca cười ha hả: “Cô bé, em thế là thiếu kiến thức rồi, ở đây là đất Tạng, thịt bò yak thịt dê bảo đảm đề huề, lúc nào cũng có.”

Hàng thịt nằm ở một căn nhà có mặt tiền nho nhỏ ở tận cuối phố, nói là hàng thịt, thực ra thì là một cái chợ cóc thì đúng hơn, trừ thịt dê bò, còn có mướp, măng tây cải trắng linh tinh, có điều nhìn đều heo héo, không tươi chút nào. Mao Ca dường như chẳng hề để ý tiến lại gần, cầm giỏ mây ra sức mặc cả, thừa dịp chủ quán không chú ý, Quý Đường Đường len lén giật giật vạt áo Mao Ca, chỉ chỉ mấy thứ thức ăn kia: “Đều không được tươi.”

“Đây là chỗ nào, còn mong có đồ tươi để ăn?” Không ngờ lỗ tai của chủ quán lại thính vô cùng, “Cô gái trẻ à, Ca Nại không sản xuất ra đồ ăn, mấy thứ này đều là chuyển từ bên ngoài xa xôi tới, hai ngày nay tuyết rơi, xe chuyển lương thực không vào được, có đồ để ăn là tốt lắm rồi.”

Mặt Quý Đường Đường đỏ bừng lên, im bặt.

Mao Ca trả tiền, cùng Quý Đường Đường hai tay xách hai túi đầy ụ quay về, sắc trời rất

tôi, rõ ràng mới là buổi trưa mà nhìn qua giống như đã gần tối, Mao Ca xỏ một đôi giày mồm lớn, giẫm lên tuyết vang lên những tiếng lạo xạo.

Mao Ca tìm chuyện để nói: “Cô bé, một mình em ra ngoài, cha mẹ không lo lắng sao?”

Một lúc lâu không thấy Quý Đường Đường trả lời, quay đầu nhìn lại, thấy cô mang vẻ bất an, thỉnh thoảng lại quay đầu nhìn về phía đường đi.

Mao Ca thấy lạ, giơ một tay ra quơ quơ trước mặt cô: “Này, cô bé, đang nhìn gì thế?”

Quý Đường Đường do dự một lúc, lại quay đầu lại nhìn: “Hình như có người đang nhìn em.”

Mao Ca dở khóc dở cười: “Nhìn em thì có gì lạ, ở đây trẻ con nhìn du khách như xem khi ấy, lạ mà.”

“Không phải trẻ con.” Quý Đường Đường rất khẳng định.

Mao Ca cũng ngoái đầu lại nhìn, trên đường đi trống trải, xa hơn một chút là mảnh trời mây u ám, khiến cho người ta rét lạnh cả người mà chẳng hiểu tại sao.

Mao Ca rùng mình một cái: “Đâu có người nào, mau về đi thôi.”

Quý Đường Đường vâng một tiếng, nhanh chóng bước theo, Mao Ca thấy chân mày cô vẫn nhíu chặt, liền cố ý nói đùa chọc cho cô vui vẻ, “Đường Đường, anh đây sinh ra đã dễ nhìn, không sợ người ta nhìn. Em biết rồi đấy, ở đây là cao nguyên, tia tử ngoại mạnh, mấy cô gái ở cao nguyên cô nào má cũng đỏ hồng...”

Quý Đường Đường nửa ngày mới phản ứng lại: “Đó có phải là cao nguyên đỏ không?”

“Đúng rồi, tên khoa học là cao nguyên đỏ,” Mao Ca tỏ ra chẳng hề để ý, “Cho nên ấy, bọn họ thấy chúng ta da dẻ mịn màng như vậy, bao giờ chả nhìn lâu một chút. Anh ngày nào cũng lượn qua lượn lại trên đường ở Ca Nại, đều bị họ nhìn thành quen rồi...”

Quý Đường Đường phì một tiếng bật cười.

Quay lại quán trọ, đám Vũ Mi cũng đã dậy, bão tuyết nên chẳng có việc gì làm, đều chạy đến ngồi quanh chảo lửa sưởi ấm, đang chơi trò gõ trống chuyện hoa nói thật hay mạo hiểm, Quý Đường Đường vốn không muốn tham gia, lại bị Đầu Trọc nhất quyết lôi vào.

Tổng cộng bảy người, Mao Ca, Nhạc Phong, Đầu Trọc, Quý Đường Đường, Vũ Mi, Hiểu Giai, Lông Gà.

Vòng thứ nhất Lông Gà gõ trống, không biết anh ta lôi từ đâu ra một cái trống con châu Phi, gõ lia lịa, vui vẻ vô cùng.

Cái gọi là “hoa”, chính là cái âu trắng men mà Nhạc Phong uống nước buổi sáng.

Một hồi trống dứt, cái âu men rơi vào tay Hiểu Giai, Lông Gà phấn chấn bưng bưng, hỏi: “Đã từng yêu mấy lần rồi?”

Hiểu Giai rất thoải mái, trả lời dứt khoát trôi chảy: “Hai lần.”

Lông Gà ồ lên một tiếng, tiếp tục gõ trống.

Hồi trống thứ hai dứt, cái âu rơi vào tay Vũ Mi.

“Lần này để tôi hỏi,” Hiểu Giai cười gian xảo, nhìn Vũ Mi chớp chớp mắt, “Trong số mấy anh đang ngồi ở đây, Nhạc Phong, Mao Ca, Đầu Trọc, Lông Gà, cậu sẽ chọn ai làm bạn trai của cậu?”

Gần như là ánh mắt của tất cả mọi người trong nháy mắt đều rơi vào người Nhạc Phong.

Nhạc Phong trừng mắt: “Nhìn tôi làm gì? Mặt tôi nở hoa à?”

Mặt Vũ Mi đỏ bừng lên: “Câu này không tính. Lại đi.”

“Áy sao lại không tính,” Hiểu Giai không hài lòng, “Muôn chơi thì phải chơi mở một chút chứ, cứ mắc cỡ ngượng ngùng như vậy, thôi để tôi trả lời thay cậu đi, Nhạc Phong chứ gì.”

Lông Gà lại ồ một tiếng, gõ trống cười đến là quái dị, Mao Ca có ý ho khan hai tiếng: “Nghiêm túc chút đi, nghiêm túc chút đi, tiếp tục, tiếp tục.”

Lần này, cái âu rơi vào tay Quý Đường Đường.

Mọi người nhìn nhau một lượt, lại có chút không biết nên mở miệng thế nào, Quý Đường Đường mãi sau mới tới, bọn họ cũng không tiện giỡn mấy chuyện hơi ám muội, vẫn là Hiểu Giai xung phong: “Cô... cô là người ở đâu?”

Mao Ca than thở: “Thế mà cũng hỏi? Hiểu Giai, sao cô hỏi ngớ ngẩn thế? Không phải cô ấy lúc đăng ký đã viết là Bắc Kinh rồi hay sao.”

Ai ngờ Quý Đường Đường lại cười cười: “Hải Thành.”

“Hải Thành?” Vũ Mi chợt thấy hứng thú, “Hải Thành ở Giang Tô? Gần Tô Châu?”

Trái tim Quý Đường Đường chợt vang lên một tiếng thành thịch, “Sao cô biết?”

“Tôi đã từng sống khá lâu ở Hải Thành.” Vũ Mi hưng phấn, “Nhà cũ của tôi trước đây chính là ở Hải Thành, sau này mới chuyển đến Thượng Hải. Tôi ở Hải Thành học đến trung học cơ sở, trường trung học hạng nhất ở Hải Thành, tôi ở lớp ba, thầy tuổi cô cũng xấp xỉ tôi, ôi, chưa biết chừng chúng ta lại học cùng trường trung học đấy?”

“Không phải chứ,” Mao Ca cười khoa trương một cái, “Ở nơi xó xỉnh như thế này mà cũng gặp được đồng hương à, Trung Quốc nhỏ thế nào cơ chứ?”

“Không phải đâu.” Quý Đường Đường bình thần nói, “Chắc không phải bạn học đâu, hồi ấy thành tích của tôi không được tốt, học ở trường hạng ba thôi.”

“Không phải không phải, Đường Đường, tôi trông cô quen lắm, lần đầu tiên gặp tôi đã cố ý nhìn cô mấy lần liền, tôi cứ cảm thấy chúng ta đã gặp nhau rồi... Tôi nhớ ra rồi, bề ngoài của cô giống hệt như đại biểu tiếng Anh lớp một ở trường chúng tôi, cô bạn đó còn từng chủ trì cuộc tranh tài hùng biện của trường nữa, chỉ là tôi không nhớ rõ cô ấy tên gì...”

“Vậy nhất định là nhớ nhầm rồi.” Quý Đường Đường hơi hốt đáp, “Tôi không học trường hạng nhất, tiếp tục đi, nên gõ trống rồi.”

Vũ Mi kỳ quái nhìn Quý Đường Đường một cái, không nói gì nữa.

Cũng không biết tại sao, tiếp đó ai cũng thấy nhạt nhẽo, chơi được một vòng xong, trò gõ trống chuyển hoa liền chấm dứt, Quý Đường Đường lấy có ngủ không được ngon, quay về phòng ngủ bù, Mao Ca vào phòng bếp xẻ thịt dê, chuẩn bị để buổi tối ăn tiệc dê nướng, còn dư lại mấy người ở tại chỗ đánh Tam Quốc Sát, chơi được một nửa, Vũ Mi cũng lấy có quay về phòng.

Phòng của Vũ Mi là gian cho sáu người, cách phòng mười người của Quý Đường Đường một gian, lúc đi qua phòng Quý Đường Đường, cô ta dừng lại một chút, do dự mấy lượt, vẫn không tiến vào.

Cô ta quay về phòng mình, lấy di động ra từ từ xem danh bạ, sau đó chọn tên một người, nhấn nút gọi.

Người này tên là Khâu Tiểu Vũ, nhóm gọi là “Bạn Trung học cơ sở”.

“Tiểu Vũ à? Là tớ đây, Vũ Mi,” Giọng nói của Vũ Mi dè dặt, “Tớ muốn hỏi cậu chuyện này, cậu có nhớ không, hồi bọn mình học cấp 2... cùng khóa có một người được làm đại biểu môn tiếng Anh? Tớ đã gặp cô ta, nhưng mà không nhớ rõ tên, có phải cô ta tên là Quý Đường Đường không... Cậu có bạn bè nào học lớp một không? Nếu có thì hỏi thăm giúp tớ nhé? Không phải, trên đường tớ quen được mấy người bạn phượt, cô ta là người Hải Thành, tớ cảm thấy cô ta chính là chính là người đó, nhưng cô ta lại bảo không phải... Tớ càng nghĩ càng thấy quái... thế nhé, tớ chờ điện thoại của cậu.”

Đặt điện thoại xuống, Vũ Mi có chút bồn chồn, cô ta đi qua đi lại trong phòng mấy lượt, thỉnh thoảng lại cúi đầu nhìn di động.

Cũng không biết qua bao lâu, di động đột nhiên vang lên, Vũ Mi vội vàng ấn nút trả lời, cầm di động áp lên tai: “Tiểu Vũ?”

Cô ta không nói gì thêm, chỉ nghe bên kia nói, sắc mặt từ kinh ngạc chuyển sang khó tin.

“Sau đó thì sao? Sau đó thì sao?” Cô ta hỏi dồn, “Không tìm thấy cô ta nữa à?”

“Ừ.” Khâu Tiểu Vũ trả lời chắc chắn, “Vũ Mi, cô bạn đó không phải tên là Quý Đường Đường, có lời đồn, lúc ấy cô ấy cũng bị hại, nói cách khác, cả nhà đều gặp phải kẻ xấu. Vậy người cậu gặp không thể là bạn học cùng khóa với bọn mình được, cho dù sau đó có đổi tên thành Quý Đường Đường cũng không phải, hơn nữa, ai đang yên đang lành lại đổi tên chứ.”

“Vậy chắc không phải rồi,” Đầu Vũ Mi ong ong, “Dù sao cũng cảm ơn cậu nhé, Tiểu Vũ.”

Cúp máy, Vũ Mi thở hắt ra, nhớ ra đám Nhạc Phong vẫn còn ở dưới lầu chơi Tam Quốc Sát, định ra cửa xuống tìm bọn họ.

Lúc đi qua cửa phòng Quý Đường Đường, cô ta nhớ đến cuộc điện thoại khi nãy, không kìm được tiến lên nhẹ nhàng gõ cửa.

“Vào đi.”

Cửa không khóa, Vũ Mi đẩy cửa bước vào, thấy Quý Đường Đường đang sắp xếp ba lô, trên giường chất đầy đồ đạc.

“Muốn đi?” Vũ Mi kinh ngạc.

“Không,” Quý Đường Đường cười cười, “Muốn ở lại một thời gian nên lấy những thứ cần thiết ra.”

Vũ Mi à một tiếng, suy nghĩ một lúc, trong lời có ý: “Cô đi du lịch một mình?”

“Ừ.”

“Vậy... cha mẹ cô... không lo cho cô sao?”

Giọng nói của Quý Đường Đường rất bình thản: “Không lo, bọn họ sáng suốt lắm.”

“A?” Vũ Mi kinh ngạc, “Vậy giờ họ vẫn ở Hải Thành à?”

“Không, ở Sơn Tây.” Quý Đường Đường mỉm cười, “Quê cha tôi vốn ở Sơn Tây, sau khi tôi đi làm, ông ấy và mẹ tôi đều chuyển về nhà cũ.”

“Vậy à,” Vũ Mi thở ra một hơi, trên gương mặt lộ ra vẻ nhẹ nhõm, “Tôi đúng là suy nghĩ nhiều quá, vậy nhất định không phải cô rồi.”

“Cái gì mà không phải tôi?” Quý Đường Đường thấy lạ.

“Chính là chuyện tôi vừa mới nói với cô ấy, tôi vẫn thấy cô rất giống người bạn học cùng khóa với tôi,” Trong lòng Vũ Mi không còn nghi ngờ, máy hát một khi đã mở là không dừng lại được, “Tôi vừa mới gọi điện hỏi bạn học cũ, cậu ấy bảo, tên của cô bạn kia không phải là Quý Đường Đường, thật đáng thương, nhà cô ấy xảy ra chuyện, thậm chí chết đi được.”

Quý Đường Đường trầm mặc một lúc, khi mở miệng, giọng nói có chút rời rạc: “Vậy sao? Xảy ra chuyện gì vậy?”

Vũ Mi không nhận ra sự khác thường của cô: “Nghe nói là có một hôm, đúng Giao thừa, khoảng ba bốn năm trước gì đó, không nhớ rõ lắm, có kẻ xấu đột nhập, cha mẹ cô ấy đều bị kẻ ác làm hại, sau đó thì chẳng ai thấy cô ấy đâu nữa, có tin đồn nói cô ấy cũng bị hại... tóm lại...”

Trên gương mặt Vũ Mi hiện lên vẻ thương cảm: “Thật là thảm, chuyện như thế, tôi cứ tưởng chỉ trên báo mới có, không ngờ tới bạn bè xung quanh mình cũng xảy ra chuyện như vậy.”

“Còn có vẻ ngoài rất giống tôi, đúng không?” Quý Đường Đường ngồi trên giường, từ từ gấp từng món đồ lại.

“Bởi vì cô cũng là người Hải Thành, trông lại quen mắt như vậy, tôi thực sự tưởng là...” Vũ Mi có chút lúng túng, “Thật ngại quá.”

“Không sao,” Quý Đường Đường rất hiểu ý cười cười, “Đổi lại tôi mà là cô, tôi cũng sẽ cho là như vậy.”

“Vậy... tôi xuống đây.” Vũ Mi và Quý Đường Đường cuối cùng cũng chẳng còn gì để nói nữa.

Đưa mắt nhìn Vũ Mi đi xa, Quý Đường Đường thu hồi tầm mắt, ánh mắt rơi vào một chiếc hộp sắt bình thường đang nằm trên giường.

Hộp sắt bốn phía vuông vức, nước sơn bên góc đã chai sần, nhìn ra được đã có vài năm tuổi.

Mở nắp hộp ra, bên trong chất đầy đủ loại cuống vé, thẻ linh tinh, những mẫu báo được cắt rời lớn nhỏ.

Quý Đường Đường lật lật, lấy từ trong hộp ra một tờ báo được cắt rời đã ó vàng.

Một mẫu báo to bằng bàn tay, tựa đề dùng kiểu chữ in đậm cỡ to, tiêu đề khiến người ta nghe mà kinh sợ.

Vụ án kẻ gian đột nhập giết người vào đêm Giao thừa ở Hải Thành.

12. Chương 11

Ngày dài nhàm chán, không đợi đến tối, buổi tiệc dê nướng Mao Ca nói đã bắt đầu, thực ra chẳng qua cũng chỉ là vây quanh chảo lửa xiên thịt dê nướng lên mà thôi.

Trừ nướng thịt dê ra, còn nướng kèm rau củ, mận chay kết hợp, cũng cân bằng dinh dưỡng.

Cả đám vây quanh chảo lửa mỗi người một việc, Lông Gà xiên thịt, rau củ lên xiên nướng, Quý Đường Đường dùng một cái chổi nhỏ cẩn thận phết mỡ lên xiên thịt, Vũ Mi và Hiều Giai xúc hạt tiêu với gia vị, Đầu Trọc và Mao Ca phụ trách nướng đồ.

Chỉ có Nhạc Phong không ngồi gần chảo lửa, một mình ôm chai rượu Thanh Khoa, ngồi bên cái bàn cạnh cửa sổ.

“Này Nhạc Phong, ngồi đó có lạnh không, qua đây cùng nhau hơ lửa đi.” Vũ Mi thân thiết tiếp đón anh.

Nhạc Phong nhích cũng chả nhích.

Đầu Trọc ho khan hai tiếng, trong lời có ý: “Vũ Mi, tối qua mấy giờ ngủ thế?”

“Gì cơ?” Vũ Mi khó hiểu.

“Tối hôm qua không phải cô với Nhạc Phong ở một mình với nhau dưới lầu sao?” Đầu Trọc cười mập mờ, “Mấy giờ ngủ?”

Mặt của Vũ Mi chột đỏ bừng.

“Đầu Trọc, anh muốn chết phải không?!” Nhạc Phong không quay đầu nhưng lại nghe rất rõ ràng động tĩnh bên này.

“Rồi, là tôi lắm mồm, đáng đánh đòn.” Đầu Trọc hi hi ha ha lảng đề tài, lại nhìn Quý Đường Đường, “Đang yên đang lành, sao cô lại chạy đến Cách Tạng làm gì?”

“Tôi...” Quý Đường Đường khó xử, cô đúng là không tìm được lý do gì thuyết phục.

“Đúng rồi, sáng hôm qua có phải cô đang tìm người đúng không, nghe Đan Ba nói cô đang tìm một người tên là Trần Vĩ?”

“Phải, đúng vậy.” Quý Đường Đường thấy may vì không phải trả lời câu hỏi trước, “Trần Vĩ là bạn phượt tôi gặp trên đường, cùng đến Ca Nại, có điều chiều hôm qua cậu ta đã về nhà rồi.”

“Tôi với Nhạc Phong tìm cô đến là mệt,” Đầu Trọc phẫn nộ lật giở xiên nướng trong tay, “Trong lòng còn nhủ có khi cô cũng giống cái cô Lăng Hiều Uyển đó, cũng bị lạc ở trong hẻm núi rồi.”

“Lăng Hiều Uyển...” Quý Đường Đường cười cười, tim chột rung lên một nhịp, “Lúc Lăng Hiều Uyển ở Ca Nại cũng ở quán trọ của Mao Ca sao?”

“Lại chẳng, một cô bé vừa xinh xắn lại tốt tính.” Đầu Trọc than thở, “Sau khi cô ta đi lạc, đã vận động đến một nửa số dân ở thị trấn đi tìm, chỉ riêng số lần ba người tôi, Nhạc Phong và Lông Gà vào hẻm Ca Tát Ma tìm người thôi cũng đã không dưới ba lượt...”

“Vận động một nửa số dân đi tìm?” Quý Đường Đường dường như nghĩ ra điều gì,

nhưng nhất thời lại không rõ ràng.

“Đúng vậy,” Long Gà chen vào nói, “Công an mang người đến, già trẻ đều ra trận hết, mang theo lương khô, tìm từng cái xó xinh một, chỉ thiếu nước quật ba tác... Nay lão Mao Tử, anh nói Lăng Hiểu Uyển này có thể chạy đi đâu được?”

Long Gà vừa mở miệng đã lạc đề, tìm Mao Ca nói chuyện.

Công an mang người đến, già trẻ đều ra trận hết, mang theo lương khô, tìm từng cái xó xinh một...

Quý Đường Đường chợt có một suy nghĩ: nếu Lăng Hiểu Uyển cũng giống Trần Vĩ, cũng bị kẻ thần bí trong động Tiên Nữ kia mang đi, có lẽ nào là do sau khi Lăng Hiểu Uyển mất tích, gây náo động quá lớn, khiến cho kẻ thần bí kia sợ, cho nên lần này vụ bắt cóc Trần Vĩ hẳn mới cố tình tung hỏa mù nhiều như vậy, có ý gọi điện đến quán trọ Cách Tang nói là Trần Vĩ đã về nhà, hòng khiến chuyện lớn hóa nhỏ, chuyện nhỏ hóa không có gì, che giấu tai mắt người khác?

Đang suy nghĩ, Mao Ca lại lười biếng lên tiếng: “Kể ra thì chuyện này đúng là kỳ lạ, cái hẻm núi Ca Tát ma này tôi cũng đã đi qua không ít lần, có nhiều chỗ đúng là nguy hiểm, nhưng trên căn bản không có nơi nào có thể giấu người được, sơn động dù nhiều nhưng tôi cũng đã tận lực tìm hết, bãi cỏ bên trong hẻm núi còn có dân Tạng đến chăn thả, có người còn dựng lều trong hẻm núi, một người sống lù lù như vậy, nói mất tích là mất tích, cũng đúng là tại số.”

“Trong hẻm núi còn có người ở?”

“Cũng không phải là ngày nào cũng có.” Mao Ca giải thích, “Đi vào trong hẻm núi chừng khoảng hai ba tiếng sẽ thấy một đồng cỏ, có vài người dân Tạng hay lừa bò yak qua đó ăn cỏ, có người để cho tiện đã dựng luôn một cái lều trên đồng cỏ, cũng có người nổi lửa nấu cơm, có khi không kịp ra khỏi hẻm núi thì ở lại trong lều một đêm.”

Quý Đường Đường hồi tưởng lại hai lần đến hẻm núi lúc trước, cô cũng đã dừng bước ở động Tiên Nữ nhưng không thấy đồng cỏ chăn nuôi gì đó, xem ra còn phải đi sâu vào trong nữa.

“Lăng Hiểu Uyển đó cũng thật đáng thương.” Vũ Mi lên tiếng, “Còn trẻ như vậy, không phải đã bị sói ăn đấy chứ, anh Mao Ca, trong hẻm núi có sói không?”

“Chuyện này thì khó mà nói lắm.” Mao Ca cau mày.

Quý Đường Đường làm xong phần việc được phân công, nhất thời nhàn rỗi không có việc gì làm, đứng dậy dạo quanh căn phòng, lúc đi đến quầy tiếp khách, thấy quyển sổ đăng ký nằm trên quầy, nhớ đến chuyện Mao Ca nói Lăng Hiểu Uyển cũng từng ở đây, cô bèn tiến lên trước mở ra xem.

Lăng Hiếu Uyên chỉ mới vào ở trước cô có một tháng. Du khách ở Ca Nại ít, chỉ lật khoảng hai ba trang trở lại là có thể nhìn thấy thông tin đăng ký của Lăng Hiếu Uyên, chữ viết ngay ngắn thanh tú. Quý Đường Đường không nhịn được mỉm cười, chỉ mới nhìn chữ thôi đã cảm thấy Lăng Hiếu Uyên là một cô sinh viên điềm đạm ưu tú.

Đằng sau tên họ và địa chỉ chính là số chứng minh thư, Quý Đường Đường nhìn lướt qua, đang định đặt quyển sổ đăng ký xuống, chợt toàn thân chấn động, vội vàng mở ra nhìn lại trang giấy kia.

Mười tám con số chứng minh thư vốn không có gì đặc biệt, mấu chốt là, những con số biểu thị cho ngày sinh tháng đẻ kia.

19910513.

0513? Buổi sáng cô và Nhạc Phong đoán mò lâu như vậy, không phải đoán ra mấy con số này hay sao?

Lúc ấy cô không xác định được dãy số này biểu trưng cho cái gì, là ngày tháng, số nhà, hay số thẻ sinh viên? Có cần phải trùng hợp đến thế không, lúc này lại thấy được dãy số giống hệt ngay trong mã số chứng minh thư của Lăng Hiếu Uyên.

Nhưng bốn con số này, rõ ràng là thông qua miệng Trần Vĩ nói ra.

Trái tim Quý Đường Đường nhảy lên dòn dập, cô thò tay vào trong túi quần, lấy ra một tờ giấy đã được gấp thành hình vuông, đó là tờ giấy giới thiệu mà cô đã dùng để chép lại tin tức của Trần Vĩ khi đến quán trọ Cách Tang ngày hôm qua, cô nhớ, trừ tên họ, địa chỉ, số thẻ sinh viên ra, cô cũng chép cả số chứng minh thư của Trần Vĩ.

19890513.

Năm sinh không giống, nhưng ngày và tháng thì y hệt nhau.

0513, quả nhiên là đại biểu cho ngày tháng.

Sự phát hiện bất ngờ này khiến cho Quý Đường Đường vừa căng thẳng lại vừa hưng phấn, 0513, ngày 13 tháng 5, là ngày gì đặc biệt chẳng?

Quý Đường Đường không kịp chào hỏi những người bên cạnh, siết chặt tờ giấy giới thiệu kia nhanh chóng vọt lên lầu, Mao Ca giật giật mí mắt: “Con bé này... quái lạ.”

Tất cả mọi người đều đang bận, không ai chú ý đến hành vi của Quý Đường Đường, chỉ có Nhạc Phong như có điều gì suy ngẫm nhìn lên lầu một chút, sau đó đứng dậy đi tới quầy tiếp khách.

Quyển sổ đăng ký kia vẫn còn nằm trên quầy, Nhạc Phong cúi đầu nhìn một lát, lẳng lặng đóng quyển sổ lại, quay về bàn ngồi một lúc, đột nhiên nhú mày, cầm lấy chiếc áo khoác vắt trên ghế đứng dậy: “Lão Mao tử, em đi ra ngoài một chút.”

“Đi cái gì mà đi?” Mao Ca bận bịu nướng đồ ăn, gương mặt tròn tròn béo béo bị khói dầu mỡ hun cho bóng láng, “Một chốc nữa là ăn cơm rồi.”

“Đi ra ngoài mua bao thuốc.” Nhạc Phong không để ý tới anh ta, bước thẳng ra ngoài.

“Tự tung tự tác.” Mao Ca giận dữ, “Quả nhiên, mấy đứa thất tình đứa nào cũng biến thái.”

“Nhạc Phong thất tình?!” Vũ Mi kinh ngạc, dùng một chút mới phát hiện phản ứng của mình hơi thái quá, lúng ta lúng túng không biết nên hỏi tiếp thế nào, thời khắc mấu chốt, Hiểu Giai nháy nháy mắt với cô ta, cười hì hì nhìn Mao Ca, “Nhạc Phong đẹp trai như vậy, con gái nhà ai mà ánh mắt cao thế, đá cả anh ta?”

“Nói gì thế?” Mao Ca kiên quyết bảo vệ người nhà mình, “Cái gì gọi là Nhạc Phong của chúng tôi bị người ta đá chứ? Sao cô biết không phải là Nhạc Phong nhà chúng tôi đá người ta?”

“Xì.” Hiểu Giai xì một tiếng, “Nhìn Nhạc Phong như vậy là đủ biết, nếu anh ta đá người ta, sao lại trưng cái mặt thối như vậy ra cho chúng ta xem.”

Mao Ca bị Hiểu Giai làm cho nghẹn họng, không nói được câu nào, suy nghĩ một chút lại hung dữ quát cô nàng: “Chuyện riêng của người ta, cô hỏi làm gì?”

“Tò mò thôi mà...” Hiểu Giai bĩu môi, lại dùng cánh tay huých Vũ Mi, “Này Vũ Mi, rốt cuộc là bao giờ mới đi đây, máy bay cũng đổi chuyến rồi, mấy ngày nữa còn phải đi làm đây.”

“Có thể xin nghỉ cơ mà...” Vũ Mi nhỏ giọng nói.

“Nhưng tôi không xin, vì đi với cậu nên đã trì hoãn mấy ngày rồi.” Hiểu Giai cau mày oán trách, “Thực sự coi trọng Nhạc Phong à? Không nữa đi?”

“Cậu nói gì thế?” Vũ Mi lập tức căng thẳng.

“Tôi chỉ nói thật thôi,” Hiểu Giai không hề nhún nhường, “Chuyện trên đường kiểu này, rất không đáng tin, Nhạc Phong quanh năm đều bôn ba trên đường, cậu đừng có mà nghiêm túc đây.”

Đầu Trọc và Mao Ca nhìn nhau một cái, Mao Ca ho khan hai tiếng, coi như không nghe thấy.

Lông Gà lại lười biếng lên tiếng: “Vũ Mi, bạn cô nói đúng đấy, đừng có nghiêm túc quá. Nhạc Phong lang bạt ở bên ngoài quen rồi, cậu ta rất quen thuộc với giới phượt ở Tây Bắc, dọc đường đi không biết gặp được bao nhiêu mỹ nữ giống như cô, đều có tú có tan mà thôi, tính cách của cậu ta cũng rất được con gái thích... Cho dù có đối tốt với cô thì cô cũng đừng coi là nghiêm túc.”

Vũ Mi không nói lời nào, khóe mắt dần dần đỏ lên.

Mao Ca than thở: “Thằng chết dẫm này, tôi đã mắng nó bao nhiêu lần rồi, đã bảo nó đừng có trêu chọc mấy cô gái tốt rồi...”

Nói mãi nói mãi, anh ta lại nói không nổi nữa, chuyện giữa Nhạc Phong và Vũ Mi, ai trêu chọc ai khó mà nói rõ được, trong cái nhìn của anh ta lại thấy Vũ Mi chủ động nhiều hơn, có điều anh ta cũng không rõ rốt cuộc hai người đã đến bước nào, có vài lời không khỏi hơi khó nói, đành phải quanh co xuất kích: “Nhạc Phong có một cô bạn gái cũng nhiều năm rồi, tên là Miêu Miêu, tình cảm hai người rất tốt, bao nhiêu năm như vậy cũng chỉ thấy nó nghiêm túc với mình Miêu Miêu. Cho nên Vũ Mi này, đừng lãng phí thời gian vào Nhạc Phong nữa, không đáng đâu.”

“Không phải là... đã chia tay với Miêu Miêu rồi sao?” Vũ Mi cắn môi.

Đầu Trọc thở dài: “Có chia tay cũng sẽ không đến với cô...”

“Muốn chết à, nói gì thế.” Mao Ca gắt Đầu Trọc.

Đầu Trọc gân cổ lên: “Em nói thật mà. Hai người họ căn bản không ở trong cùng một thế giới, chẳng qua cũng mới vài ngày ở Ca Nại thôi, Vũ Mi, cô là một cô gái lớn lên trong quy củ, môi trường rất đơn giản, cô hiểu về Nhạc Phong được bao nhiêu? Cô đừng thấy cậu ta trẻ tuổi, cậu ta đã lang bạt trên đường được kha khá năm rồi, quen biết đủ loại hạng người, làm việc cũng luôn lách đủ cửa. Nhạc Phong không phải là người sống một cuộc sống bình thường, cô là một cô gái thông minh, nghĩ cho kỹ những lời anh Đầu Trọc này nói đi.”

Đầu của Vũ Mi lại cúi càng thêm thấp.

Hiểu Giai thở dài, vươn tay vỗ vỗ vai Vũ Mi: “Coi như một lần điểm ngộ thôi Vũ Mi, chúng ta mau về đi, nghỉ nhiều sắc mặt của ông chủ lại khó coi cho mà xem.”

“Ừ.”

Mao Ca thở phào nhẹ nhõm, anh ta sợ nhất là xử lý vấn đề tình cảm nam nữ, một đống loạn cào cào, làm thế nào cũng không gỡ ra được, vẫn là nướng đồ ăn đơn giản hơn nhiều, nôi lửa, lật giở, nướng, xong!

Mao Ca chia mấy xâu thịt mới nướng xong đợt đầu cho mọi người, lúc Đầu Trọc cầm lấy lại nhớ đến hai người vắng mặt: “Đường Đường ở trên gác, Nhạc Phong đi ra ngoài, có để phần cho cả hai không?”

“Ai không ở đây thì mất phần.” Mao Ca trừng mắt, “Chúng ta cứ ăn đi, dù sao còn nướng thêm nữa cơ mà.”

Đang nói đến đây, tiếng chuông di động lại vang lên, kèm theo tiếng rung của mặt bàn,

Mao Ca nhìn về phía cái bàn sát bên cửa sổ, vừa đi qua lấy di động, vừa oán trách: “Cái thằng Nhạc Phong này, sao không cầm di động theo chứ.”

Nhìn vào cuộc gọi hiển thị trên màn hình, Mao Ca chột ngây ngẩn cả người, Đầu Trọc và Long Gà cũng nhận ra không ổn, một trái một phải chạy tới ghé đầu vào xem.

Tần Miêu.

Là Miêu Miêu.

Mao Ca do dự một chút, nhấn nút trả lời: “A lô, Miêu Miêu à, ừ, giờ nó không ở đây... gì cơ?”

Mao Ca mở to mắt, miệng cũng há hốc ra, một lúc lâu vẫn không khép lại được.

Đặt điện thoại xuống, anh ta chột phản ứng kịp, vội vàng sai khiến Đầu Trọc và Long Gà: “Nhanh nhanh, đi tìm Nhạc Phong đi, tìm được thì ra cửa trần ngay, Miêu Miêu đến rồi!”

13. Chương 12

Quý Đường Đường quay lại phòng để tìm kiếm về một ngày tưởng chừng như rất bình thường, “ngày 13 tháng 5”, trên khung tìm kiếm nhảy ra không ít đề mục, đứng đầu là sự kiện chống Trung Quốc ở Indonesia năm 98, nhưng nói thật, cô không nhìn ra những ngày 13 tháng 5 trong lịch sử này có quan hệ gì đó với dãy số “0513” trước mắt.

Trên cơ bản, cô coi như phí công vô ích, ngồi quất queo trong phòng một lúc, nhớ ra mọi người vẫn còn đang ở dưới lầu bận rộn nướng đồ ăn, cô đành phải tắt máy tính, ra khỏi phòng, bất chột cô lại chẳng muốn xuống dưới nữa, định đi về phía khung cửa sổ trông ra ngoài mặt đường ngắm cảnh, đối diện cũng có một dãy nhà, xa xa cao hơn mái nhà là sườn núi tuyết mờ mờ ảo ảo, khiến cho tầm nhìn mờ mịt chia làm hai.

Quý Đường Đường nhìn quanh một hồi, không hiểu sao lại cảm thấy có chút khác thường, trong khoảnh khắc, cô chột thu hồi tầm mắt, nhìn xoáy về lầu hai phía đối diện.

Cánh cửa sổ thủy tinh vừa bản vừa cũ phía đối diện cản trở tầm mắt, không nhìn rõ được bên trong thế nào, nhưng cô tin chắc rằng trong nháy mắt đó, mình đã nhìn thấy có bóng người thoáng qua.

Kẻ đó đang làm gì?

Nhìn cô?

Suy nghĩ này vừa nhảy ra, Quý Đường Đường lập tức cảm thấy sợ run cả người, lại liên tưởng đến cuộc đối thoại trên đường đi mua thức ăn về với Mao Ca, cô mới phản ứng kịp ——

Mình đang bị theo dõi.

Vì chuyện gì? Không thể là vì sự tò mò của dân địa phương với du khách như lời Mao Ca nói được, cô mới tới Ca Nại được hai ba ngày, cho nên bị trở thành mục tiêu rình mò của kẻ khác thì chỉ có một khả năng, đó là vì Trần Vĩ — ở khắp Ca Nại này, chỉ có mình cô biết Trần Vĩ đã xảy ra chuyện, còn đối phương rõ ràng cũng biết cô chính là “người chứng kiến” đó.

Quý Đường Đường đứng im, cô không nhìn rõ được khung cảnh bên trong ô cửa kính kia, nhưng lại có thể nhìn thấy hình bóng của mình phản chiếu qua ô cửa đối diện.

Toàn bộ những chuyện này là thế nào? Từ sau khi gặp phải chuyện không may, cô chưa bao giờ nghĩ đến vấn đề này.

Theo lẽ thường, khi bạn đồng hành gặp nạn hay có chuyện, là người duy nhất biết chuyện hay “người chứng kiến”, đáng lý ra cô phải trở thành mục tiêu tiếp theo của tên tội phạm mới đúng.

Lúc ấy trong hẻm núi không có ai, đối phương không chế Trần Vĩ xong, tại sao không lập tức đối phó với cô luôn.

Đối mặt với khung cửa bụi bặm tăm tối kia, Quý Đường Đường vậy mà lại trở nên bình tĩnh tỉnh táo ngẫm lại toàn bộ tình hình lúc đó.

Khi đó cô nhận ra Trần Vĩ biến mất, trong lòng rất sợ hãi, lão đảo trốn ra khỏi động Tiên Nữ, sau đó...

Cô đột nhiên tìm ra được điểm mấu chốt — sau khi cô ra khỏi sơn động đã gặp được hai người dân tộc Tạng đang cầm kinh luân, cho nên đối phương mặc dù có lòng muốn hãm hại nhưng vẫn không dám tùy tiện ra tay, trong khoảng thời gian kẻ đó do dự, chính là lúc cô rời khỏi hẻm núi.

Nhưng như vậy cũng sẽ gây khủng hoảng cho đối phương, bởi vì như thế có nghĩa là, cô thoát đi được thì mọi chuyện sẽ trở nên âm ỉ — du khách bình thường sẽ bị dọa cho hồn bay phách lạc, sẽ la hét yêu cầu báo cảnh sát, mà ở Ca Nại, báo cảnh sát có nghĩa là cả một đoàn người cùng nhau lục soát cứu hộ tìm kiếm, giống như khi Lăng Hiểu Uyển bị mất tích vậy.

Cho nên đối phương cũng đang tích cực lấp liếm — đầu tiên, quán trọ Cách Tang nhận được điện thoại của “Trần Vĩ”, nói dối rằng mình có việc quan trọng phải đi, thứ hai, âm thầm theo dõi cô, hoặc có lẽ, còn từng tìm cách để khống chế cô trước khi mọi chuyện vỡ lở.

Nhưng trong quá trình theo dõi cô, đối phương nhận ra sự khác thường của cô, cô không báo cảnh sát, cũng không sợ đến mức chạy trốn chết, thậm chí còn hoàn toàn không để lộ chuyện của Trần Vĩ.

Phát hiện này khiến cho đối phương hoang mang, cho nên kẻ đó chưa vội vàng ra tay,

mọi chuyện rơi vào trạng thái giằng co, nhưng trạng thái này tuyệt đối sẽ không kéo dài quá lâu...

Cặp mắt của Quý Đường Đường dần dần nheo lại, khung cửa đôi diện tựa như biến thành một cửa động tối om, lại giống như một sự khiêu khích ương ngạnh trắng trợn — có dám tiến vào không? Nếu dám đi, sẽ xảy ra chuyện gì?

Quý Đường Đường không biết mình đã đắn đo bao lâu, thời gian tựa hồ như rất dài, lại tưởng như rất ngắn, sau đó, cô hạ quyết tâm, bình tĩnh bước xuống lầu.

Không cần mang theo bất cứ trang bị phòng thân nào, chẳng qua chỉ là dây nhà đôi diện mà thôi, đám Mao Ca đều đang ở dưới lầu, bao nhiêu người như vậy, không tin là đôi phương dám làm bậy.

Quý Đường Đường bình bịch bình bịch bước xuống lầu, lúc sắp bước qua bậc cửa, đằng sau chợt có người gọi cô: “Đường Đường!”

Quý Đường Đường theo bản năng quay đầu lại, kinh ngạc nhận ra trong phòng chỉ có mỗi một mình Hiểu Giai.

Hiểu Giai bắt chuyện với cô: “Đường Đường, lại đây ngồi cùng nhau đi.”

“Mọi người đi đâu hết rồi?” Quý Đường Đường chân chừ một lúc, vẫn bước vào ngồi xuống bên cạnh Hiểu Giai, trên cái bàn trước mặt Hiểu Giai có hai chai rượu Thanh Khoa, một trống rỗng, chai còn lại đã vơi mất một nửa.

“Cô uống rượu à?”

“Không phải tôi.” Hiểu Giai cười khô, “Là Vũ Mi.”

Có lẽ là bởi vì cái cô “Miêu Miêu” trong truyền thuyết kia, Quý Đường Đường chợt từ “Phần tử ngoại lai, kẻ xâm nhập” biến thành người mình, Hiểu Giai và cô vô hình trung cũng trở nên thân thiết hơn: “Bạn gái của Nhạc Phong sắp tới.”

“Cho nên?” Quý Đường Đường nhìn hai chai rượu kia một chút, lập tức hiểu ra, “À, hiểu rồi... vậy những người khác đâu?”

“Đi đón hết rồi,” Hiểu Giai cười máy móc, “Như là đón nữ hoàng đến ấy, còn phải lôi cả đồng người như vậy đi nghênh tiếp.”

“Người tới là bạn gái của Nhạc Phong mà, trong cái nhìn của đám Mao Ca đương nhiên là phải quan trọng hơn một chút.” Quý Đường Đường tốt tính cười cười, “Có bảo đó là nữ hoàng của bọn họ thì cũng không quá đáng.”

“Con bé Vũ Mi kia nghĩ không thông,” Hiểu Giai than thở, “Vốn là kéo tôi uống rượu giải sầu cùng, kết quả lại uống luôn cả phần của tôi.”

Cô ta vươn tay cầm lấy chai rượu còn lại một nửa kia “Con bé này rất cố chấp, trước kia lúc thất tình, chính là hồi còn ở Thượng Hải ấy, một mình nốc đến ba chai bia, hơn nửa đêm bắt xe đến bờ sông Hoàng Phố ngồi cả đêm, lúc ấy tôi ngủ cùng phòng với cô ấy, nửa đêm không thấy cô ấy về nhà ngủ, sợ chết đi được... Lần này không biết lại chạy đến xá xinh nào ngồi rồi...”

Quý Đường Đường chỉ nghe lọt mỗi câu cuối cùng, trái tim chợt thỉnh thoảng một tiếng: “Cô ấy không ở trên gác sao?”

“Mắt đỏ hoe bỏ ra ngoài rồi.” Hiểu Giai nhún vai, “Sống chết không cho tôi đi theo, bảo là muốn được yên tĩnh một mình.”

“Đi ra ngoài một mình?” Quý Đường Đường vụt đứng dậy.

“Này, ôi, cô đừng lo.” Thấy sắc mặt của Quý Đường Đường không ổn, Hiểu Giai vội vàng giải thích, “Tôi rất hiểu cô ấy, Vũ Mi sẽ không tự sát đâu, cùng lắm là âm ỉ một chút thôi, cô biết đấy, để người khác phải cuống cuống lên ấy mà, giống mấy cô nữ chính trong ngôn tình phim ảnh ấy...”

Quý Đường Đường không để ý đến cô nàng, ba bước gộp làm hai đi tới cửa, nhìn khắp nơi một lượt, phố chính vắng hoe trống trải, mặt đất phủ một lớp tuyết dày, thỉnh thoảng lại có một trận gió thổi qua, khiến cho đồng tuyết đọng bay lả tả, giống như tuyết vẫn còn chưa ngừng rơi vậy.

Hiểu Giai cũng đi theo ra ngoài.

“Vũ Mi đi được bao lâu rồi? Có mang di động theo không?” Giọng nói của Quý Đường Đường trở nên nghiêm trọng.

“Khoảng gần nửa tiếng...” Hiểu Giai có chút không chắc chắn, cũng nhìn khắp xung quanh một lượt, “Sao lại không thấy ở trên đường nhỉ? Tôi còn tưởng cô ấy chỉ dạo quanh quanh thôi... Di động thì tôi nhớ là không mang theo...”

“Có thể là vào hẻm núi không?” Quý Đường Đường ngắt lời Hiểu Giai, trong lòng có chút căng thẳng.

“Con bé này chẳng biết nặng nhẹ, cũng... không chắc nữa...” Hiểu Giai áp a áp ứng.

“Sinh nhật cô ta là ngày bao nhiêu?”

“Gì cơ?” Hiểu Giai không kịp phản ứng lại.

“Sinh nhật, ngày sinh của Vũ Mi là ngày mấy?” Quý Đường Đường lặp lại câu hỏi lần nữa, “Không phải cô là bạn học kiêm đồng nghiệp của cô ấy sao, không đến mức không biết chứ?”

“Hình như là tháng tám...” Hiểu Giai cau mày, “Hai mươi hai hay là hai mươi ba nhỉ...”

“Thế này đi Hiểu Giai, tôi vào hẻm núi tìm một chuyến.” Quý Đường Đường trầm ngâm một chút, nhanh chóng ra quyết định, “Chờ mấy người Mao Ca về, cô nói lại với bọn họ một tiếng.”

“Không phải, Đường Đường, không đến mức như vậy chứ,” Hiểu Giai không ngờ tới chuyện lại đến nước này, “Sẽ không xảy ra chuyện gì đâu, Vũ Mi mặc dù khó chịu trong lòng nhưng cô ấy cũng biết chừng mực, sẽ không để mọi người phải lo lắng đâu.”

Không phải tôi sợ Vũ Mi không biết chừng mực, mà tôi sợ...

Quý Đường Đường cắn môi, lời đã đến bên miệng rồi lại nuốt xuống.

“Đề phòng nhỡ nhàng mà thôi,” Cô cho Hiểu Giai một liều thuốc an thần, “Bên ngoài tuyết rơi nhiều như vậy, đường trong hẻm núi lại khó đi, tôi sợ nhỡ đâu cô ấy ngã vấp đâu.”

“Vậy cũng đúng.” Hiểu Giai thở hắt một tiếng, “Lần trước vào hẻm núi, đường đi bằng phẳng mà cô ấy còn bị sái chân, được rồi, vậy cô cứ đi đi. Tôi không đi cùng được, trong quán phải có một người ở lại, Đường Đường, cô cũng phải cẩn thận một chút đấy.”

Quý Đường Đường gật đầu một cái, trước khi đi, cô do dự một chút, vẫn bớt chút thời gian đi đến cửa tiệm đối diện, tầng một là một tiệm tạp hóa xập xệ, vẫn còn dùng loại tủ kính kiểu cũ, những vật dụng hàng ngày bày bên trong đã phủ một lớp bụi mỏng, chủ tiệm là một người phụ nữ mặc đồ Tạng chính cống, đang cúi đầu xâu những viên đá hổ phách và turquoise trong tay, nghe thấy tiếng bước chân, chị ta tò mò ngẩng đầu lên nhìn Quý Đường Đường.

Quý Đường Đường chấp hai tay thành hình chữ thập, chào hỏi chị ta trước: “Trát Tây Đức Lặc*.”

* Tiếng Tạng, có nghĩa là cát tường như ý, thường được dùng làm câu chào và chúc phúc

Trên gương mặt người phụ nữ kia hiện lên nụ cười, bỏ những thứ đang làm trên tay xuống, đáp lễ lại: “Trát Tây Đức Lặc.”

Quý Đường Đường giơ tay ý chỉ lầu trên: “Trên lầu cũng là cửa tiệm sao?”

Người phụ nữ kia không hiểu tiếng Hán cho lắm, Quý Đường Đường phải ra hiệu mấy lượt chị ta mới hiểu ra: “Không có, trống.”

Trái tim Quý Đường Đường trùng xuống.

14. Chương 13

Hiểu Giai đưa mắt nhìn Quý Đường Đường đi xa, trong lòng cứ cảm thấy có gì đó không ổn, nhưng lại không nghĩ ra nổi không ổn ở điểm nào, đành phải tiếp tục một

mình canh chừng quán trọ mà ngăn người, một lát sau, lửa trong chảo dần dần nhỏ bớt, Hiểu Giai nhắc bình nước ra bỏ thêm phân trâu vào trong chảo, bỏ được một nửa mới chợt vỡ lẽ ra mình đang lo lắng ở điểm nào: Đường Đường là con gái, một mình cô ấy vào hẻm núi cũng rất nguy hiểm mà!

Hiểu Giai hoảng hốt đứng dậy, chạy ra cửa nhìn về phía hẻm núi, sắc trời hơi âm u, trên bầu trời từng mảng mây mù cuộn cuộn, tựa như đằng sau nó đang cất chứa một sinh vật vô hình, Hiểu Giai rung mình một cái, lại quay đầu nhìn về phía lối vào của thị trấn, đã lâu thế rồi, pho tượng Phật vĩ đại tên Miêu Miêu gì đó kia cũng phải được rước về rồi chứ? Đến lúc ấy, Nhạc Phong mà phát hiện ra cả Quý Đường Đường và Vũ Mi đều không có ở đây, có bốc hỏa lên không đây?

Nghĩ đến dáng vẻ Nhạc Phong lúc nổi giận, Hiểu Giai bất giác có chút chột dạ, khi ngồi xuống cạnh chảo lửa sưởi ấm cũng nhấp nhòm không yên, cầm xiên thịt nướng trong tay lật qua lật lại, thỉnh thoảng ghé đầu nhìn ra ngoài cửa, cũng không biết đến lần thứ mấy, bên ngoài đột nhiên vọng đến tiếng người nói ồn ào, giọng của Mao Ca là to nhất: “Mau vào nhà đi, hơi lửa rồi sẽ bớt lạnh.”

Trái tim Hiểu Giai nảy lên một cái: Miêu Miêu đến rồi?

Mặc dù vẫn lo lắng cho Vũ Mi và Đường Đường nhưng Hiểu Giai vẫn không nén nổi sự tò mò, rất muốn xem xem cô gái duy nhất khiến Nhạc Phong nghiêm túc kia rốt cuộc là thần thánh phương nào, cô bước nhanh ra cửa, giả bộ chào hỏi với Mao Ca: “Anh Mao Ca, về rồi à?”

Lúc nói câu này, ánh mắt đã không tự chủ được mà bay đến hai người đi cuối cùng, Nhạc Phong và Miêu Miêu.

Miêu Miêu khoác chiếc áo gió của Nhạc Phong trên người, bên dưới mặc một chiếc quần jean đơn bạc và giày bệt, dựa sát vào người Nhạc Phong, mái tóc dài che mắt nửa gương mặt, không nhìn ra bộ dạng thế nào, chỉ có thể nhận ra là đã bị lạnh cóng, trong lòng Hiểu Giai chợt cảm thấy sáng khoái: Đáng đời! Ai bảo thích chung diện!

Cho đến khi vào trong phòng ngồi xuống, Nhạc Phong kéo Miêu Miêu đến bên cạnh chảo lửa sưởi ấm, Hiểu Giai mới nhìn rõ dáng vẻ của Miêu Miêu.

Tần Miêu thực sự là một cô gái rất xinh đẹp, mặc dù không thích cô ta nhưng Hiểu Giai vẫn không thể không thừa nhận điểm này, một mỹ nữ có gương mặt nhỏ nhắn hiếm thấy, cái cằm thon gọn, lộ ra vẻ tinh tế, đường cong trên gương mặt cũng rất mềm mại xinh xắn, màu da trắng nõn thoáng ửng hồng, mắt đen như ngọc sáng ngời.

Một cô gái như vậy, luôn được đàn ông nâng niu trong lòng bàn tay, coi như bảo bối mà che chở.

Thì ra Nhạc Phong khoái cái dạng này, nghĩ vậy, trong lòng Hiểu Giai lại thấy bất bình

thay cho Vũ Mi một trận, trong lúc đang trợn mắt, chợt liếc thấy cạnh cửa có người đang đứng, cả kinh thiếu chút nữa nhảy dựng lên: “Vũ Mi, cậu về từ bao giờ vậy?”

Cô nàng bỗng nhiên kêu toáng lên như vậy, căn phòng chợt yên lặng hẳn lại, Mao Ca quay đầu nhìn Vũ Mi đang đứng cạnh cửa, lại quay đầu nhìn Hiểu Giai, ngạc nhiên nói: “Vũ Mi vừa mới đi ra ngoài sao?”

“Đâu có.” Vũ Mi giành nói trước Hiểu Giai, “Vừa mới vào toilet.”

Vừa nói vừa nháy mắt với Hiểu Giai vừa bước vào.

Hiểu Giai chẳng hiểu mô tê ra sao, vội vàng kéo Vũ Mi ra đến cửa, hạ giọng hỏi cô ta: “Vừa nãy cậu đi đâu vậy hả?”

“Chẳng đi đâu hết.” Nụ cười của Vũ Mi có chút khổ sở, “Lén đi theo đám Nhạc Phong, xem tình nhân trong mộng của anh ta có mấy cái đầu thôi.”

Câu này chưa gặp mười lần dấm, Hiểu Giai nhất thời không còn lời nào để nói, Vũ Mi quay đầu nhìn Miêu Miêu đang ngồi cạnh chảo lửa, hừ qua lỗ mũi một tiếng: “Cũng chỉ thường thôi, tôi thấy còn chẳng đẹp bằng Đường Đường.”

Cô ta không nhắc đến Quý Đường Đường thì thôi, vừa nhắc tới Hiểu Giai đã cuống cuồng lên: “Suyt, Vũ Mi, Đường Đường đi tìm cậu đấy.”

“Tìm tôi?” Vũ Mi thấy lạ, “Tìm tôi làm gì?”

Giọng nói của cô ta to lên đột ngột, khiến cho Đầu Trọc nhìn qua bên này, Hiểu Giai vội vàng hạ thấp giọng: “Vừa nãy thấy tâm trạng cậu không được tốt, lại chẳng thấy bóng dáng cậu trên đường, tôi và Đường Đường đều tưởng cậu đã vào hẻm núi. Đường Đường sợ cậu bị ngã vấp đầu nên đi tìm cậu rồi.”

“Cho nên Đường Đường giờ không ở trong quán?” Vũ Mi giờ mới kịp phản ứng lại.

“Đương nhiên là không rồi!” Hiểu Giai thực sự muốn giậm chân, “Cô ấy lại còn vào hẻm núi nữa, không có chuyện gì xảy ra chứ? Mấy hôm trước Mao Ca còn bảo trong hẻm núi đó có sói đấy.”

Vũ Mi cũng có chút ngơ ngẩn: “Vậy... cô ta có mang theo di động không? Mau gọi cô ta về đi.”

“Đâu có số của cô ấy.”

“Hỏi Mao Ca ấy!”

Hiểu Giai có chút chân chừ: “Để họ biết Đường Đường vào hẻm núi, Nhạc Phong lại điên lên thì làm sao? Mỗi lần chúng ta vào hẻm núi, anh ta đều tức giận.”

“Ai mà quan tâm anh ta có tức giận hay không chứ?” Vũ Mi cười lạnh, “Giờ anh ta đang

gió xuân phơi phới thế kia, có tức chết cũng đáng đời. Hơn nữa, chúng ta sợ anh ta tức giận, nhưng Đường Đường không sợ, cậu quên à, lần trước Đường Đường còn tranh cãi với anh ta.”

Nói xong quay người lớn tiếng hỏi Mao Ca: “Anh Mao Ca, anh có số di động của Đường Đường không?”

Mao Ca đang mân mê mấy xiên thịt, không buồn ngẩng đầu lên: “Cần di động làm gì, không phải Đường Đường đang ở trên gác hay sao? Thâm sơn cùng cốc, muốn truyền tin cơ bản là dựa vào hò hét hết, cô hét lên một câu là được.”

Anh ta nói rất hài hước, Miêu Miêu phì một tiếng bật cười, thanh âm lạnh lót, Vũ Mi nghe thấy vô cùng chói tai, cô ta lạnh lùng liếc Miêu Miêu một cái, chột ngoan độc đáp lời Mao Ca: “Cô ấy không ở đây, vào hẻm núi rồi.”

Giọng nói không lớn, căn phòng lại dần trở nên lặng ngắt.

Sau khi kịp phản ứng lại, Đầu Trọc là người đầu tiên nổi giận: “Vào hẻm núi, sao cô ta lại vào hẻm núi nữa, không xem xem thời tiết bây giờ thế nào à, muốn chết hay sao!”

“Đó là vì...” Thấy sắc mặt của Nhạc Phong không ổn, Hiểu Giai muốn biện bạch đôi câu cho Quý Đường Đường, vừa mới mở miệng, Vũ Mi đã véo mạnh vào cánh tay cô, Hiểu Giai bị đau, nhất thời quên mất nửa câu sau.

“Lần này mà có chuyện gì nữa thì đừng mơ tôi sẽ vào đó để tìm cô ta!” Đầu Trọc ngoái đầu nhìn sắc trời bên ngoài, đặt mông ngồi xuống ghế.

Miêu Miêu cũng nhận ra không khí có chút khác thường, dù sao cô ta cũng mới tới, cứ cảm thấy câu nệ khó mà chen lời vào, cẩn thận nhìn sắc mặt của mọi người một chút, lại vươn tay kéo áo Nhạc Phong: “Nhạc Phong, xảy ra chuyện gì vậy?”

“Cô ấy vào hẻm núi, các cô không ngăn lại sao?” Nhạc Phong không trả lời Miêu Miêu mà nhìn thẳng về phía Vũ Mi và Hiểu Giai.

Hiểu Giai không nói gì, Vũ Mi cố ra vẻ trấn định đón lấy ánh mắt của Nhạc Phong: “Đến anh còn chẳng ngăn được nữa là...”

Câu này của cô ta chỉ hời hợt bề nổi nhưng lại tương đối khéo léo, Nhạc Phong nhớ đến chuyện âm ỉ chẳng vui vẻ gì với Quý Đường Đường lần trước khi cô vào hẻm núi, chân mày dần dần nhíu lại, quả nhiên không gắng hỏi gì Vũ Mi nữa, chỉ có Mao Ca không để ý đến sự vòng vo trong lời có ý: “Chú quan tâm có ngăn hay không ngăn làm gì nữa, mau gọi con bé kia về, trời tối rồi, tuyết lại lớn như vậy, hẻm núi cũng chẳng phải nơi để chơi đùa đâu. Ai có số di động của cô ấy? Ai có?”

Cả đám hai mắt nhìn nhau, sau đó lần lượt nhún vai.

“Tôi không có.”

“Tôi cũng không có.”

“Hình như chẳng ai có cả, cô ta cũng đâu qua lại gì với mọi người.”

...

“Để tôi gọi cho.”

Tất cả mọi người đều kinh ngạc nhìn về cùng một hướng, người vừa nói là Nhạc Phong.

Lông Gà bỗng dung lại hớn hở: “Được đây thằng em, đi ngang qua đường mà cũng không tha, ngay cả Đường Đường mà cũng....”

Còn chưa dứt lời đã bị Mao Ca kéo lại, Mao Ca trừng anh ta một cái, lại mấp máy môi báo hiệu vẫn còn một cô Miêu Miêu ở đây.

Miêu Miêu nhìn bình nước trên chảo lửa bốc lên từng đợt hơi nóng, trên gương mặt không nhìn ra bất cứ biểu cảm nào, chỉ trong nháy mắt, ánh mắt nhanh chóng liếc về phía Nhạc Phong một cái.

Lông Gà thức thời im bật, Mao Ca vội vàng đổi chủ đề: “Vậy mau gọi điện cho Đường Đường đi, đi lòng vòng trong hẻm núi làm cái gì, Toàn Dê Yển của anh đây vẫn còn màn phấn khích cơ mà, Miêu Miêu, anh bảo này, kỹ thuật nướng thịt của Mao Ca, ở cả Ca Nại này chỉ có...”

Mao Ca bật ngón tay cái lên.

Không khí nhanh chóng cởi mở hơn, y theo sự phân công lúc trước, mọi người lại bắt đầu mỗi người một việc, ai thái thịt thì đi thái thịt, ai xiên thịt thì đi xiên thịt, cũng không biết có phải do thời tiết hay không mà tín hiệu trong nhà không được tốt cho lắm, Nhạc Phong vừa bấm số vừa đi ra khỏi căn phòng, Miêu Miêu đứng dậy, do dự một chút, dường như cảm thấy con gái vẫn dễ làm quen với nhau hơn, bèn mỉm cười đi về phía Vũ Mi và Hiểu Giai, còn chưa lại gần đã bắt đầu chào hỏi: “Chào các cô, tôi là Tần Miêu.”

Hiểu Giai vì lịch sự nên vẫn cười cười với cô ta: “Tôi tên Hiểu Giai, còn đây là bạn tốt của tôi, Vũ Mi.”

Vũ Mi không nói gì, cúi đầu xúc muối lên xiên nướng, bên tay còn đặt một lọ hạt tiêu, Miêu Miêu vội vàng bước lên trước, giúp cô ta rắc hạt tiêu, thao tác được mấy lần như vậy thì làm như lơ đãng hỏi: “Hình như ở đây còn có một người nữa tên Đường Đường? Cũng là con gái sao?”

Hiểu Giai còn chưa kịp đáp lời, Vũ Mi đột nhiên lại lên tiếng: “Đúng thế, cô ấy rất thân với Nhạc Phong.”

Miêu Miêu rõ ràng sưng sốt một chút, lại giúp đỡ rắc thêm mấy xiên thịt nữa xong, lấy có đi xem Mao Ca nướng thịt, bỏ lọ hạt tiêu xuống xoay người bỏ đi, Hiểu Giai thấy cô ta đã đi xa, cau mày nhìn Vũ Mi: “Cậu có ý gì vậy?”

“Ý gì là ý gì?” Vũ Mi chẳng có biểu cảm gì, giống như chuyện duy nhất đáng để tập trung lúc này chính là rắc gia vị lên xiên thịt vậy.

“Cậu không thích Miêu Miêu tôi có thể hiểu được,” giọng nói của Hiểu Giai rất thấp, “Nhưng mượn Đường Đường để xả cơn tức thì quá đáng quá, cô ấy với Nhạc Phong còn chưa đủ âm ỉ hay sao, thế mà là rất thân à? Có bịa đặt cũng phải chừa lại phần cho người khác với chứ, Đường Đường người ta còn vào tận hẻm núi để tìm cậu, vậy mà cậu lại còn...”

Đang nói đến đây, Nhạc Phong sai bước đi vào, khoác chiếc áo gió đưa cho Miêu Miêu hỏi nãy lên người, có vẻ muốn ra ngoài, Mao Ca vội vàng kéo anh lại: “Sao rồi, có gọi được không?”

“Gọi được, có điểm lạ lạ.” Nhạc Phong có chút gấp gáp, “Cô ấy thờ gấp lắm, xem tình hình này hình như là bị phản ứng cao nguyên rồi, em đi đón cô ấy, trong quán còn thuốc chống phản ứng cao nguyên không? Còn nhiều Hồng Cảnh Thiên* chứ? Chuẩn bị cho cô ấy đi, chưa biết chừng lại cần dùng đến.”

* Một loại thuốc được coi như “nhân sâm của Tây Tạng”, có rất nhiều tác dụng bổ dưỡng cho cơ thể.

“Phản ứng cao nguyên? Đường Đường đâu có bị phản ứng cao nguyên chứ,” Đầu Trọc buồn bực, “Mấy ngày trước không phải cô ta vẫn thích ứng rất tốt đấy thôi? Giờ lại bị phản ứng cao nguyên?”

“Ngu, chú thì biết cái gì!” Mao Ca vỗ đùi, “Đây mới là loại nguy hiểm nhất, mới đầu không thấy triệu chứng phản ứng cao nguyên, nhưng hề bị là rất nhanh, mau đi đón con bé đi, muộn thì hỏng bét!”

Nhạc Phong gạt đầu một cái, đang định ra cửa, Miêu Miêu chột vụt đứng dậy, cầm lấy chai rượu Thanh Khoa trống rỗng trên cái bàn trước mặt, đặt mạnh xuống mặt bàn.

Tiếng động rất lớn, Nhạc Phong chưa quay đầu lại, chân đang chuẩn bị bước ra lại khựng lại tại chỗ.

Không khí trong phòng lập tức trở nên quái dị, Mao Ca nhìn Nhạc Phong một cái, lại nhìn Miêu Miêu sắc mặt xanh mét, lập tức phản ứng kịp, thật đúng là người nhanh trí, thời khắc mấu chốt, lôi ngay Lông Gà ra đỡ đòn: “Việc này làm gì mà phải phiền đến Nhạc Phong, chú đi đi, bình thường chú mày thân với Đường Đường nhất, còn coi con bé là em gái cơ mà, đi đi!”

15. Chương 14

Đùng thấy Lông Gà đầu bù tóc rối, trí óc lại rất nhanh nhạy, lập tức tát nước theo mưa: “Đúng đúng, chuyện của Đường Đường chính là chuyện của tôi, người ngoài xen vào làm gì.”

Nói xong mặt đầy vẻ hăng hái, ba bước gộp làm hai chạy ra ngoài, Đầu Trọc hừ qua lỗ mũi một tiếng, may là cũng không nói gì, Nhạc Phong khựng lại một chỗ được một lúc lâu mới quay người đi về phía Miêu Miêu, mặc kệ Miêu Miêu có đồng ý hay không, khoác chiếc áo gió lên người cô ta trước: “Miêu Miêu, chúng ta lên gác nói chuyện.”

Miêu Miêu ngồi tại chỗ mắt tự nhiên một lúc, cuối cùng vẫn đi theo Nhạc Phong lên lầu.

Đầu Trọc ngồi gần cửa, hai cái chân trước của ghế đã rời khỏi mặt đất, nghiêng người ngoái đầu nhìn hai người biến mất trên cầu thang, bấy giờ mới mặt đầy vẻ râu rĩ quay đầu lại nhìn Mao Ca: “Lão Mao tử, anh nói xem hai đứa này xảy ra chuyện gì vậy? Trùng phùng nơi đất khách, sao mà còn ra vẻ như Hội nghị ngoại giao không bằng? Lên gác nói chuyện?”

Mao Ca cầm xiên sắt trong tay: “Mặc kệ chúng nó, chuyện của người khác, nói linh tinh sau lưng làm gì?”

“Sao lại là chuyện của người khác?” Đầu Trọc không vui, “Nhạc Phong không phải là anh em của chúng ta sao? Tương lai nếu thực sự cặp với Miêu Miêu thì Miêu Miêu chính là em dâu của chúng ta, em dâu làm sao, bậc làm anh chúng ta không quan tâm được hay sao?”

Vừa nói vừa cạch một tiếng hạ hai cái chân ghế xuống đất, thấp giọng xuống một chút: “Lao Mao tử, anh đừng chê em nói chuyện khó nghe, cô em dâu này, em thấy khó mà nhận được. Xinh thì xinh thật, nhưng mà không hợp với Nhạc Phong.”

Mao Ca trước còn không nói gì, sau đó lại buông xiên sắt trong tay xuống, cả người tựa hết vào trên ghế: “Thế thì có cách nào chứ.”

“Nghe nói cha của Miêu Miêu là thị trường gì đó hả?” Đầu Trọc hỏi tới.

“Không, làm gì đến mức ấy.” Mao Ca khoát khoát tay, “Làm quan chức gì đó ở thành phố thôi, gia cảnh không tệ, nghe nói trong nhà riêng biệt thự thôi đã có hai căn rồi.”

“Khốn thật, thế là tham quan rồi còn gì?” Hiểu Giai, “Tiền lương của quan chức bình thường mà mua được biệt thự sao?”

“Đó không phải là trọng điểm.” Mao Ca đã râu rĩ trong lòng, thuận miệng nói, “Mấu chốt là Miêu Miêu người ta lớn lên trong giàu có, vẻ ngoài xinh đẹp chưa tính, còn học ở trường đại học danh tiếng, mấy thứ vẽ tranh đánh đàn thư pháp, cái nào cũng tinh thông. Lúc tốt nghiệp đại học xong, nhà cô ta định đưa cô ta đến Paris học nghệ thuật gì đó,

nhưng vì Nhạc Phong nên cô ta sống chết không đi, thế nên cha mẹ Miêu Miêu đã ôm một bụng tức rồi, hơn nữa tình trạng này của Nhạc Phong, phiêu bạt không ngừng, nếu cô là cha mẹ của Miêu Miêu, cô có dám giao con gái mình cho nó không?”

“Cho nên, bây giờ là do trở ngại gia đình?” Hiểu Giai tò mò.

Lúc này, Vũ Mi không tiện mở miệng, Hiểu Giai coi như đang nói thay cho cô ta — dù sao những gì cô hỏi, đều là những chuyện Vũ Mi muốn nghe.

“Không riêng gì gia đình, hình như cũng một phần là ở phía Miêu Miêu nữa.” Mao Ca cau mày, “Hai năm đầu tiên lúc nói chuyện yêu đương thì vẫn ổn, chưa bận tâm đến những thứ không ổn định kia, nhưng con gái mà, kiêu gì cũng phải suy tính cho gia đình sau này gì đó. Tình trạng bây giờ của Nhạc Phong, một năm thì có bảy tám tháng phiêu đảng ở miền Tây, Miêu Miêu không có cảm giác an toàn, sợ chú ấy quen biết được người con gái khác ở bên ngoài. Đạo trước cô ta gạt Nhạc Phong, bảo cha cô ta tìm cho Nhạc Phong một công việc trong cơ quan, ép Nhạc Phong phải đi làm, nói cái gì mà không đi làm thì sẽ chia tay, Nhạc Phong nổi giận ngay tại chỗ, bỏ Miêu Miêu lại đi thẳng, lúc ấy Miêu Miêu cũng mắt không ché, nói rất nhiều câu tổn thương người khác... Sau đó Nhạc Phong mới tới Ca Nại tìm tôi, được mấy ngày rồi.”

“Nếu đã thích như vậy thì đi làm vì Miêu Miêu cũng đâu có sao.” Vũ Mi đột nhiên chen vào một câu, “Có người vì tình yêu mà ngay cả mạng sống cũng không cần, chỉ bắt anh ta đi làm vì Miêu Miêu thôi, có làm sao đâu?”

“Vì tình yêu mà ngay cả mạng sống cũng không cần?” Mao Ca nhìn Vũ Mi như nhìn thấy quỷ, “Cô xem tiểu thuyết tình yêu nhiều quá váng hết cả đầu rồi đúng không, ai mà chẳng có vị trí phù hợp của riêng mình, cô biết Nhạc Phong hợp làm gì không? Nó có thể dùng tay không mà leo lên vách núi cao... cao thế này này!” Mao Ca khoa tay múa chân.

“Hồi trước đoàn xe của chúng tôi chạy trên đường, đội đi trước bị chặn cướp ngay ở Lương Sơn — chúng nó ném đinh sắt ra đất, xe vừa đi qua là nổ lốp, bọn cướp đường xông lên giật đồ, đánh người đến chết, nghe thấy tình hình như thế qua bộ đàm, đám nhát chết đi sau sợ chết khiếp, lập tức quay xe định đi đường vòng, chính Nhạc Phong đã dẫn người xách dao xuống liều mạng với bọn chúng, cứu được mấy người đi trước về. Còn cả đợt huấn luyện dã ngoại lần trước đó nữa, đụng trúng phải bọn săn trộm ở Khả Khả Tây Lý, cái đám tạp nham đó hoành hành đến mức nào chứ, đến xe của công an cũng dám đâm cho lật, đám Nhạc Phong đi ngang qua, coi như người chứng kiến, cũng bị đuổi theo diệt khẩu, khôn nạn, xe bị đâm lắc như cái sàng, kết quả thế nào, gắng gượng dựa vào cái xe rách nát kia mà đụng cho cả đám tạp nham đó xuống kênh...”

Vũ Mi nghe mà sững sờ, cuộc sống như vậy thực sự là rất xa vời với cô ta, nghĩ mà khiếp sợ tìm không nổi điểm mấu chốt nào mà cảm khái.

“Tôi kể những chuyện này, không phải là muốn nói Nhạc Phong lợi hại hay oách đến

đâu, tôi chỉ muốn nói là, Nhạc Phong trên đường, thực sự được coi là một nhân vật.” Mao Ca nhìn Vũ Mi, “Trái lại, để cho chú ấy ngồi văn phòng? Chú ấy tính là cái gì? Chú ấy biết những thứ mà các cô đang dùng sao? Bảo chú ấy gõ văn bản? Viết báo cáo? Viết tổng kết? Cúi đầu khom lưng với lãnh đạo? Khốn thật, đó còn là Nhạc Phong nữa hay sao?”

“Tôi hiểu rồi.” Hiểu Giai chợt mở miệng, “Tôi hiểu ý của anh rồi Mao Ca, không ở bên cạnh Miêu Miêu, anh ta còn là Nhạc Phong, anh ta có thể tiếp tục nhớ nhưng Miêu Miêu trong thế giới của chính mình. Nhưng nếu anh ta thay đổi như vậy vì Miêu Miêu thì anh ta không còn là Nhạc Phong nữa, anh ta chỉ là... Miêu Miêu... Miêu Miêu...”

Cô nàng muốn tìm ra một từ ngữ chuẩn xác để hình dung mà nhất thời không nghĩ ra được.

“Chính là ý đó đó!” Đầu Trọc vỗ đùi, “Dù nói ra có chút chua. Nhưng làm em dâu của tôi là phải có giác ngộ bậc này! Hiểu Giai, không nhìn ra, cô lại rất hiểu Nhạc Phong đấy. Nào, chúng ta cạn một chén!”

Đầu Trọc nói đến là cao hứng, chạy thẳng ra quầy tìm chai rượu Thanh Khoa và dụng cụ mở chai, vẻ mặt của Vũ Mi rất phức tạp, nhìn Hiểu Giai một cái, im lặng.

Lông Gà chui đầu vào hẻm núi, vừa chạy chậm chậm vừa mắng Mao Ca gần chết, mắng xong lại quay qua mắng Nhạc Phong trên hoa gheo nguyệt, lại mắng Đầu Trọc không trượng nghĩa đi cùng mình, tiếp lại mắng thêm cả Quý Đường Đường không chịu ngồi yên, cuối cùng quy kết hết lên người Miêu Miêu: bà vợ này sao mà hẹp hòi quá thế, để Nhạc Phong ra ngoài tìm Đường Đường thì có làm sao?

Đang mắng vui vẻ, thoáng thấy xa xa có người đang đi tới, cái áo gió màu hồng nhạt xen kẽ màu tím rất chói mắt, nhớ ra hình như là kiểu ăn mặc của Quý Đường Đường, vội vàng im bật, lại gần nhìn quả nhiên chính xác, cổ áo kéo cao, gần như che khuất nửa gương mặt, mũ lại kéo sụp từ trên xuống, lại che mắt gần nửa gương mặt còn lại, chỉ lộ ra cặp mắt với cái mũi, trong hẻm núi gió lớn, ăn mặc như vậy cũng không kỳ quái, trên thực tế, trong lòng Lông Gà còn có chút vui sướng khi thấy người ta gặp họa: ai bảo chạy vào trong này, chạy nữa đi, xem có chết công không!

Lông Gà và Quý Đường Đường không quen thân lắm, cũng không thể xu mặt gắt gỏng với cô như Đầu Trọc hay Nhạc Phong được, chỉ đi cùng cô ra ngoài, đi một đoạn mới nhớ đến vụ phản ứng cao nguyên, lắng nghe một lúc thấy nhịp thở của cô coi như ổn định, thấy lạ trong lòng: “Không bị phản ứng cao nguyên?”

“Nghỉ ngơi một chút là ổn thôi.”

“Vừa nãy Nhạc Phong gọi điện cho cô, còn nói cô thở gấp lắm, lão Mao tử sợ hết cả

hòn, còn tưởng cô bị phản ứng cao nguyên.” Lòng Gà tìm chuyện để nói, “Cô không biết chứ, cái kiểu mới đầu thấy không có phản ứng cao nguyên, mà hễ bị một cái là thần tiên cũng khó cứu ấy. Mấy năm trước có một cô gái đến đất Tạng, ở Lhasa độ cao hơn mực nước biển 3700 mét thì vẫn còn khỏe mạnh, cứ cho là cô ta thích ứng tốt. Kết quả hôm đi đến hồ Namtso liền xảy ra chuyện, hồ Namtso chắc cô biết chứ, độ cao so với mực nước biển có 1000 mét, cô gái đó dừng chân ở hồ Namtso, sáng ngày hôm sau gọi kiểu gì cũng không tỉnh, mất công tài xế người Tạng phải chạy xe cấp tốc đưa cô ta đến tận bệnh viện huyện Hùng để tiếp oxy....”

Anh ta nói mãi nói mãi, bước chân cũng chậm dần, Quý Đường Đường lại đi vượt lên trước, cúi đầu im lặng, một lúc lâu mới ừ một tiếng.

Phản ứng của cô khiến cho Lòng Gà cảm thấy rất nhạt nhẽo, vậy nên không khí nhất thời trở nên tẻ ngắt, Lòng Gà cũng lười phải tìm chuyện để nói với cô, lòng hai ống tay áo vào nhau để sưởi ấm, huyết sáo một giai điệu nào đó chẳng ai biết mà nhìn đống ngó tây, vô tình thấy sau lưng áo gió của Quý Đường Đường có dính một tảng lớn bùn tuyết và cỏ.

“Đường Đường, áo bẩn rồi kìa.” Lòng Gà dẫu dẫu môi nhắc nhở cô.

Quý Đường Đường cúi đầu nhìn một chút: “Chắc là vừa nãy bị cọ vào vách đá, về lấy khăn ướt lau một chút là được.”

Sau đó lại tiếp tục tẻ ngắt đi về quán trọ, Đầu Trọc trước đó đã được Mao Ca dặn dò, không được nổi giận với cô, nhưng giờ cũng chẳng có tâm trạng mà hỏi han ân cần, Hiểu Giai và Vũ Mi lại rất thân thiện, có điều Quý Đường Đường lại nói rất mệt, muốn về phòng nghỉ ngơi, Mao Ca vừa nghe vậy đã kéo Vũ Mi và Hiểu Giai ra: “Đường Đường vừa mới bị phản ứng cao nguyên, phải nghỉ ngơi nhiều, đừng bắt cô ấy nói chuyện nữa.”

Quý Đường Đường cảm kích nhìn Mao Ca một cái.

Mới vừa đi được nửa cầu thang, tiếng bước chân đã vọng xuống từ trên lầu, Nhạc Phong và Miêu Miêu đang cùng nhau đi xuống. Quý Đường Đường không hề ngẩng đầu lên, cố gắng nghiêng người qua một bên, để cho Nhạc Phong và Miêu Miêu đi qua trước, Miêu Miêu đoán được chắc hẳn cô chính là Quý Đường Đường, muốn chào hỏi cô trước, nhưng thấy dáng vẻ rũ mắt hờ hững của cô, lời đến cửa miệng lại bị nuốt xuống.

Lúc lướt qua nhau, Nhạc Phong chợt sững sốt một chút, quay đầu lại nhìn lên, Quý Đường Đường đã sắp lên đến lầu trên. Nhạc Phong theo bản năng gọi cô: “Đường Đường!”

“Chuyện gì?” Quý Đường Đường dừng lại, từ từ quay người, mái tóc dài rủ xuống hai bên gò má, không thể nhìn rõ được gương mặt.

Nhạc Phong không trả lời ngay, Miêu Miêu tò mò nhìn Quý Đường Đường rồi lại nhìn anh, mà dưới cầu thang, đám Mao Ca đang ngược mắt lên nhìn, hình ảnh dừng lại giờ phút này có vẻ mơ hồ, lại vô cùng tức cười.

Nhạc Phong nhìn về phía Quý Đường Đường: “Trong nhà lạnh thế sao? Vào nhà, đến mũ cũng không bỏ ra?”

Anh vừa nói vậy, mọi người đều nhận ra thấy lạ ở đâu.

Lúc Quý Đường Đường bước vào nhà, tất cả mọi người ít nhiều đều cảm thấy có chút khác thường, nhưng sự khác thường này không rõ ràng nên cũng mặc kệ bỏ qua. Có điều một khi bị Nhạc Phong vạch rõ, sự tò mò trong lòng mỗi người cũng bắt đầu lớn dần lên.

Quý Đường Đường không phải người sợ lạnh, tại sao hôm nay lại quây kín như vậy? Cổ áo, mũ trùm, ngay cả những lọn tóc hai bên cũng giống như cố ý thả xuống, thậm chí đến khi vào trong nhà đã có chảo lửa ấm áp rồi mà cô cũng không có ý định bỏ mũ ra.

Trong lúc nhất thời, căn phòng chợt rơi vào yên lặng, phân trâu trong chảo lửa kêu tách lên một tiếng, không biết có phải do đốt trúng cặn trong phân trâu không, Quý Đường Đường và Lông Gà mới từ bên ngoài về, chiếc áo ngoài còn vương khí lạnh đã bắt đầu từ từ âm dần, rịn ra bọt nước lấm tấm.

Quý Đường Đường bình tĩnh lên tiếng: “Đúng vậy, tôi rất lạnh.”

16. Chương 15

Nhạc Phong không nói gì nữa, Quý Đường Đường quay mặt lại, từ từ bước lên lầu, bóng lưng nhanh chóng biến mất ở cuối cầu thang.

So với lúc nãy, tâm trạng của Miêu Miêu dường như đã khá hơn nhiều, vui vẻ quay qua Mao Ca: “Anh Mao Ca, Nhạc Phong bảo thịt nướng của anh ngon cực kỳ!”

Câu này đương nhiên khiến cho Mao Ca rất là lằng lằng: “Đương nhiên rồi, Miêu Miêu, xuống ném thử tài nấu nướng của anh Mao Ca đi.”

Lâu dưới lại bắt đầu ồn ào, sự quay lại của Quý Đường Đường tựa như một đoạn nhạc đệm không khiến người ta chú ý, Vũ Mi dù mắt hứng trong lòng cũng không muốn biểu hiện ra, nhất thời, cả đám lại nói nói cười cười vô cùng hài hòa, Đầu Trọc thấy Miêu Miêu mặt mày tươi tắn, cuối cùng cũng không nén được sự tò mò trong lòng: “Miêu Miêu, có chuyện gì vui à?”

Miêu Miêu liếc nhìn Nhạc Phong, khóe môi vẽ ra một nụ cười rạng rỡ: “Nhạc Phong đồng ý về cùng em rồi.”

Biểu cảm của Đầu Trọc lập tức cứng đờ, đến khi mở miệng lại, giọng nói đã kỳ quái một cách khó hiểu: “Về với em? Về làm gì.”

“Về đi làm ấy.” Miêu Miêu thân thiết choàng lấy cánh tay Nhạc Phong, “Yên tâm đi, anh thông minh như vậy, chuyện ở cơ quan, cho dù chưa quen cũng có thể nhanh chóng nắm rõ thôi.”

Nhạc Phong cười cười, không nhìn ra vui hay là buồn.

Đầu Trọc sừng sốt hồi lâu mới à một tiếng, rất bình thản buông một câu: “Cuối cùng anh hùng vẫn khó qua ả mỹ nhân...”

Đề tài này nhanh chóng được bỏ qua, nhưng rất hiển nhiên, trừ Miêu Miêu ra, sự nhiệt tình của mọi người đều dần dần chững lại, Mao Ca chỉ cúi đầu nướng thịt, thỉnh thoảng ngẩng đầu nhìn Nhạc Phong, rồi lại nhìn Miêu Miêu một cái, ánh mắt giống như đang thờ dài; Long Gà ôm chai rượu Thanh Khoa ngửa cổ nhìn xà nhà, một lúc lâu vẫn không ngồi thẳng lại; Đầu Trọc sau khi nói xong câu kia thì trên gương mặt vẫn giữ cái vẻ không mặn không nhạt không đau không ngứa, về phần Vũ Mi, cô ta chậm rãi cắn thịt trên xiên nướng, có một xiên mà ăn cực kỳ lâu.

Ngồi giữa bầu không khí như vậy, Hiểu Giai chỉ cảm thấy cả người không được thoải mái, cuối cùng cũng không chịu nổi, thuận tay cầm lên mấy xiên thịt nướng: “Mọi người cứ nói chuyện đi, tôi mang chút đồ ăn lên cho Đường Đường.”

Quý Đường Đường khóa trái cửa, đẩy không ra, Hiểu Giai vươn tay gõ cửa: “Đường Đường, có ăn thịt nướng không?”

Không có câu trả lời, Hiểu Giai thấy lạ trong lòng, lại giơ tay lên gõ cửa, gõ mãi lại gõ vào khoảng không, cánh cửa đã lẳng lặng được mở ra.

Quý Đường Đường đứng ngay gần cửa, chiếc mũ áo gió còn trùm trên đầu, trong phòng rất tối, lại bị cái mũ che khuất, Hiểu Giai ngay cả mặt của cô cũng không nhìn rõ, đưa mắt nhìn chỉ thấy bóng đen phủ trên mặt, trong lòng bất giác thấy rờn rợn, chờ người một lúc mới đưa mấy xiên thịt nướng qua: “Ăn chút thịt nướng đi.”

Quý Đường Đường vươn tay đón lấy, Hiểu Giai chỉ cảm thấy toàn thân cô đầy vẻ quái dị, trong lúc nhất thời lại thấy ngòai ở dưới lầu còn thoải mái hơn, đang định quay người đi, Quý Đường Đường lại gọi cô lại: “Hiểu Giai, giúp tôi một việc được không?”

“Sao?” Lòng hiếu kỳ chiến thắng cảm giác quái dị, Hiểu Giai vội vàng quay đầu lại, “Việc gì thế?”

Quý Đường Đường chuyển mấy xiên thịt qua tay trái, dùng tay phải kéo chiếc mũ trùm đầu xuống.

Hiểu Giai lập tức hiểu ra vì sao cô lại phải đội mũ.

Trên mặt cô bị xước mấy chỗ, khước mắt tím bầm một mảng, khước miệng cũng rách, bên mép còn dính tơ máu.

“Ai đánh thế?!” Hiểu Giai lập tức kích động.

“Suyt, nhỏ giọng một chút.” Quý Đường Đường lại rất bình tĩnh.

“Là tên khốn nào làm?” Hiểu Giai càng nói càng tức, “Có phải là dân bản xứ không? Sao lại bắt nạt du khách chúng ta như vậy chứ? Đường Đường, sao cô không nói với Mao Ca? Phải báo cảnh sát chứ, không lại tưởng là chúng ta dễ bắt nạt!”

Quý Đường Đường cười cười: “Không phải bị người khác đánh, là tự tôi ngã, tôi vào hẻm núi tìm Vũ Mi, định trèo lên đi tắt qua sườn núi, kết quả lại hụt chân ngã xuống, chật vật lấm lã hả?”

“Ngã à...” Hiểu Giai bây giờ mới nhận ra phản ứng của mình hơi quá khích, có chút lúng túng, “Tôi còn tưởng cô bị người ta đánh chứ, nhưng sao cô không nói với Mao Ca?”

“Đám Mao Ca không thích chúng ta tự ý đi vào hẻm núi, nếu mà nhìn thấy tôi bị thế này, khỏi phải nói.” Quý Đường Đường bắt đắc dĩ, “Tôi ngại nói với họ lắm, thêm một việc không bằng bớt một việc, đúng không?”

“Cũng phải.” Hiểu Giai suy nghĩ một chút, gạt đầu phụ họa, “Cô không biết cái ông Đầu Trọc kia đâu, lúc cô chưa về anh ta cứ nặng hết cả lên nói xa xa ấy, giờ mà thấy cô ngã, nhất định là sẽ hả hê lắm. À, cô muốn tôi giúp việc gì?”

“Có thuốc đỏ hay còn không? Tôi muốn xử lý miệng vết thương một chút.”

Hiểu Giai khó xử: “Ai lại mang theo người mấy thứ đó chứ... đám Mao Ca chắc có, nhưng mà hỏi bọn họ chẳng phải sẽ lộ tẩy hay sao... Được rồi, để tôi ra ngoài tìm xem có cửa hàng nào bán không.”

“Cám ơn cô nhé Hiểu Giai.” Quý Đường Đường có chút băn khoăn, “Cô tìm loanh quanh gần đây là được rồi, không có thì thôi, đừng đi xa quá.”

“Tôi làm việc cô cứ yên tâm đi.” Hiểu Giai nháy mắt với Quý Đường Đường.

Đầu Trọc lấy cớ muốn Nhạc Phong đi bê rượu giúp, túm anh ra quầy, thừa dịp Miêu Miêu không chú ý, cốc một cái thật mạnh lên đầu Nhạc Phong, giọng nói đê thấp: “Cậu diễn trò gì thế, về đi làm thật à?”

Nhạc Phong giận tái mặt: “Có thể không nhắc đến chuyện này được không? Anh không thấy mất vui sao?”

“Tôi làm cậu mất vui à?” Đầu Trọc dữ dằn nói, “Là cái cô tình nhân trong mộng kia của cậu được không? Cậu đi làm? Cậu là cộng hành nào thế? Cha Miêu Miêu mà sắp xếp chắc cũng toàn cơ quan Nhà Nước đúng không, nghe nói bây giờ muốn vào làm phải thi công chức mới được, đám sinh viên xuất sắc kia còn chẳng thi vào được, cậu mà vào, cạnh tranh nổi với người ta sao?”

Nhạc Phong cả giận: “Sao anh cứ eo éo như đàn bà thế, bị sút miệng à?!”

Thanh âm nhất thời to lên, đám người vây xung quanh chảo lửa không tìm được mà quay đầu nhìn về phía này, Miêu Miêu có chút thấp thỏm đứng dậy: “Nhạc Phong, sao vậy?”

“Không có gì, hơi mệt thôi.” Nhạc Phong nén cơn tức xuống, đẩy Đầu Trọc ra đi qua, “Miêu Miêu, em đi đường đói bụng, ăn nhiều một chút. Anh lên ngủ một lát rồi sẽ xuống.”

Nói xong không đợi Miêu Miêu trả lời đã xoay người ra khỏi phòng khách, Miêu Miêu vô cùng lúng túng đứng tại chỗ, một lúc lâu mới chậm rãi ngồi xuống, ngẩn ra một lúc rồi nhỏ giọng hỏi Mao Ca bên cạnh: “Anh Mao Ca, có phải Nhạc Phong không vui không?”

“Nó không vui? Anh nhõ vào!” Mao Ca chẳng buồn ngẩng đầu lên, “Thằng thối tha này nó thế đấy, em còn không rõ tính tình của nó hay sao? Nó đang bị tiền mãn kinh trước thời hạn, không cần để ý đến nó.”

Trong lòng Nhạc Phong phiền muộn không nói nổi thành lời.

Những lời Đầu Trọc nói, tựa như một cái bạt tai, tát mạnh vào mặt anh.

Buông tha cho cuộc sống hiện tại, tìm một công việc yên ổn vẫn luôn là một cái nút chết giữa anh và Miêu Miêu, hễ nhắc đến là căng thẳng, đẩy quan hệ của cả hai đến bờ tan vỡ, trong lòng Nhạc Phong vẫn hạ quyết tâm cắn chết cũng không buông, lần này sao lại thỏa hiệp với cô?

Có lẽ là vì, trong khoảnh khắc vừa nhìn thấy Miêu Miêu ở Ca Nại, anh đã mềm lòng rồi.

Miêu Miêu đương nhiên không giống anh, Miêu Miêu là một đóa hoa có giấu trong nhà kính anh cũng không yên tâm, là công chúa để nâng niu trong lòng bàn tay, khi ở bên nhau, để cô đi dạo phố một mình ở bên ngoài anh cũng không an lòng, bởi vì cô sẽ ngồi nhầm xe, ngồi quá xe, ngồi ngược xe, lần nào cũng tội nghiệp được bạn bè đón về nhà, cô được bảo vệ quá tốt, chưa bao giờ đi xa nhà một mình, và cô cũng chẳng dám đi — cô bị vô số tin tức xã hội và tình tiết vụ án trên báo chí hù dọa, trong tiềm thức luôn cảm thấy thế giới bên ngoài luôn đầy rẫy tội phạm.

Nhưng chuyến đi này, để cứu vãn sự rạn nứt trong mối quan hệ giữa hai người lần cuối, Miêu Miêu lại dũng cảm như vậy, gạt cha mẹ, một thân một mình đến Ca Nại.

Cô ấy đã bước một bước dài như vậy, có muốn anh hy sinh lớn hơn nữa cũng đáng.

Cho nên anh đã cho ra một quyết định không được kiên quyết lắm như thế, ai ngờ quyết định này vừa mới tuyên bố đã bị Đầu Trọc hắt cho một chậu nước lạnh như vậy.

Ngay trước mặt Miêu Miêu, anh không thể bốc hỏa với người khác được, mọi phiền não chỉ có thể nuốt xuống bụng — nhưng gậy răng còn nuốt luôn cả máu, hình như không phải là cá tính của Nhạc Phong anh.

Nhạc Phong vừa bước lên cầu thang vừa móc một điều thuốc ra, cầm bật lửa lên lại không thấy có hứng hút thuốc, tiện tay vứt điều thuốc kia xuống đất dẫm nát, ngẩng đầu nhìn lên, trùng hợp lại đang đi ngang qua cửa phòng Quý Đường Đường.

Nhớ đến hành vi kỳ quái của cô lúc ấy, Nhạc Phong do dự một chút, vẫn dừng lại, giơ tay gõ cửa một cái, còn chưa kịp mở miệng, bên trong đã vọng tới giọng nói của Quý Đường Đường: "Sao nhanh vậy?"

Vừa dứt lời, cửa đã cạch một tiếng mở ra, trong khoảnh khắc khi ánh mắt của Quý Đường Đường chạm đến Nhạc Phong, vẻ tươi cười biến mất tăm mất tích, chuyển thành cứng ngắt và khiếp sợ.

Tiếp đó, chuyện đầu tiên cô làm, chính là nhanh chóng kéo cổ áo lên cao nhất.

Nếu cô không làm vậy, Nhạc Phong có lẽ còn không chú ý đến những nơi khác ngoài gương mặt, dù sao thì vết thương trên mặt cũng quá rõ ràng, người bình thường nhất định khó mà dời mắt.

Nhưng cô lại kéo như vậy, dường như cố ý nhắc nhở người ta rằng, bên dưới cổ áo, còn có bí mật gì đó.

Quả nhiên, Nhạc Phong lập tức hoài nghi, thậm chí còn không hỏi đến vết thương trên mặt cô: "Cô kéo cổ áo lên làm gì?"

"Hơi... hơi lạnh." Quý Đường Đường có chút hoảng hốt.

"Mặt là bị làm sao?"

"Ngã." Quý Đường Đường phục hồi lại tinh thần.

Nhạc Phong ừ một tiếng, không nói thêm gì nữa, Quý Đường Đường trộm nhìn dò xét sắc mặt anh ta, thấy anh ta dường như không để ý cho lắm bèn thở phào nhẹ nhõm trong lòng: "Có việc gì không? Nếu không có..."

Mới nói được một nửa, Nhạc Phong chợt ngẩng đầu lên, ra tay rất nhanh, một tay khống chế bả vai cô, còn tay kia trực tiếp kéo cổ áo cô xuống.

Lúc Quý Đường Đường kịp phản ứng lại thì đã không còn kịp, chỉ nghe thấy xẹt một tiếng, khóa kéo đã bị kéo ra, phần cổ lạnh toát, vẻ khiếp sợ trên gương mặt Nhạc Phong được thu hết vào đáy mắt cô không sót một chút gì.

Sự hốt hoảng khi không giấu kín được bí mật không mãnh liệt bằng cơn tức giận của cô vào giờ phút này, Quý Đường Đường không chút khách khí, vung khuỷu tay về phía cầm Nhạc Phong.

Động tác này của cô vừa nhanh vừa hiểm, khoảng cách giữa Nhạc Phong với cô lại gần, muốn không chế cô rất khó, đành phải chật vật tránh ra, Quý Đường Đường nhân cơ hội thoát khỏi sự trói buộc của anh, tiện tay cầm lấy cái ghế bên cạnh, hung hăng nện về phía Nhạc Phong.

Một tiếng cạch thật to vang lên, không nện trúng, động tĩnh khiến cho đám bụi trên trần nhà rơi xuống la tả, dưới lầu vọng đến tiếng kêu la ầm ĩ: “Sao thế sao thế, động đất đấy à?”

Lầu dưới đang nhón nháo ngất trời, hai người ở lầu trên lại vô cùng yên tĩnh, chỉ bốn mắt nhìn nhau, sự tức giận trong mắt đơn giản có thể thiêu cháy đối phương.

Vẫn là Nhạc Phong mở miệng trước.

“Cổ cô bị siết thành như vậy, cũng là do ngã à?”

17. Chương 16

“Liên quan gì đến anh, quản nhiều quá rồi đấy!” Lần này cơn tức của Quý Đường Đường không hề nhỏ, “Tôi đánh nhau với người ta hay bị ngã cũng phải báo cáo với anh chắc?”

Nhạc Phong nhất thời cứng họng, cẩn thận suy nghĩ một chút, cô ta nói cũng có lý: cô ta là du khách, anh chẳng có quyền gì để hỏi đến việc riêng của cô ta cả.

Có điều cái kiêu khí thế ép người này của cô ta, thực sự khiến người ta chán ghét, hơn nữa vừa nãy ngay cả ghế cũng xách ra đập, Nhạc Phong thực sự là không muốn tức cũng khó: “Cô có thể nói chuyện tử tế được không hả? Nói chưa được hai câu đã động tay động chân, cô có giáo dục không đấy?!”

“Anh có giáo dục lắm!” Quý Đường Đường giận quá hóa cười, “Có giáo dục anh còn kéo áo tôi? Dê xôm!”

Nhạc Phong không ngờ tới lại bị chụp cho cái mũ lớn như vậy, nhất thời quên mất phản bác, trong lúc giằng co, sau lưng chợt vọng đến giọng nói của Mao Ca: “Chú... chú kéo áo con bé? Dê... dê xôm?”

Hai người chỉ lo gậy gổ, hoàn toàn không chú ý đến khi nãy tiếng vang lúc cái ghế nện

xuống quá lớn, khiến cho cả đám người ở lầu dưới đều chạy hết lên.

Thừa dịp Mao Ca còn chưa chú ý đến mình, Quý Đường Đường nhanh chóng đóng cửa lại, trong sát na khi cánh cửa khép lại, tầm mắt vừa vịn đối diện với Nhạc Phong, nét mặt kia của Nhạc Phong, chắc đến suy nghĩ ăn tươi nuốt sống cô cũng có, trong lòng Quý Đường Đường lại thấy khoan khoái lạ kỳ, cố ý ném cho anh ta một nụ cười như khiêu khích.

Không đóng cửa thì thôi, đóng rồi lại càng khiến Mao Ca hoài nghi, một lòng một dạ cho rằng cô là con gái nên xấu hổ, bị Nhạc Phong bắt nạt, lòng tư khắp người bỗng chốc dựng đứng, vung một bàn tay đập lên đầu Nhạc Phong: “Thằng thói tha này, chú mày đã làm gì hả?”

“Em làm gì được chứ?!” Hôm nay Nhạc Phong chuyện gì cũng hỏng, cơn tức ngùn ngụt, nhìn chằm chằm đám người không rõ chân tướng đằng sau Mao Ca, “Cô ta nói gì anh cũng tin? Mọi người đều ở ngay dưới lầu, em có muốn phạm tội cũng không chọn trường hợp này!”

Mao Ca hoài nghi trừng mắt nhìn anh một cái, đẩy anh ra bước lên gõ cửa phòng Đường Đường: “Đường Đường, có gì cứ nói với anh Mao Ca đi, anh chính chết thằng thói tha này cho.”

Giọng nói của Quý Đường Đường vọng qua cánh cửa: “Không sao đâu anh Mao Ca, bọn em đùa thôi. Em hơi khó chịu, đi ngủ trước đây.”

Nhạc Phong thiếu chút nữa bị cô làm cho tức đến hồ đồ, quay về phía cửa gầm lên: “Giờ cô lại đóng vai người tốt rồi hả?!”

Mao Ca nhức hết cả đầu: “Đừng âm ỉ nữa được không? Kể từ khi Đường Đường đến Ca Nại, hai đứa có lúc nào yên ổn không hả? Hai cô cậu có thù oán à?”

Nhạc Phong xụ mặt không lên tiếng, đám Vũ Mi Lông Gà đứng đằng sau thấy vậy cũng thức thời không lên tiếng, trong một mảnh yên lặng, Đầu Trọc bỗng nhiên lại cười hề hề hai tiếng: “Không phải oan gia không đụng đầu, âm ỉ rất tốt, càng âm ỉ càng hòa hợp.”

Lời này vừa thốt ra, sắc mặt Miêu Miêu lập tức không ổn, Lông Gà vội vàng kéo Đầu Trọc xuống dưới lầu, đứng ra xa một chút rồi mới oán giận một tràng: “Ông có mắt không đấy, sao vào lúc này lại nói thế, Nhạc Phong với Đường Đường mà là oan gia cái nỗi gì, chẳng phải là ông rấp tâm khiến Miêu Miêu khó chịu trong lòng hay sao?”

“Tôi cố ý đấy.” Đầu Trọc gân cổ nói, “Nhạc Phong đúng là mỡ lợn đầy tim rồi, chúng ta ai cũng nhìn ra cậu ta không hợp với Miêu Miêu, cậu ta lại còn cố mà bầu vịu, giờ còn định về Thượng Hải đi làm cái khí gì đó, tốt nhất là chia tay với Miêu Miêu, hai bên đều được yên ổn.”

Đang nói đến đây, Hiểu Giai mang theo một thân khí lạnh bước vào, đang không chú ý,

vừa ngẩng đầu đã thấy hai người bọn họ, sợ đến mức giật mình: “Anh... các anh sao lại đứng đây? Mọi người đâu?”

“Trên lầu!” Lông Gà giơ một ngón tay ra chỉ chỉ lên gác, “Àm ỉ hết cả lên, Nhạc Phong với cái cô Quý đại tiểu thư kia lại cãi nhau rồi.”

Hiểu Giai thâm kêu hồng bét, vội vàng nhấc chân chạy lên lầu, đi được một nửa thì gặp đám Mao Ca đang đi xuống, sắc mặt người nào cũng khó coi, Hiểu Giai tránh qua một bên để họ đi trước, thấy họ xuống hết rồi mới vội vàng đi lên lầu gõ cửa phòng Quý Đường Đường.

Cửa vừa mở ra, Hiểu Giai đã vội vàng lách mình vào trong: “Cãi nhau à? Bị bọn họ phát hiện rồi?”

“Không sao đâu,” Quý Đường Đường cười cười, “Lúc nào chẳng không hợp với Nhạc Phong, có mua được không vậy?”

“Mua được.” Hiểu Giai vội vàng móc từ trong túi quần ra một lọ còn nhỏ có nắp bịt bằng cao su và cả một túi bông y tế, Quý Đường Đường nói cảm ơn, ngồi xuống giường mở nắp cao su ra, cầm bông y tế chấm chấm chút cồn, nhìn gương chậm rãi xoa lên vết thương, thỉnh thoảng lại nhíu mày, đau đến mức hít hà.

Hiểu Giai đứng bên cạnh nhìn, trong lòng cũng thấy đau thay cô: “Bôi có một chút như thế có ổn không? Có cần bôi thuốc gì đó không? Đừng để mặt mày sứt sẹo đấy.”

“Đâu có dễ sứt sẹo đến thế.” Quý Đường Đường không để ý lắm.

Hiểu Giai nhìn một lúc, tự tìm chuyện để nói: “Đúng rồi, cô nhìn thấy Miêu Miêu kia chưa?”

“Bạn gái Nhạc Phong đúng không, thấy rồi, rất xinh.”

“Nhạc Phong định về cùng cô ta.” Hiểu Giai có chút cảm thán, “Người như Nhạc Phong mà lại định quay về đi làm, sống cuộc sống xem báo uống trà, cô có tưởng tượng được không?”

“Anh ta sao có thể?” Quý Đường Đường đến đầu cũng chẳng buồn ngẩng lên, “Anh ta không hợp.”

“Nhưng chính miệng anh ta nói sẽ quay về cùng Miêu Miêu.”

“Nói thì nói vậy thôi, chẳng phải vẫn chưa động đây gì hay sao.” Quý Đường Đường ngẩng đầu nhìn cô nàng một cái, “Tám chín phần mười là sẽ không đi.”

Bữa Toàn Dê Yến mà Mao Ca tỉ mỉ chuẩn bị bỗng dung lại gặp phải biến cố, còn dư lại

một đồng thịt nướng mà không ai hỏi han đến, trong lòng Mao Ca rầu rĩ không thôi, sau khi mời chào một vòng mà vẫn không kéo được ai đến tiêu thụ, đành phải tự mình chiến đấu với một bàn ú ụ, ngồi bên góc bàn ăn nhồm nhoàm, Đầu Trọc ngồi bên cạnh nhìn mà đau cả miệng: “Lão Mao tử, anh kiềm chế chút đi, béo như thế này rồi mà còn ăn nữa!”

Mao Ca trừng mắt: “Ăn mà cũng phiền đến chú mày hả, toàn lo chuyện bao đồng xen vào việc của người khác!”

Hiệu Giai vẫn còn ở trên gác chưa xuống, Vũ Mi và Miêu Miêu chụm vào một chỗ cầm chỉ bảy màu tết chuỗi hạt xương bò, lần này Miêu Miêu đến Ca Nại, luôn cảm thấy mọi chuyện thật mơ hồ, bình thường đã quen nắm chắc tất cả, giờ lại không nắm bắt được, trong lòng lạc lõng không nói nên lời, cộng thêm việc còn tức giận vì chuyện vừa mới xảy ra nên không muốn để ý đến Nhạc Phong, nhìn khắp một vòng cũng chỉ thấy Vũ Mi dễ gần nhất.

Nhạc Phong bây giờ chẳng rảnh rồi mà quan tâm đến chút tâm tư nhỏ bé ấy của Miêu Miêu, anh kéo Long Gà qua một bên, ép anh ta nhớ lại tình hình lúc đi đón Quý Đường Đường.

“Bên cạnh cô ta có ai không? Anh có thấy ai khác không? Lúc anh gặp cô ta, có gì không ổn không?”

Long Gà phiền đến mức vò đầu bứt tai, thiếu chút nữa vò quả đầu rồi bời thành cái ổ gà: “Không có gì không ổn hết, cô ta quay như đặc vụ ấy, cũng không có ai khác hết, chỉ có mình cô ta thôi.”

Nhạc Phong nhú mày không nói gì, Long Gà tò mò hỏi: “Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì hả?”

Nhạc Phong cân nhắc một chút rồi nói: “Con nhóc này có võ.”

“Có võ? Jacky Chan?” Không biết Long Gà nghe được tên tiếng Anh của Thành Long ở đâu, phát âm đến là quái dị: “Lợi hại thế cơ à?”

“Không lợi hại đến thế,” Nhạc Phong nhớ lại tình hình khi động tay với cô, “Nền tảng không tệ. Dạng như anh, cô ta có thể quật ngã được hai người.”

Long Gà tặc lưỡi xuýt xoa: “Bảo sao, có biết bơi mới dám ra biển*, người ta năm lần bảy lượt vào hẻm núi, thì ra là có võ trong người.”

* Nguyên văn là câu thành ngữ “một hữu kim cương toàn, bất lâm từ khí hoạt” – kim cương toàn là mũi khoan kim cương mà người thợ làm gốm thường dùng để đục gốm, đồ sứ có độ cứng rất cao, không có mũi khoan kim cương thì không thể khoan được, vì vậy câu này có thể hiểu là “không có khoan kim cương, đừng mong làm nghề gốm”, cả câu có nghĩa là không có bản lĩnh thì đừng nên làm những việc không phù hợp với sức mình.

Nhạc Phong cười lạnh: “Vậy mà đấu với người khác cũng có khá hơn được chút nào đâu.”

Lông Gà há miệng, lập tức hiểu ra: “Cô ta đánh nhau với người ta à? Có phải bị thương rồi đúng không? Chẳng trách lại quây kín như vậy. Anh còn đang tự hỏi, sao trên áo lại dính toàn bùn với cỏ...”

Nói mãi nói mãi anh ta lại thấy rầu rĩ: “Nhưng mà cô nhóc này trông đâu có giống người xấu tính không biết đạo lý, sao lại chọc đến người ta chứ? Đến nỗi người ta phải động thủ với cô ta? Chẳng lẽ là phạm phải cấm kỵ của dân Tạng?”

Nhạc Phong chợt nhớ đến vết dây trên cổ cô.

Nhìn qua, đó không giống như do phạm vào cấm kỵ mà động thủ với người ta, đôi phương là muốn... muốn lấy mạng cô ta!

Nhạc Phong đứng phắt dậy, đẩy Lông Gà ra bước bình bịch lên gác, Lông Gà cuống quít đứng dưới kêu lên: “Này, này, cậu đi đâu đấy?”

Tiếng kêu kinh động đến đám người bên cạnh, Miêu Miêu ngẩng đầu lên, siết chặt hạt xương bò trong tay, đôi môi mấp máy mấy lần, cuối cùng vẫn không nói gì.

Chỉ có Đầu Trọc là cười hề hề: “Kiểu này là lại đi tìm Đường Đường rồi, đúng là càng âm ỉ lại càng hòa hợp... ui da!”

Nói được một nửa thì ôm đầu nhảy dựng lên, cúi đầu nhìn, hung khí vừa đập trúng mình là một xiên thịt nướng, Đầu Trọc nổi giận đùng đùng ngẩng đầu lên, vừa hay đối diện với ánh mắt hung dữ của Mao Ca: “Chú mày không nói câu nào thì chết à!”

Hiệu Giai đang nói chuyện với Quý Đường Đường, cửa lại vọng đến tiếng gõ cửa cộc cộc, mở cửa ra mới thấy, người đến lại là Nhạc Phong.

Sắc mặt của Nhạc Phong không được tốt: “Hiệu Giai, cô đi ra ngoài một lát, tôi có chuyện muốn nói với Đường Đường.”

Hiệu Giai sững sốt một chút, quay đầu lại nhìn Quý Đường Đường một cái, lại nhìn Nhạc Phong một cái, vừa khó xử vừa do dự, đứng nguyên tại chỗ không nhúc nhích: “Nhạc Phong, hai người đừng cãi nhau nữa mà.”

“Không cãi nhau.” Nhạc Phong nhìn chằm chằm Quý Đường Đường, “Lúc này có chút hiểu nhầm, cho nên giờ phải nói cho rõ ràng.”

Tư thế này của anh, nhìn kiểu gì cũng giống như đi tính sổ, Hiệu Giai vẫn không dám đi, Quý Đường Đường lại ngẩng đầu cười cười: “Hiệu Giai, cô tránh đi một lát đi, không sao đâu.”

Hiệu Giai đương nhiên sẽ đứng về phía Quý Đường Đường: “Vây tôi chờ ngoài hành lang nhé, Đường Đường, có chuyện gì cứ gọi tôi.”

Hiệu Giai vừa mới bước ra ngoài, Nhạc Phong đã không chút khách khí đóng sập cửa lại.

“Quý Đường Đường, giờ chỉ có hai người tôi và cô, có gì cứ nói thẳng ra đi.”

Vừa mở đầu đã lôi cả tên cả họ người ta ra, Quý Đường Đường có muốn làm lơ cũng không được, sau khi trầm mặc một lúc thì gật đầu: “Anh muốn hỏi chuyện gì?”

“Rất nhiều chuyện.” Nhạc Phong vậy mà lại không hề vội vàng, anh kéo một chiếc ghế qua, quay lưng về phía cửa chậm rãi ngồi xuống: “Chúng ta nói từng chuyện một. Tôi nhớ, lúc sáng, cô có nhờ tôi đoán ra một dãy số, 0513, đúng không?”

Trái tim Quý Đường Đường thịch lên một tiếng, sự khôn ngoan của Nhạc Phong nằm ngoài dự liệu của cô, sau khi do dự trong chốc lát, cô gật đầu: “Đúng.”

“Ngày thứ hai khi cô đến Ca Nại đã chạy khắp nơi tìm người, tìm một người tên là Trần Vĩ, đúng không?”

Quý Đường Đường có chút mất kiên nhẫn: “Anh muốn hỏi gì thì hỏi luôn đi, đừng có lằng nhằng như vậy.”

“Tôi đang hỏi đây.” Nhạc Phong căn bản không để ý đến những gì cô nói, “Lúc chiều khi nướng thịt, cô vừa nghe nói Lăng Hiểu Uyên từng ở lại đây đã lập tức giở sổ đăng kí ra xem. Tôi không biết cô đã xem cái gì nên rất tò mò, cũng giở ra xem, nhờ vậy, tôi phát hiện ra, thì ra sinh nhật của Lăng Hiểu Uyên chính là ngày 13 tháng 5.”

Anh dừng lại một chút, ngẩng đầu nhìn Quý Đường Đường.

Quý Đường Đường biết anh ta còn chưa nói hết, ngồi yên không nói tiếng nào.

Nhạc Phong cười cười: “Sau đó tôi lại nghĩ đến người tên là Trần Vĩ kia, hình như là ở quán trọ Cách Tang. Cho nên tôi đã đến Cách Tang một chuyến, mở sổ đăng kí ở đó ra mới thấy, cuộc đời này thật lắm chuyện trùng hợp, sinh nhật của anh chàng Trần Vĩ đó, cũng là 13 tháng 5.”

Quý Đường Đường vẫn không nói gì.

“Tiếp đó tôi lại nghĩ đến cái đêm cô thiếu chút nữa không về, chính là đến quán trọ Cách Tang để ở. Cô không trả phòng ở bên này, đồ dùng cá nhân cũng không mang theo, chỉ nói với cô bé tiếp khách là muốn nghỉ lại. Ở được nửa đêm lại chạy về, có người khách nào lại ở trọ như vậy không?”

“Người ở Cách Tang nói với tôi, sáng hôm đó Trần Vĩ muốn đến hẻm Ca Tát Ma đi dạo, đi rồi không thấy quay lại, sau đó cậu ta có gọi điện cho quán trọ, nói là đã về nhà trước.

Vốn là một chuyện rất bình thường, kỳ quái ở chỗ, sau khi người ta nói với cô như vậy, cô lại không tin mà lập tức đeo ba lô đến Cách Tang ở trọ — không phải cô muốn đến ở trọ, cô muốn đến nơi Trần Vĩ đã từng ở để tìm những thứ cậu ta để lại, đúng không?”

“Anh đông dài một đồng lớn như vậy, rốt cuộc là muốn hỏi gì?” Quý Đường Đường chột mở miệng ngắt lời anh.

Sắc mặt của Nhạc Phong từ từ trầm xuống: “Tôi nhớ sáng hôm đó, cô cũng đến hẻm núi từ sớm, sau khi ra khỏi hẻm núi cô luôn đi tìm Trần Vĩ — có phải cô đã gặp cậu ta trong hẻm núi, lại bị lạc mất, cho nên cô mới vội vàng đi tìm cậu ta? Người ở Cách Tang nói với cô rằng cậu ta đã về nhà, cô không hề tin, có phải là vì cô biết cậu ta không về nhà được, cậu ta đã xảy ra chuyện?!”

Quý Đường Đường sững sờ nhìn Nhạc Phong, vào lúc không nên hoảng hốt nhất, cô lại thất thần: những sự kiện này, đông một búa tây một gậy, mới nhìn thì chẳng hề liên quan đến nhau, vậy mà lại có người thực sự có thể xâu chuỗi chúng lại. Có lúc, cái gọi là vụ án không có lời giải, có thể không phải do quá bí ẩn, chẳng qua chỉ là do thiếu mất sự xâu chuỗi và phát hiện chẳng?

Nhạc Phong lại hỏi cô câu gì đó, cô không nghe rõ, mờ mịt ngẩng đầu lên nhìn anh: “Gi cơ?”

“Tôi đang hỏi cô,” Nhạc Phong gằn từng chữ, “Từ khi cô đến Ca Nại, cứ hết lần này đến lần khác chạy vào hẻm núi, Lăng Hiểu Uyển mất tích trong hẻm núi, Trần Vĩ cũng rất có thể đã gặp chuyện trong hẻm núi, lần này cô từ hẻm núi đi ra rõ ràng đã động thủ với người khác. Trong cái hẻm núi đó, rốt cuộc là có cái gì?!”

18. Chương 17

“Trong cái hẻm núi đó, rốt cuộc có thứ gì?”

Quý Đường Đường ngẩng đầu lên nhìn Nhạc Phong, trong trường hợp cả hai đều đã rõ ràng, trò giả ngu chuyển đề tài không khỏi quá mức vụng về, không bằng cứ nói thẳng.

“Anh xác định anh muốn biết?”

“Có ý gì?” Nhạc Phong quả nhiên đã nghe ra trong lời nói của cô còn có ý khác.

Quý Đường Đường từ từ kéo cổ áo xuống, để lộ ra phần vẫn bị che khuất, trên phần cổ trắng nõn có một vết dây ứ máu ghê rợn, tựa như một con rắn quấn chặt một vòng xung quanh.

“Nhạc Phong, anh nhìn cho kỹ đi.” Giọng nói của Quý Đường Đường vô cùng bình tĩnh nhắc nhở anh, “Cho dù trong hẻm núi đó có cái gì, đó đều là phiền phức của tôi. Nếu anh không biết thì sẽ chẳng có chuyện gì cả. Nhưng nếu anh biết rồi, đến khi đó có muốn không đếm xỉa tới cũng không dễ như vậy đâu.”

Nhạc Phong nhìn chăm chăm vào vết dây kia thật lâu, không mở miệng ngay.

Nếu như nói theo kiểu xưa, anh cũng có thể coi là đã lịch lãm trên giang hồ lâu năm, đạo lý mà Quý Đường Đường nói anh không thể không hiểu: có lúc, biết ít, thì cũng bớt phiền, không phải bí mật nào cũng hợp để thám thính hay dòm ngó, sự tò mò hại chết con mèo, có những bí mật sẽ lấy mạng người khác.

Mà bí mật của Quý Đường Đường, nhất định là không đơn giản.

Quý Đường Đường biết anh ta đã bị mình làm cho lung lay, cô nhẹ nhàng đặt một cọng rơm cuối cùng lên lưng con lạc đà.

“Cho dù bản thân anh thấy không sao thì ít nhiều cũng phải nghĩ cho Miêu Miêu chứ.”

Quả nhiên, vừa nhắc đến Miêu Miêu, vẻ mặt của Nhạc Phong liền biến đổi, xem ra chiếc xương sườn mềm này đã bị cô tóm trúng rồi.

“Đối với anh mà nói, tôi cũng chỉ là một kẻ xa lạ, là người ngoài, anh thực sự muốn dây vào chuyện này? Nếu thực sự muốn vậy thì tôi sẽ nói cho anh biết, anh xác định là anh muốn nghe chứ?”

Sau một khoảng lặng ngắn ngủn, Nhạc Phong đột nhiên đứng dậy từ trên ghế: “Tôi không muốn nghe.”

Quý Đường Đường mỉm cười: “Sáng suốt đấy.”

Chẳng qua là cười mãi, cô lại thấy có chút chua xót trong lòng, mình quả nhiên là chó ghét người chê đến mức độ này, ngay cả Nhạc Phong còn không muốn nghe, xem ra nơi đây cũng chẳng ai muốn.

“Vậy cứ thế đi.”

Cuộc đối thoại có thể kết thúc, Quý Đường Đường cúi đầu kéo khóa cổ lên.

Nhạc Phong lại không nhúc nhích, sau một lúc chần chừ, anh bình tĩnh mở miệng: “Đường Đường, nếu tôi muốn cô đi, cô sẽ không để bụng chứ.”

Tay của Quý Đường Đường lập tức chững lại ở cổ áo.

“Tôi không muốn biết cô có bí mật gì, cũng không muốn biết cô đang làm gì. Nhưng so với Miêu Miêu, Vũ Mi, Hiểu Giai, thậm chí là cả đám lão Mao tử, con người cô quá phức tạp. Nếu chính bản thân cô cũng thừa nhận mình là một sự phiền phức, tôi không muốn chọc đến, nhưng cũng có quyền mời phiền phức đi chứ đúng không?”

Cổ họng Quý Đường Đường chuyển động một chút, định nói gì đó, lời ra đến miệng lại nuốt xuống, chỉ là Nhạc Phong nói chẳng khách khí chút nào như vậy, cô đến cùng vẫn không phải là kẻ mặt dày, lần đầu tiên bị người ta đuổi ra khỏi cửa thẳng mặt như thế,

hai gò má đỏ bừng như bốc lửa.

”Tôi sẽ nói một tiếng với lão Mao tử.” Nhạc Phong đứng dậy đặt chiếc ghế về vị trí cũ, “Tiền phòng của cô mấy ngày nay chúng tôi sẽ không lấy, cô thu dọn một chút rồi đi luôn hôm nay đi, tự mình bảo trọng, không tiền.”

Đôi ba câu nói ra rất nhẹ nhàng, nhưng ý tứ trong đó lại nặng trĩu, từng chữ từng chữ, tựa như một cái tát quất lên mặt, Quý Đường Đường chỉ cảm thấy bờ môi phát khô, môi trên môi dưới chạm vào nhau cũng có thể cảm thấy sự thô ráp, cô khó khăn mở miệng, giọng nói thấp đến mức gần như không nghe thấy: “Tôi không thể đi được.”

“Có ý gì?” Nhạc Phong quay đầu lại, “Cái gì gọi là cô không thể đi được?”

“Bọn chúng sẽ đến tìm tôi, tôi phải ở đây chờ. Nếu như tạm thời đổi nơi khác, chưa biết chừng sẽ có biến cố, tôi tạm thời không thể đi được.”

Quý Đường Đường nhanh chóng nói ra những gì cần nói, gần như có thể cảm nhận được cơn bão tố sắp ập tới.

“Bọn chúng? Bọn chúng là ai?” Sắc mặt Nhạc Phong dần biết đôi, “Kẻ đã ra tay với cô?”

“Ừ.”

Nhạc Phong giận tím mặt, anh nặng nề quăng chiếc ghế xuống đất, quát to về phía Quý Đường Đường: “Quý Đường Đường, CMN, cô thật quá vô si!”

Ngoài cửa vọng đến giọng nói hốt hoảng của Hiểu Giai: “Đường Đường, sao vậy? Sao vậy?!”

Nhạc Phong căn bản không buồn để ý đến Hiểu Giai, anh chỉ vào Quý Đường Đường mắng âm lên: “Cô biết rõ những kẻ đó sẽ đến, cô còn chẳng nói tiếng nào như không có chuyện gì cả? Ở trong quán này có bao nhiêu người như vậy, Miêu Miêu, Vũ Mi, Hiểu Giai, bọn họ phải làm sao bây giờ? Nếu xảy ra chuyện gì thì sao?!”

Quý Đường Đường cắn chặt hàm răng, Hiểu Giai đứng ngoài cửa nghe không được rõ, bỗng nghe thấy tên mình, lại càng chẳng hiểu đầu cua tai nheo ra sao, liền tiếp đấm lên cửa bùm bụp: “Này này, lại liên quan gì đến tôi hả, Nhạc Phong, có gì nói chuyện tử tế, anh đừng có cãi nhau với Đường Đường mà, anh xem, cô ấy đã bị ngã thành như thế rồi.”

Lời nói của Hiểu Giai ít nhiều cũng nhắc nhở Nhạc Phong, anh tiến lên một bước, túm chặt lấy cổ áo Quý Đường Đường kéo xóc lên, Quý Đường Đường bị túm như vậy, thiếu chút nữa không thở nổi.

“Tôi không truy cứu con người cô tại sao lại tội tệ như vậy nữa, ” Nhạc Phong hạ giọng,

“Lập tức thu dọn đồ đạc, rút.”

Quý Đường Đường ngẩng đầu lên, nước mắt thiếu chút nữa tràn mi, cô cố gắng đè nén cảm xúc của mình, hạ giọng khẩn cầu Nhạc Phong: “Nhạc Phong, sẽ không có chuyện gì đâu, tôi đã quan sát rồi, quán trọ chỉ có hai cửa vào, đều ở dưới lầu. Đến lúc đó mọi người cứ ở trên lầu không đi xuống là sẽ không sao cả.”

“Cái con em cô!” Nhạc Phong rõ ràng bị cô làm cho tức điên lên, “Ngay cả mấy cửa vào cô cũng đã quan sát rồi, cô tưởng cô là ai chứ, đang đóng vai 007 à, cô có tư cách gì?!” Càng nói càng tức, đến cuối cùng không kiềm chế được, đẩy mạnh cô ra.

Quý Đường Đường không đứng vững, lúc lùi về phía sau lại vấp phải thành giường, ngã phịch xuống đất.

Quán trọ của Mao Ca kết cấu toàn bằng gỗ, tầng hai dùng ván gỗ, chỉ một tiếng động nhỏ thôi cũng sẽ gây ra tiếng vang rất lớn, một người trên dưới trăm cân lại va chạm như vậy, cả tầng lầu đều rung lên một cái.

Xung quanh lập tức yên tĩnh lại.

Nhạc Phong không ngờ tới cú đẩy này lại có thể xô ngã cô, trong lúc nhất thời có chút ngây ngẩn. Mà Hiểu Giai ngoài cửa đã hoàn toàn hoảng sợ, cô không nhìn thấy tình hình trong phòng, chỉ nghe thấy tiếng động lớn như vậy, thế nhất định là đã âm ỉ đến long trời lở đất rồi, trong chốc lát trí tưởng tượng bay xa, trong đầu nhanh chóng hiện lên những cảnh tượng máu me đầy đất, gần như mất đi ngôn ngữ trong nháy mắt, trái tim gần như sắp vọt ra khỏi lồng ngực.

Quý Đường Đường nằm trên mặt đất, không hề cảm thấy đau đớn, nước mắt rốt cục cũng không kìm nổi, từng giọt từng giọt rớt trên mặt đất, nhanh chóng đọng lại cùng với lớp bụi trên sàn gỗ, thoát nhìn có chút vẫn đục. Quý Đường Đường tự giễu cười một tiếng, nhắm chặt mắt, nén nước mắt trong khóe mắt lại, sau đó như không có chuyện gì xảy ra chống tay vịn vào giường ngồi dậy, cô ngẩng đầu lên nhìn Nhạc Phong, Nhạc Phong vẫn đứng đó, từ góc độ này nhìn qua, vô cùng cao lớn, khí thế như muốn chèn ép cô xuống dưới lòng đất.

Quý Đường Đường mấp máy môi, giọng nói rất nhẹ, “Coi như là giúp tôi một lần, được không?”

Nhạc Phong không nói chuyện ngay, mặt đầy vẻ phức tạp nhìn Quý Đường Đường, môi mím chặt, dường như đang cân nhắc xem đến tột cùng có nên giúp hay không, có thể giúp được hay không.

Quý Đường Đường không nói gì thêm nữa, chỉ ôm gối ngẩng đầu nhìn anh ta.

Trong khoảng lặng ngắn ngủn, ngoài cửa bỗng vọng đến tiếng thét chói tai của Hiểu Giai: “Anh Mao Ca mau lại đây, cứu mạng với, Nhạc Phong sắp giết người rồi!”

Hai người bên trong phòng nhất thời không kịp phản ứng lại, hai mắt nhìn nhau, cuối cùng Quý Đường Đường hồi hồn trước, phì một tiếng bật cười, vừa cười đã không khép miệng lại được, cứ cười không ngớt cho đến khi đau cả bụng.

Cái cô Hiểu Giai hâm hâm dở dở này, sao trước kia không phát hiện ra cô ta đáng yêu như vậy nhỉ?

Nhạc Phong cũng lập tức hồi hồn, chắc anh cũng không còn gì để nói, chỉ tức giận quay ra cửa quăng một câu: “Có bệnh!”

Nhưng dù là có bệnh thật hay là có bệnh giả thì cái cổ họng này của Hiểu Giai vẫn có uy lực tương đối vĩ đại, cộng thêm cú ngã của Quý Đường Đường khi này đã sớm kinh động đến người ở dưới lầu, chiếc cầu thang bằng gỗ lại nhanh chóng vọng đến những tiếng bước chân lộn xộn, giọng của Mao Ca là lớn nhất, trong giọng nói có thể thấy rõ sự suy sụp: “Thế này là thế nào?”

Quý Đường Đường lại bật cười.

Cô nhớ đến bộ phim truyền hình Hoàn Châu Cách Cách chiếu khắp cả nước rất lâu trước kia, mỗi lần đám Tiêu Yến Tử gây họa gì đó, vị Hoàng A Mã kia đều mặt đầy vẻ suy sụp mà chạy ra chạy vào, lời thoại cũng giống Mao Ca.

Thế này là thế nào....

Cô cười mãi, cười mãi, cười đến ra nước mắt, lúc ngẩng đầu lên, Nhạc Phong đang dùng vẻ mặt bất đắc dĩ mà nhìn cô.

Cũng không hiểu tại sao, nhìn cô chật vật như vậy, hốc mắt đỏ bừng ngồi dưới đất vừa khóc vừa cười, cơn tức của Nhạc Phong lại không phun ra nổi, trước khi đám Mao Ca đập cửa thùm thụp đình phá cửa vào, anh hỏi Quý Đường Đường: “Nếu liên lụy đến những người khác, xảy ra chuyện không may thì làm sao?”

Quý Đường Đường bình tĩnh nhìn vào mắt Nhạc Phong: “Nếu xảy ra chuyện không may, tôi sẽ đền mạng.”

Nhạc Phong im lặng.

Đúng lúc đó, cái then cửa vốn không được bèn chắc đã bị bên ngoài tông cho gãy, một đám người phá cửa mà vào, Mao Ca đi đầu tiên thiếu chút nữa không thu chân lại được.

Có điều anh ta nhanh chóng phanh lại.

Cặp mắt của Mao Ca nhìn chằm chằm vào Quý Đường Đường đang ngồi dưới đất, nhìn khóe mắt thâm tím và đôi môi còn dính tơ máu của cô, nhìn xong lại quay ra nhìn Nhạc Phong, sau đó anh ta lập tức nói lắp: “Chú... chú chú, đây là do chú... đánh?”

19. Chương 18

Đến giờ phút này, Hiểu Giai mới nhận ra biểu hiện của mình lúc này hoang đường thế nào, mắt thấy Mao Ca có khuynh hướng phóng đại sự hiểu lầm, cô vội vàng tiến lên một bước lấy công chuộc tội: “Không phải không phải, đây là do Đường Đường tự ngã.”

“Ngã?” Đầu Trọc chen từ sau lưng Mao Ca lên, nhìn một lúc lâu về phía Quý Đường Đường, sau đó liếc Hiểu Giai một cái, “Câu này chắc cũng chỉ gạt được cô thôi nhờ? Ngã với bị đánh mà cũng không phân biệt được, thế này mà là ngã sao?”

Quý Đường Đường thở dài trong lòng: Đám Mao Ca Đầu Trọc kiến thức rộng rãi, cách nói “Ngã bị thương” quả nhiên cũng chỉ gạt được Hiểu Giai.

“Bị đánh...” Hiểu Giai lập tức hồ đồ, “Ai lại đi đánh Đường Đường chứ?”

Không nói thì thôi, lời vừa thốt ra, ánh mắt của mọi người lại tập trung lên người Nhạc Phong một lần nữa.

Quý Đường Đường không ngờ mọi chuyện lại tiến triển một cách tức cười đến thế, đang do dự có nên đứng ra giải thích đôi câu hay không: nếu cô nói không phải là do Nhạc Phong đánh, mọi người nhất định sẽ hỏi trong hẻm núi rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, đến lúc đó cô phải giải thích thế nào? Nhưng nếu không giải thích, Nhạc Phong chẳng phải là quá oan uổng?

Nhất thời cô tiến thoái lưỡng nan, chỉ biết trầm mặc không nói gì.

Mà trong cái nhìn của những người khác, sự trầm mặc của cô thể hiện vẻ cam chịu.

Đầu Trọc nhìn Quý Đường Đường một chút, lại nhìn Nhạc Phong, miệng há thành hình chữ O, đến lúc kịp phản ứng lại, đấm ngay một phát lên bả vai Nhạc Phong: “Không phải chứ, cậu tởm quá rồi đấy, dù sao cũng không thể đánh phụ nữ được.”

Nhạc Phong ăn một đấm của anh ta, chột nội giận: “Tôi ngứa mắt cô ta, không được à?!”

Nói xong nhanh chóng gạt nắm đấm của Đầu Trọc ra, quay người sải bước bỏ đi, để lại một đám người trong phòng hai mắt nhìn nhau, sau mấy giây sững sờ, Miêu Miêu nhấc chân đuổi theo.

Quý Đường Đường không ngờ Nhạc Phong lại trả lời như vậy, trong kinh ngạc còn có sự cảm kích xen lẫn buồn cười, cô từ từ chống giường đứng dậy, dùng mu bàn tay xoa khóe miệng một cái — vừa nãy ngã như vậy, hình như bị va phải, khóe miệng đau rát.

Đầu Trọc mở miệng đầu tiên, không kìm được mà khác hẳn với lúc trước, thái độ lần này vô cùng khách khí: “Đường Đường, cô xem chuyện này...”

Anh em nhà mình đánh người ta, anh ta cũng nên hòa giải hòa giải mới phải.

Vừa nói còn vừa dùng mắt ra hiệu cho Lông Gà, ý tứ là: đừng có để mình tôi lo lắng, ông cũng lên đi, nói hai câu để nghe thì chết à?

Lông Gà hiềm khi lại tâm lý tương thông với Đầu Trọc, hắng giọng một tiếng, đang định bước lên trước — còn chưa bước xong, thân thể nhoáng một cái đã bị Mao Ca kéo lại.

“Hai đứa đừng đứng đây nữa, để cho Đường Đường nghỉ ngơi. Hiểu Giai, cô và Vũ Mi ở đây cùng cô ấy đi, đã ra bên ngoài, cũng nên quan tâm nhau một chút.”

Dứt lời thì vừa kéo vừa túm, lôi Lông Gà và Đầu Trọc ra ngoài.

Đầu Trọc rất chi là không phục, suốt đường đi đều cố gắng tránh thoát khỏi vuốt sói của Mao Ca: “Ai da ai da, lão Mao tử, em đang nói giúp cho Nhạc Phong mà, chọc đến anh à? Thằng thối tha này đánh người anh có biết không hả? Anh xem, Quý Đường Đường không nói gì, chưa biết chừng trong lòng đang tính xem trả thù Nhạc Phong thế nào. Mấy người đến từ thành phố lớn này, hơi một tí là muốn kiện lên tòa, anh có biết không hả...”

Đang nói đến đây, đã bị Mao Ca đập mạnh một cái lên đầu, khiến cho trước mắt biến thành màu đen.

Đầu Trọc còn chưa kịp bốc hỏa, Mao Ca đã cả giận trước: “Chú mày là heo à, như thế mà có thể là do Nhạc Phong đánh sao? Anh em nhà mình mà chú còn không hiểu hay sao? Nhạc Phong đã đánh phụ nữ bao giờ chưa? Hơn nữa, trong phòng Đường Đường chú không ngửi thấy mùi côn à? Nhạc Phong đánh cô ta mà lại còn lấy côn về cho cô ta xoa vết thương sao? Nó có bệnh à?”

“VẬY Nhạc Phong... đó rõ ràng là... thừa nhận.” Đầu Trọc có chút hoang mang.

“Cho nên mới bảo là có gì đó không ổn, rõ ràng không phải chú ấy đánh, tại sao lại thừa nhận, tại sao nhỉ?”

“Chẳng lẽ... có gian tình?” Lông Gà vẫn bị túm đi bấy giờ chột buông một câu dí dỏm nhạt thếch.

Mao Ca hoàn toàn không còn gì để nói, sau một lúc lâu, anh ta định nghĩa hai người: “Hai đứa chúng mày chính là heo, hai con heo!”

Có thể là do hôm nay đã xảy ra quá nhiều chuyện, đêm xuống rất nhanh, bởi vì còn dư lại nhiều thịt nướng nên bữa tối cũng không phải thu xếp thêm gì nữa, tất cả mọi người đều ăn thịt nướng, thỉnh thoảng uống mấy ngụm trà bọt, Miêu Miêu không quen ngửi mùi bọt, ngồi cùng với Nhạc Phong tận trong góc, thấp giọng nói gì đó. Vũ Mi ngồi gần cửa sổ, câu được câu chẳng tán dóc với Hiểu Giai, nhưng rõ ràng là lòng không yên, ánh mắt thường hay đảo qua góc nhà.

Sau mấy lượt như vậy, Hiểu Giai không vui, vươn tay gõ lên mặt bàn: “Này này, vẫn còn

vuơng vấn nữa à, cậu còn chưa từ bỏ hả?”

Vũ Mi mất tự nhiên, mượn chuyện lấp liếm qua: “Nào có, tôi đang thấy lạ, đang yên đang lành sao Nhạc Phong lại phải đánh Đường Đường chứ?”

Vừa nhắc đến chuyện tồi tệ này Hiểu Giai lại thấy đầu sưng vù: Quý Đường Đường từ lúc quay về từ hẻm núi đã bị thương trên mặt rồi, như vậy hẳn không thể là do Nhạc Phong đánh. Nhưng Nhạc Phong lại thừa nhận ngay trước mặt mọi người, điều này thể hiện đích xác là do anh ta đánh. Nhưng thế thì không hợp lý, chẳng lẽ lúc Quý Đường Đường còn ở trong hẻm núi đã bị anh ta đuổi theo đánh rồi?

Hiểu Giai chỉ cảm thấy đầu óc không đủ dùng, sáng suốt quyết định không dây vào chuyện này, chỉ cúi đầu nghịch di động, nghịch được một lát lại ngẩng đầu nhìn Vũ Mi: “Máy bay đã đặt ngày mai rồi, ngày mai cho dù có thế nào cũng phải đi đấy.”

Vũ Mi sững sốt một chút, ánh mắt nhanh chóng trở nên ảm đạm, “Biết rồi.”

Thấy dáng vẻ này của cô ta, Hiểu Giai cũng có chút khó chịu, vươn tay vỗ vỗ lên vai cô ta: “Đừng nghĩ nữa, dù sao sau tối nay cũng sẽ chẳng còn cơ hội để gặp lại nữa.”

Vành mắt của Vũ Mi dần đỏ lên, ”Tôi không nỡ, Hiểu Giai.”

“Có câu này tôi hỏi cậu đừng giận,” Hiểu Giai liếc mắt nhìn Nhạc Phong, cố ý hạ giọng xuống, “Cậu và Nhạc Phong, rốt cuộc đã đến mức nào rồi?”

Vũ Mi hỏi một đằng đáp một nẻo: “Tôi muốn tâm sự với anh ấy một lần.”

“Tâm sự cái gì mà tâm sự.” Hiểu Giai nhức đầu, “Bạn gái chính thức của người ta còn đang ở đây, cậu tâm sự kiểu gì.”

Vũ Mi cụp mắt xuống, “Dù sao sau này cũng sẽ không gặp lại nữa, muốn tâm sự với anh ấy một chút cũng đâu có gì quá đáng.”

Hiểu Giai than thở một tiếng, đầu đập thẳng xuống bàn, lúc ngẩng đầu lên, mặt đã mang vẻ khinh bỉ: “Nếu Đường Đường cũng ở dưới lầu, tôi nhất định sẽ không ngồi với cậu, không thể đỡ nổi cậu nữa rồi.”

“Con người của Đường Đường cũng thật kỳ lạ,” Lời của Hiểu Giai nhắc nhở Vũ Mi, “Tôi cảm thấy cô ta không giống du khách một chút nào hết. Từ khi đến Ca Nại cô ta chẳng đi chơi đâu cả, ngày nào cũng chạy vào hẻm núi, chẳng lẽ trong hẻm núi đó có vàng hay sao?”

“Tính người ta thế thôi,” Ấn tượng của Hiểu Giai đối với Quý Đường Đường lại tốt vô cùng, “Lần trước không phải cậu cũng đã nói rồi còn gì, chưa biết chừng cô ấy thất tình, cử chỉ tương đối khác thường.”

Vũ Mi ừ một tiếng, suy nghĩ một chút lại tò mò: “Khác thường như vậy, nhất định là bị người ta đá, này, cậu nói xem loại người thế nào mà lại đá Đường Đường chứ?”

Hiểu Giai suy nghĩ một chút, chậm rãi đáp: “Loại có mắt không trông, tôi thấy Quý Đường Đường rất tốt, người cũng đẹp nữa, tôi mà là đàn ông, còn lâu tôi mới đá cô ấy.”

Vũ Mi nghe mà chua chát, “Tốt cái gì chứ, con gái không thể chỉ xem vẻ bề ngoài được, bên trong mới quan trọng, chưa biết chừng tính tình cô ta rất tồi tệ cho nên mới bị đá ấy, còn nữa, Nhạc Phong bỗng dưng sao lại đánh cô ta, nhất định là do bản thân cô ta có vấn đề.”

Hiểu Giai không nói gì, ngồi yên mở mắt nhìn Vũ Mi chừng năm giây, Vũ Mi bị cô nhìn cho rợn cả lòng: “Làm sao hả?”

“Sao tôi nghe câu này lại nồng nặc mùi dấm chua thế nhỉ?” Hiểu Giai không vui, “Nhà cậu buồn dấm à? Sao cứ hắt dấm khắp nơi thế? Cậu nói xem, cậu nhắm vào Miêu Miêu còn chưa tính, giờ cậu còn so đo gì với Đường Đường, hả? Cậu ganh tỵ cô ấy bị Nhạc Phong đánh à? Vậy cậu cũng để Nhạc Phong đánh cậu một trận đi.”

...

Gần đến mười hai giờ đêm, Miêu Miêu kêu buồn ngủ trước tiên, bởi vì trời lạnh, đám người đã quen thức đêm cũng lục tục có ý tan cuộc, Đầu Trọc và Lông Gà đóng hết cửa chính cửa sổ lại, Mao Ca lười phải dọn dẹp xiên thịt, ra lệnh cưỡng chế mọi người phát huy tác phong trong căn tin trường học, tự giác tự nguyện xếp hàng cầm xiên nướng mang ra quây, Vũ Mi và Hiểu Giai cảm thấy vô cùng mới lạ, hi hi ha ha âm ỉ muốn chen ngang, Lông Gà và Đầu Trọc cũng có chút hứng thú, đùa giỡn mãi không chịu để bọn họ chen vào, nhất thời cười cười nói nói rất náo nhiệt, Miêu Miêu kéo tay Nhạc Phong đứng bên cạnh nhìn đến là vui vẻ, thỉnh thoảng che miệng cười.

Đang ồn ào, Quý Đường Đường bỗng bước xuống từ trên gác.

Cô vừa xuất hiện, lâu dưới nhất thời yên tĩnh trở lại.

Cô rõ ràng đã chỉnh trang lại, toàn thân sáng sủa hơn lúc trước rất nhiều, quần áo phẳng phiu, đôi lại một chiếc quần quân đội, ống quần nhét vào trong giày leo núi cao cổ, dây giày thít chặt, dáng vẻ này, không giống như muốn nghỉ ngơi buổi đêm mà giống như bất cứ lúc nào có kèn lệnh là lên đường.

Ai cũng nhìn cô, cô lại chẳng nhìn ai, giống như sự náo nhiệt dưới lầu hoàn toàn chẳng liên quan đến cô, cô vòng qua mọi người đi thẳng đến trước quây, đặt một tờ tiền một trăm nguyên màu đỏ lên bàn, giọng nói không tính là lớn: “Rượu Thanh Khoa, mười chai.”

Mao Ca sững sốt nửa ngày, lúc mở miệng, nói năng cũng ngắc ngứ: “Mười chai?”

“Phải.”

“Em uống?”

“Em uống.”

“Uống bây giờ?”

“Uống bây giờ.”

Sau cuộc đối thoại ngắn ngủn, Mao Ca há miệng, không biết nên nói gì, Lông Gà chột ghé qua: “Đường Đường, dưới lầu tan cuộc rồi.”

“Tôi biết chứ.” Quý Đường Đường cười cười, “Tôi cũng chỉ chờ đến lúc này, uống rượu một mình cho yên tĩnh.”

Đầu Trọc liếc cô một cái: “Uống rượu một mình chán lắm.”

Quý Đường Đường trả lời rất bình tĩnh: “Thất tình, chỉ muốn yên tĩnh một mình.”

Cô đã nói đến thế rồi, Đầu Trọc cũng không tiện hỏi thêm gì nữa, nam nữ trẻ tuổi, hề thất tình là cứ y như trời sập — Biểu hiện của Quý Đường Đường như vậy đã coi như rất tiết chế rồi, còn có người còn náo loạn hoang đường hơn quá đáng hơn nữa kia — cô chỉ không muốn bị người khác quấy rầy, bọn họ cũng nên biết điều phải không?

Vũ Mi đặc ý dùng mắt ra hiệu cho Hiểu Giai, ý tứ là: tôi đã bảo rồi mà, quả nhiên là thất tình.

Mao Ca lăm bằm trong lòng, vẫn cúi người lấy nửa két rượu Thanh Khoa ở dưới quầy lên cho cô, Quý Đường Đường đón lấy từ trên quầy, đang định xoay người, Lông Gà bỗng buông một câu: “Anh cũng độc thân đấy!”

Miêu Miêu không nhịn được, phì một tiếng bật cười, Nhạc Phong phát bực trừng mắt nhìn Lông Gà một cái, “Anh từ nhỏ đến lớn đều độc thân, anh có lúc nào không độc thân hay sao?”

Lần này chọc trúng phải chỗ đau, Lông Gà nhất thời như cà tím gặp sương, ủ rũ.

Vũ Mi và Hiểu Giai đều không kìm được mà bật cười khe khẽ, Đầu Trọc lại càng vui sướng khi người gặp họa, Quý Đường Đường cúi đầu, khóe miệng cong lên một độ cong rất cạn, sau đó ôm rượu đi về phía trong góc, quay lưng về phía mọi người ngồi xuống.

Mao Ca đuổi người: “Đi thôi đi thôi, ngủ đi ngủ đi, lầu dưới để lại cho người đang thương tâm, đừng có đứng đây cản trở.”

Tiếng bước chân lộn xộn, mọi người đều rất biết điều bỏ đi, Mao Ca đi cuối cùng, anh ta hỏi Quý Đường Đường: “Cô bé, có cần đèn không?”

Quý Đường Đường lắc đầu: “Không cần đâu.”

Mao Ca do dự một chút, vươn tay tắt đèn.

Phòng khách lập tức trở nên tối om, bóng tối dần dần tụ lại từ xung quanh, Quý Đường Đường bó gối ngồi trên ghế, một lúc lâu mới cúi người lấy một chai rượu từ trong cái két đặt bên cạnh chân ghế, tay trái từ từ vuốt qua phần răng cưa ở nắp chai, tay phải móc từ trong túi ra một chiếc dao quân dụng, lấy dụng cụ mở chai ra.

Đang cầm dụng cụ mở chai đặt vào miệng chai, bên ngoài phòng khách chợt vọng đến tiếng bước chân, tiếng động dừng lại ở phía sau cách đó không xa, cảm giác rất quen thuộc, hẳn là Nhạc Phong.

Quả nhiên, giọng nói của Nhạc Phong vang lên: “Hai cánh cửa ở lầu dưới tôi đã khóa hết lại rồi, có chuyện gì, cô cứ gọi một tiếng.”

Quý Đường Đường không quay đầu lại, trong bóng tối, cô mỉm cười một cái, khóe mắt có chút chua xót.

Tiếp đó, tay phải dùng sức, póc một tiếng, cái nắp kim loại của chai rượu Thanh Khoa đã bị nạy ra rớt xuống đất.

Quý Đường Đường ngửa đầu uống một ngụm rượu Thanh Khoa, vị rất chát, nồng độ cồn mặc dù chỉ có 11 độ nhưng trong một đêm lạnh lẽo như vậy lại mang theo một luồng nhiệt cay nóng tràn vào trong ruột, cay đến mức khiến cô rớt nước mắt.

Cô hít sâu một hơi, tỉnh táo nhắc nhở Nhạc Phong: “Buổi đêm đừng xuống dưới lầu, cho dù có nghe thấy tiếng động... cũng đừng xuống.”

20. Chương 19

Vũ Mi và Hiểu Giai ngủ trong phòng sáu người, trước khi ngủ, hai người quần chần đắp mặt nạ, tán gẫu câu đờc câu chãng, đang nhàm chán rảnh rồi, tiếng gõ cửa chợt vang lên, giọng nói của Nhạc Phong vọng vào: “Đã ngủ chưa? Mở cửa đi.”

Hiểu Giai còn chưa kịp phản ứng lại, Vũ Mi đã vèo một cái bật dậy, nhanh chóng gỡ lớp mặt nạ đắp trên mặt ra, nhắc chân xuống giường, khoác áo xỏ giày, chạy ra mở cửa.

Động tác trôi chảy liền tù tì, Hiểu Giai nhìn mà mắt tròn mắt dẹt, tức giận kêu gào với bóng lưng của Vũ Mi: “Bình thường sao không thấy cậu tích cực như thế, hả?!”

Cửa mở, đối diện lại là Miêu Miêu, Vũ Mi sửng sốt một lúc lâu mới phát hiện ra Nhạc Phong đang đứng ở khoảng tối đằng sau Miêu Miêu, Nhạc Phong gật đầu với cô ta một cái, coi như chào hỏi: “Tối nay Miêu Miêu sẽ ngủ cùng hai người.”

Vũ Mi theo bản năng chừa một lối đi ra, Miêu Miêu bước vào, Nhạc Phong xách hành lý đi theo sau cô ta, nhìn quanh một lượt, chọn cho cô ta một chiếc giường thấp sát tường.

Hiểu Giai không quan trọng hóa như Vũ Mi, vẫn đắp mặt nạ nói chuyện với Nhạc Phong: “Sao lại ở phòng bọn tôi, anh phải ở cùng với Miêu Miêu chứ.”

Nhạc Phong giúp Miêu Miêu trải ga giường, không buồn ngẩng đầu lên: “Hai ngày nay Ca Nại có trộm cướp, các cô ở cùng nhau sẽ tốt hơn, có thể quan tâm giúp đỡ lẫn nhau.”

“Sao tôi không nghe nói gì đến trộm cướp nhỉ?” Hiểu Giai nhỏ giọng nói thâm, đột nhiên lại nhớ ra chuyện gì đó, “Nếu muốn an toàn, vậy không bằng anh và đám Mao Ca Đầu Trọc cũng vào ở cùng đi, chúng tôi dù sao cũng đều là con gái, nhất gan. Còn chia phòng làm gì nữa?”

Nhạc Phong không trả lời cô ta ngay, quay đầu lại nhìn Miêu Miêu: “Thế nào?”

Miêu Miêu cắn môi: “Như thế làm sao được...”

Vừa nhìn cảnh này, Hiểu Giai đã biết lúc trước nhất định là Nhạc Phong đã từng kể qua về trò ở chung này với Miêu Miêu — bọn họ đi ra ngoài vẫn hay nhập bọn ở chung, dĩ nhiên là chẳng thấy sao cả, nhưng kiểu như Miêu Miêu, chắc là không chấp nhận nổi.

Nhạc Phong lại rất chiều Miêu Miêu: “Vậy con gái các em ở chung với nhau, anh và đám lão Mao tử ở ngay bên cạnh, có gì cứ kêu lên.”

Vũ Mi có hơi thất vọng, cô ta nhìn Miêu Miêu một cái, miễn cưỡng cười cười: “Ở chung cũng bình thường thôi mà, coi như là trải nghiệm.”

Miêu Miêu vẫn lắc đầu: “Như vậy bất tiện lắm.”

Nhạc Phong trải ga giường xong, lại quay ra kiểm tra then cửa, kéo qua kéo lại mấy lần xong mới gọi Hiểu Giai: “Hiểu Giai, cô qua đây một chút.”

Hiểu Giai rúc trong chăn, không muốn động đậy một chút nào: “Lạnh lắm, chuyện gì hả? Bảo Vũ Mi giúp anh không được à?”

Nhạc Phong mặt không biểu cảm: “Sao hả, còn không sai được cô nữa à? Tôi chỉ nhắm trúng cô thôi đấy, ra đây cho tôi!”

Hiểu Giai làu bàu vén chăn xuống giường, vừa xỏ giày vừa oán trách: “Chẳng ga lãng tí nào, sao Miêu Miêu lại coi trọng anh được cơ chứ.”

Miêu Miêu mím môi cười vui vẻ: “Đâu có, bình thường Nhạc Phong đối xử với con gái rất tốt.”

Hiểu Giai vô tình lại cố ý liếc Vũ Mi một cái: “Đúng rồi, nếu không đã chẳng lừa được mấy cô nàng ngốc nghếch.”

Bước lại gần, ánh mắt xuyên qua hai lỗ thủng trên mặt nạ lia về phía Nhạc Phong: “Vị gia này, có gì cần làm?”

Nhạc Phong móc từ trong túi quần ra một cái chìa khóa: “Khóa ngoài hỏng rồi, buổi tối khóa trong lại.”

“Ôi chao, biện pháp bảo an được tăng cường sao?” Gương mặt Hiểu Giai mới chỉ hơi cử động mạnh một chút, cái mặt nạ giấy trên mặt liền rủ xuống dưới, cô nàng còn chưa phát giác, chẳng buồn bỏ ra, hiệu ứng kính dị khiến cho Nhạc Phong nhìn mà cảm nín.

“Sao lại phải khóa? Phòng trộm? Có cần thiết phải thế không?” Hiểu Giai ước lượng cái khóa trên tay, “Là vì Miêu Miêu đúng không? Nhạc Phong, thế này là phân biệt đối xử rồi đây, tôi với Vũ Mi đâu được đãi ngộ như vậy, ném vào trong cái phòng nát là xong, Miêu Miêu vừa tới một cái đã vận dụng đến thứ tiên tiến đắt giá như thế này...”

Cô nàng vừa nói vừa lắc lắc cái khóa sắt trong tay: “Biện pháp bảo an... tiên tiến đắt giá như thế này đây.”

Miêu Miêu bị những lời cô nói làm cho sắc mặt ửng hồng, có điều nụ cười nơi khoe miệng thì vẫn không kiềm nổi.

Nhạc Phong phát bực, dừng một chút đột nhiên hạ thấp giọng, vẻ mặt cũng trở nên nghiêm túc theo: “Hiểu Giai, khóa kỹ xong, lựa lúc nào đó, lén nhét chìa khóa qua khe cửa ra ngoài, một lát nữa tôi sẽ đến lấy.”

Hiểu Giai há miệng, đầu tiên là chẳng hiểu gì, sau khi nghe rõ, cái mặt nạ trên mặt mắc ở mũi đã rớt xuống một nửa, cũng may cô nàng còn biết phải hạ thấp giọng: “Tại sao? Anh muốn giam cầm những cô gái... thanh xuân mỏng mỏng chúng tôi à?”

“Mỏng mỏng cái con em cô!” Nhạc Phong đang đứng lại bị cô nàng làm cho tức điên, anh cúi đầu ra vẻ như đang nghịch chốt cửa: “Ca Nại không chỉ đơn giản là có trộm cắp không thôi, nói ra sợ khiến cho Vũ Mi và Miêu Miêu sợ, tôi thấy cô trông có vẻ can đảm nên mới nói cho cô.”

Nhạc Phong vốn không muốn để bọn họ xuống dưới lầu, nhưng lại không thể nói rõ ràng, đành phải lấp liếm qua, vốn có thể để chìa khóa lại cho Hiểu Giai, nhưng dưới lầu rốt cuộc sẽ xảy ra chuyện gì, thực sự anh cũng không nắm chắc, cho nên liều một phen, khóa lại cho xong, đợi ngày mai mở ra cũng không muộn.

Đâm ngàn đâm vạn, không đâm thủng được lời nịnh hót, Hiểu Giai được anh bơm hơi vài câu như vậy, thực sự là lâng lâng khắp người, đắp mặt nạ nhìn Nhạc Phong cười: “Anh đúng là tinh mắt, chuyện này giao cho tôi là chuẩn quá rồi.”

Dương dương đắc ý vỗ ngực, đến khi khóa cửa mới nhớ ra một vấn đề: khóa lại rồi, nửa đêm có người muốn đi tiêu thì làm sao bây giờ? Cái này thì không thể nhìn được, nhìn là chết người đấy.

Vậy nên cô vội vàng quay đầu lại hỏi Vũ Mi và Miêu Miêu: “Khóa cửa đấy, hai người ai muốn đi toilet thì mau đi đi, nửa đêm tôi không dậy mở cửa cho đâu.”

Miêu Miêu lắc đầu: “Không đi.”

Vũ Mi chìa tay về phía Hiểu Giai: “Biết thừa là cậu lừa rồi, đưa chìa cho tôi, muốn đi tôi tự mở.”

Hiểu Giai không chịu: “Đi luôn bây giờ đi, phiền phức như vậy làm gì, đêm hôm lại mò xuống dưới đi toilet, lạnh bỏ xừ ấy.”

Vũ Mi chột sinh lòng nghi ngờ, cô ta quay đầu nhìn Miêu Miêu một cái, thấy Miêu Miêu không để ý, đứng dậy đi thẳng đến bên cạnh cửa, hạ giọng hỏi Hiểu Giai: “Sao lại không thể giao chìa khóa cho tôi?”

“Không sao cả,” Hiểu Giai giả vờ không để ý, “Chẳng phải là vì Nhạc Phong đã nhờ tôi chuyện này hay sao?”

“Thôi đi,” Vũ Mi càng nghĩ càng thấy không ổn, “Vừa nãy cậu với Nhạc Phong đứng đây thì thà to nhỏ gì hả?”

Hiểu Giai vẫn chưa chịu nói, trong lòng Vũ Mi đã chắc mẩm đến tám phần, bắt đầu túm lấy cái chân đầu của cô: “Không phải chứ Hiểu Giai, chúng ta quen nhau bao nhiêu năm rồi? Giờ Nhạc Phong mới giao cho cậu chút bí mật mà ngay cả tôi cũng không nói được sao? Cậu có tin là khi về tôi sẽ không mua bữa sáng giúp cậu nữa không? Còn nữa, sau này cậu mà đi muộn, tôi cũng không quẹt thẻ hộ cậu nữa.”

Hiểu Giai sợ hết hồn, “Này này, đừng có ác thế chứ. Tôi không nói, chẳng phải là vì lo cậu sẽ sợ hay sao?”

Trái tim Vũ Mi chột nhảy lên thịch một tiếng: “Rốt cuộc là thế nào?”

Hiểu Giai nhìn Miêu Miêu một cái, thấy cô ta đang nghịch di động, vội vàng hạ giọng nói cho Vũ Mi nghe.

Tư duy của Vũ Mi nhanh nhạy hơn Hiểu Giai một chút: “Cậu nói coi? Anh ta khóa chúng ta lại làm gì? Có phải là bọn họ muốn làm chuyện gì đó, sợ chúng ta xuống quấy rầy không?”

“Tôi làm sao mà biết được, anh ta cũng đâu có nói.” Hiểu Giai rầu rĩ, “Thôi nào thôi nào, giờ đã nói hết với cậu rồi, để tôi khóa cửa được chưa hả?”

Vũ Mi nhìn cô khóa cửa lại, chột túm lấy cánh tay cô: “Đợi đã.”

Hiểu Giai chẳng hiểu ra sao, Vũ Mi bước nhanh về chỗ nằm của mình, lúc quay lại, trong tay đã có thêm một chùm chìa khóa nhà, cô ta lấy chiếc chìa khóa trong tay Hiểu Giai ra so sánh với chùm chìa khóa của mình, sau đó lấy lại một chìa khá giống từ trong chùm của mình đưa cho Hiểu Giai: “Nhét cái này ra ngoài.”

Hiểu Giai tròn mắt há mồm: “Cậu.. cậu định làm gì?”

“Cũng không có gì.” Vũ Mi nắm chiếc chìa còn lại trong lòng bàn tay, “Chỉ tò mò thôi.”

“Này, cậu đừng thế.” Hiểu Giai cuống đến mức giậm chân, lại sợ Miêu Miêu nhận ra, “Nhạc Phong mà biết thì sẽ giận đấy.”

“Giận thì giận, chúng ta sắp đi rồi, có gì mà phải sợ anh ta? Chẳng lẽ anh ta còn dám đánh tôi?” Vũ Mi cắn môi, “Anh ta dám động đến tôi, tôi sẽ không để yên cho anh ta.”

Dừng một chút, cô ta lại an ủi Hiểu Giai: “Một cái chìa vớ vẩn thôi mà, sẽ không có chuyện gì xảy ra đâu. Tôi tôi không ra ngoài, không phải cũng giống như là khóa lại rồi hay sao. Nhưng quan trọng ở chỗ, quyền chủ động phải nằm trong tay chúng ta, cậu hiểu không? Ai mà biết buổi tối sẽ xảy ra chuyện gì? Nhớ đâu có hỏa hoạn thì sao, còn trông chờ Nhạc Phong đến mở cửa à? Cậu có bị ngu không đấy. Hơn nữa, biết đâu có gì hay để xem thì sao, mãi mới được ra ngoài chơi một chuyến, không xem có gì mới lạ? Bỏ lỡ thì tiếc lắm.”

“Cũng phải.” Đầu óc Hiểu Giai nhất thời không kịp vận hành, suy nghĩ một chút cảm thấy Vũ Mi cũng rất có lý, sau một lúc do dự, cúi người nhét chiếc chìa khóa đã bị Vũ Mi đánh tráo kia ra ngoài.

Lúc Nhạc Phong lấy được chìa khóa ở ngoài cửa phòng đám Vũ Mi về, mấy người Mao Ca vẫn còn chưa ngủ, Lông Gà hiếm khi ở lại, ngủ ở chiếc giường trên Mao Ca, đang khoanh chân xếp bằng trên đó, thò đầu xuống nhìn Mao Ca, miệng lại đang lải nhải không ngừng, Nhạc Phong nghe cả nửa ngày mới biết anh ta vẫn đang nói đề tài cũ.

“Em đang độc thân, Đường Đường lại thất tình, đúng là vô cùng trùng hợp~”

“Trùng hợp cái đầu ông!” Đầu Trọc ngủ ở cái giường trên của Nhạc Phong, “Người độc thân nhiều lắm, không có lấy một xu quan hệ với ông đâu.”

“Máu chốt là ngay lúc này ngay ở đây,” Lông Gà cảm thán, “Hơn nữa chẳng nhẽ mọi người không phát hiện ra, Đường Đường vẫn luôn có hảo cảm với tôi hay sao? Còn nữa, ánh mắt của cô ấy mỗi lần nhìn tôi đều tràn ngập hàm ý...”

Nhạc Phong mới cởi áo được một nửa, bị anh ta làm cho buồn nôn: “Đường Đường từng nhìn anh sao? Nhét anh vào giữa đám đông cô ấy cũng không nhận ra nổi.”

Mao Ca còn thẳng thừng hơn: “Lông Gà, tỉnh lại đi, ngủ ngời không tốt cho cơ thể đâu.”

“Em nghiêm túc mà,” Lông Gà rất buồn bã, “Nam chưa cưới nữ chưa gả, mọi người cho xin tí ý kiến đi được không?”

“Ý kiến của anh chính là chú mày nhanh đi ngủ đi.” Mao Ca hừ qua lỗ mũi một tiếng, “Đường Đường đến từ Bắc Kinh, không nói đến những cái khác, nếu hai người thành đôi thật, con bé liệu có chịu ở lại Ca Nại không? Chú có chấp nhận hy sinh, đến Bắc Kinh sống qua ngày không, chú định làm gì? Mở tiệm tạp hóa? Muốn mở cửa hàng ở Bắc Kinh cần bao nhiêu tiền hả, chú cùng lắm là mở được cái quán ở lề đường, ngày

ngày còn bị dân phòng đuổi khắp nơi nữa.”

“Em có thể đi làm diễn viên quần chúng mà, thần tượng của em là Vương Bảo Cường đấy, hơn nữa, hình tượng của em mạnh mẽ hơn anh ta nhiều.” Lông Gà vươn tay vò vò quả đầu ổ gà của mình, “Làm tóc gì đó xong cũng có thể khiến cho hàng ngàn thiếu nữ mê đắm. Đến lúc đó, biết đâu em lại không vừa mắt Đường Đường, đá cô ấy chưa biết chừng...”

Chưa nói xong, một đôi tất bị vo thành một cục từ giường dưới bỗng bay vọt lên, đập vào mũi anh ta, một thứ mùi mồ hôi chân nồng nặc xộc lên tận não, Lông Gà thiếu chút nữa nhảy dựng lên: “Của ai đấy? Của ai đấy? Nửa tháng chưa rửa chân đúng không?!”

Cúi đầu xuống nhìn, Nhạc Phong đang cười lạnh ở bên dưới: “Anh cũng biết thế à? Lần sau mà còn ném tất lên giường tôi nữa, tôi sẽ nhét thẳng vào miệng anh.”

Thì ra là tất của mình, ngọn lửa đang chuẩn bị bùng phát của Lông Gà lập tức tàn lụi, dừng một chút mới làm bộ làm tịch: “Thực ra thì hãy còn sạch chán, vẫn còn mùi thơm của bột giặt đây này...”

Nhạc Phong và Mao Ca đều không để ý đến anh ta, Đầu Trọc nằm trên nệm khan hai tiếng, tiện tay kéo dây đèn trên trần nhà.

Trong bóng tối, Lông Gà thở dài: “Minh vẫn độc thân...”

Căn phòng dần dần yên tĩnh lại, bên ngoài lại bắt đầu nổi gió, có mấy nhà mái làm không được chắc, bị gió quất vào kêu lên đùng đùng, Nhạc Phong không ngủ yên được, cứ lặn qua lộn lại, giường tầng thiết kế không được ổn định, bị anh làm cho rung lắc, khiến Đầu Trọc cũng mất ngủ theo, anh ta giơ tay vỗ vỗ liên tiếp xuống ván giường: “Sao thế hả, trên giường có chuột à?”

Nhạc Phong không trả lời, anh ngồi dậy từ trên giường, chạm đến cái bật lửa đặt bên gối, châm một điếu thuốc, trong bóng tối, khói thuốc mờ nhạt loang ra khắp nơi, chỉ có thể nhìn thấy một đốm đỏ chọt tắt, chọt lóe.

Cũng không biết qua bao lâu, Nhạc Phong bỗng mở miệng: “Lão Mao tử, súng của anh đâu?”

21. Chương 20

Mao Ca đang ngủ mơ mơ màng màng, lại bị câu này đột ngột làm cho bừng tỉnh, vừa mở miệng đã lắp bắp: “Súng á... chú... chú cần súng làm gì?”

Đầu Trọc cũng chán chường: “Cậu làm gì thế? Định đi săn? Săn thú sao phải dùng súng của Mao Ca? Của mình không dùng được à?”

Nói xong, gần như là đồng thời cười phá lên với Lông Gà nằm phía đối diện.

Dọc đường đi, nhất là trên đường quanh miền Tây, từ săn thú này còn có một nghĩa khác. Nói dễ nghe thì là săn tình, hạ lưu một chút thì chính là “tìm gái”.

Nhạc Phong tức giận: “Phấn đi! Em đang hỏi súng thật, khẩu súng của anh ấy!”
”Anh nào có súng?” Mao Ca giả ngu, “Anh đây không dùng súng lâu lắm rồi. Anh là lương dân, chính sách quốc gia quy định không được phép dùng súng, anh luôn tuân thủ pháp luật...”

“Thôi ông anh dẹp đi, “ Lông Gà hừ qua lỗ mũi, “Không phải ông anh có một khẩu súng săn ổ đạn quay hay sao? Năm ngoái bão tuyết lấp đường đi, anh còn cầm giẻ lau tám mươi lần bảo muốn vào hẻm núi săn sói cơ mà, nhét dưới giường chứ gì? Quốc gia bao nhiêu chuyện như vậy, rừng mỡ hay sao mà đi làm khó anh chỉ vì một khẩu súng vớ vẩn...”

Trong lúc nói chuyện, Nhạc Phong đã vén chăn xuống giường, cầm đèn pin lục lọi dưới gầm giường Mao Ca.

“Này này này,” Mao Ca cuống cuống, xoay người đứng dậy túm lấy cánh tay Nhạc Phong, “Súng là thứ để nghịch linh tinh được à, đây tính là tàng trữ phi pháp, sẽ bị xử phạt đấy, mấy đứa thiếu kiến thức pháp luật như các chú, muốn đẩy anh đi ăn cơm tù đúng không?”

Bả vai Nhạc Phong trầm xuống, tránh thoát khỏi cánh tay của Mao Ca: “Ở cái nơi như thế này, hờ một tí là vào núi săn sói, giấu khẩu súng săn thì có gì lạ? Dân Tạng ngày nào cũng đeo trường đao chạy lung tung trên đường cũng có bị làm sao đâu.”

“Không phải, mấu chốt là chú lấy súng làm gì hả?” Mao Ca phát điên.

“Em gác đêm.”

“Gác cái con em chú.” Mao Ca mở miệng chửi thề, “Ca Nại quanh năm suốt tháng không có nổi một thằng trộm, chú còn gác đêm cái khi gì. CMN chú tưởng đang đi đóng quân ở dã ngoại đấy à.”

Trong lúc tranh chấp, Đầu Trọc đã kéo dây đèn xuống, anh ta nhìn Nhạc Phong một lát, bỗng lại nói đỡ cho Nhạc Phong: “Anh cứ để nó gác đi, có người gác đêm cho lại chả sướng à, lão Mao tử, anh đúng là có phúc mà không biết hưởng.”

Mao Ca trợn trừng hai mắt nhìn Đầu Trọc, Nhạc Phong thừa dịp anh ta phân tâm mà kéo khẩu súng được bọc trong vải từ dưới gầm giường ra, tiện tay nhặt áo lên đi ra ngoài, chờ đến lúc Mao Ca chú ý đến anh, cửa đã cách một tiếng khép lại.

Mao Ca tức đến trợn mắt, Đầu Trọc nằm trên cao tặc lưỡi xuýt xoa: “Cái thằng Nhạc Phong này, tán gái quá là tài, thời cơ hơi bị tốt.”

“Bao giờ cơ?” Lông Gà không kịp phản ứng, có chút rầu rĩ.

“Ông nghĩ coi, ai đang ở dưới lầu, chẳng phải là Đường Đường hay sao.” Đầu Trọc chỉ điểm cho anh ta, “Đường Đường không phải bị thất tình sao, đang uống rượu giải sầu còn gì, thời điểm này là lúc mà tâm hồn phụ nữ vô cùng yếu ớt. Lúc này, thằng thối tha Nhạc Phong kia lại xuất hiện, thằng ôn ấy đẹp trai thế nào cơ chứ, mà đây là chưa tính nó còn mang cả súng theo, mùi vị đàn ông bộc lộ không sót tí gì, ôi khốn thật, tôi mà là Đường Đường tôi sẽ lập tức chui vào vòng tay của nó, không phải do dự.”

Lông Gà lại phản bác: “Chưa chắc đã vậy, Nhạc Phong và Đường Đường vẫn không hợp nhau, nhờ đầu cậu ấy cầm súng là để bắn Đường Đường thì làm sao.”

Mao Ca bị hai người này làm cho tức đến nỗi suýt không thở nổi, anh ta ngồi dậy xỏ giày: “Không được, phải lôi thằng thối tha này về.”

Vừa nói đến đó, cách một tiếng, Đầu Trọc đã tắt đèn đi.

“Này này, đèn!” Mao Ca nóng nảy.

“Thôi nào lão Mao tử, cho dù giữa Nhạc Phong với Đường Đường có chuyện gì thì anh cũng đừng xen vào.” Trong bóng tối, phía trên vọng đến giọng nói lười nhác của Đầu Trọc, “Nhạc Phong đâu phải người không đáng tin, cho dù có cầm súng cũng không làm chuyện gì xấu xa đâu. Nhờ người ta thực sự đang mất đối mắt ở dưới lầu, anh xuống không phải là phá hoại cảnh tượng hay sao.”

Giọng nói rầu rĩ của Mao Ca vang lên: “Chú là heo à, Miêu Miêu vẫn đang ở đây kia mà, Nhạc Phong có hoang đường hơn nữa cũng sẽ không đến mức ấy chứ.”

Đầu Trọc xoay người, sau đó than thở: “Em chỉ mong hai người đó thực sự có gì, khiến cho Miêu Miêu tức lên mà cắt đứt luôn với Nhạc Phong là tốt nhất – tuy nói em cũng không thích Đường Đường là bao nhưng so với việc cùng Miêu Miêu quay về đi làm thì vẫn tốt hơn nhiều.”

Câu này vừa nói ra đã khiến người ta nghe mà buồn bực, Mao Ca một lúc lâu vẫn không nói gì, Lông Gà lại lần bầu nói: “Vậy ông lại nhét vật báu cho Đường Đường gánh? Thay đổi phương pháp tạo cơ hội cho hai người? Đường Đường không gánh nổi đâu, Nhạc Phong và cô ấy không hợp nhau mà, ông đây là tuyệt vọng quá nên cách nào cũng dám thử à?”

Đầu Trọc thờ ơ như không: “Quan tâm nhiều thế làm gì, tôi mặc kệ Nhạc Phong ở cạnh Đường Đường là gây gỗ hay là đánh nhau, chưa biết chừng lại cọ sát ra lửa ấy. Hơn nữa, bọn họ ở bên nhau, chính là để cho Miêu Miêu thấy, mấy cô gái trẻ kiêu này hay đa nghi lắm, Nhạc Phong và Đường Đường cứ ở cạnh nhau như thế, trong lòng Miêu Miêu có thể không lăn tăn được sao? Một lần hai lần, chưa biết chừng lại chó ngáp phải ruồi.”

“Như thế là không được đâu,” Mao Ca gãi đầu, “Dỡ mური ngôi miếu không bằng phá một mối duyên, chúng ta lại ở đây rắp tâm làm chuyện xấu phá hoại Miêu Miêu và Nhạc

Phong, như vậy xấu xa quá đúng không? Quá xấu xa, đúng, quá xấu xa.”

Nói mãi nói mãi, anh ta liền nằm xuống, thuận tiện trùm chăn lên.

Đầu Trọc ở bên trên trở mình, miệng làm bầm: “Ừ, đúng là rất xấu xa.”

Lông Gà cũng phụ họa: “Chết rồi chết rồi, xấu xa quá rồi.”

Nhất thời căn phòng trở nên yên tĩnh lại, không ai nhắc đến chuyện kéo Nhạc Phong về nữa.

Khi Nhạc Phong xuống lầu, mới phát hiện ra chiếc đèn trên tường hành lang đang được bật, Quý Đường Đường tựa vào tường ngồi trên hành lang, nửa kết rượu kia đặt bên cạnh, trước mặt có hai chiếc chai rỗng, trong tay còn cầm nửa chai rượu, thỉnh thoảng lại tu một hớp như đang uống nước.

Nghe thấy tiếng bước chân, cô cảnh giác ngẩng đầu lên, lúc nhìn thấy Nhạc Phong thì cau mày, tựa vào tường đứng dậy: “Anh xuống làm gì?”

Nhạc Phong không để ý tới cô, tiếp tục bước xuống lầu dưới, còn chưa đi được hai bước, Quý Đường Đường đã chặn ở dưới cầu thang, ghéch mặt lên rất là cương quyết: “Nhạc Phong, anh đi lên đi.”

“Đây là nhà cô à, tại sao tôi phải lên?” Nhạc Phong thực sự cảm thấy không thể nói chuyện tử tế với cô được, còn chưa tới hai câu đã bắt đầu bốc lửa, anh tiếp tục đi xuống lầu dưới, cho đến khi không đi được nữa — cầu thang rất hẹp, tư thế kia của Quý Đường Đường rõ ràng là một người đã đủ giữ quan ải.

Nhạc Phong từ trên cao nhìn xuống trừng mắt với cô một cái: “Quý Đường Đường, chớ ngoan không cản đường.”

“Là anh bảo tôi đừng gây liên lụy cho người khác, giờ anh lại đi xuống là thế nào?” Quý Đường Đường khinh bỉ nhìn khẩu súng đang giắt trên vai anh, “Còn mang cả súng bắn chim nữa cơ đây, làm bộ làm tịch.”

Nhạc Phong mất một lúc lâu mới đè nén cơn giận xuống được: “Nói chuyện dễ nghe một chút thì chết à, nhường đường!”

Quý Đường Đường như không hề nghe thấy, lại còn ngửa đầu uống một ngụm rượu Thanh Khoa, sau đó, cô dùng mu bàn tay quẹt quẹt khóe miệng: “Nhạc Phong, quay lại lầu trên đi, tôi không cần anh giúp.”

Khóe miệng Nhạc Phong lộ ra một tia cười giễu cợt, anh ghé sát vào Quý Đường Đường, nhìn vào mắt cô nói từng chữ: “Đúng là tự mình đa tình, tôi có nói là đến giúp cô không?”

Nói xong, không chút khách khí đẩy cô ra, đi thẳng xuống lầu, giơ chân đá nửa két rượu kia ra chỗ khác, đặt súng qua một bên rồi ngồi xuống đất.

Quý Đường Đường sầm mặt lại: “Thế anh xuống làm gì, hóng mát à?”

Nhạc Phong chẳng buồn ngẩng đầu lên: “Gác đêm.”

“Gác đêm cái quái gì anh.” Quý Đường Đường phát bực, “Không phải chúng ta đã thương lượng ổn thỏa rồi sao, anh ở trên gác, tôi ở dưới lầu.”

“Ai thương lượng ổn thỏa với cô?” Nhạc Phong tức giận, “Chỉ bằng cô...”

Anh chỉ vào mặt Quý Đường Đường: “Bị đánh cho sắp hủy dung đến nơi.”

Lại chỉ lên cổ cô: “Còn bị siết cho suýt tắt thở, tôi có thể yên tâm giao lầu dưới cho cô sao? Cô có hy sinh cũng chẳng quan trọng, nhưng nhờ đâu kẻ đó vào được thì làm sao, Miêu Miêu và mọi người phải làm thế nào đây?”

Quý Đường Đường sừng sốt một chút, theo bản năng hỏi một tiếng: “Là vì Miêu Miêu?”

Nhạc Phong rất không khách khí: “Nếu không thì sao? Vì cô? Đâu có quen thân gì với cô.”

Quý Đường Đường không nói gì, một lát sau, cô nở một nụ cười tự giễu: “Đương nhiên rồi, đâu có quen thân gì với tôi.”

Cô vẫn dựa vào tường ngồi bệt xuống, cách Nhạc Phong một khoảng.

Nhạc Phong mắt lạnh nhìn cô ngồi xuống, không nhìn được nhíu mày, “Cô không sợ lạnh à, con gái con đũa, không có việc gì thì đừng có ngồi bệt trên đất.”

Quý Đường Đường mỉm cười một cái, cũng chẳng quay đầu nhìn anh ta: “Vậy sao anh còn ngồi?”

“Tôi làm sao mà giống cô được, tôi là đàn ông.”

Một câu nói rất bình thường, lại khiến cho thân thể Quý Đường Đường đột nhiên run lên một cái, cô kinh ngạc quay đầu lại nhìn Nhạc Phong, giống như chưa từng biết anh, nhìn mãi, vành mắt dần dần đỏ lên.

Ánh mắt của cô dịu dàng vô cùng, trong lòng Nhạc Phong chợt dâng lên một cảm giác khác thường, không kìm được hỏi cô: “Sao thế?”

Quý Đường Đường bấy giờ mới kịp phản ứng lại, cô lắc đầu một cái, quay mặt qua nơi khác, vươn tay phủ lên mí mắt nóng bỏng, lạng lẽ lau đi giọt lệ trên khóe mắt, dùng giọng nói cố ý tỏ ra vui vẻ đáp lại anh: “Không sao cả, các người là đàn ông, các người lợi hại.”

Nhạc Phong nhạy cảm nắm bắt được sự khác thường trong giọng nói của cô.

“Các người?” Anh nhân mạnh, “Các người? Còn ai nữa?”

Quý Đường Đường không lên tiếng.

Nhạc Phong đã đánh hơi được đôi chút, anh nhìn Quý Đường Đường, trong giọng nói có thêm chút ý tứ trên chọc: “Xem ra câu tôi vừa nói, trước kia đã có người nói với cô rồi, Đường Đường, quan hệ của người này với cô không bình thường đúng không, là bạn trai hả?”

Quý Đường Đường vẫn không lên tiếng, khóe miệng lại nhếch lên một nụ cười nhàn nhạt, không biết là do ánh đèn mờ mờ hay là do vẻ mặt dịu dàng của cô lúc này, từ góc độ của Nhạc Phong nhìn qua, gương mặt bên của cô vô cùng xinh đẹp.

“Đúng là danh hoa có chủ rồi à? Xem ra Lông Gà hết cơ hội rồi.” Nhạc Phong cười lớn, “Vậy bạn trai cô đâu, sao không trông chừng cô cho tử tế, lại thả cô một mình chạy lung tung ở bên ngoài thế này?”

Nụ cười trên gương mặt Quý Đường Đường dần biến mất, cô nhìn Nhạc Phong một cái, nâng chai rượu trên tay đặt lên miệng: “Vừa nãy không phải đã nói rồi sao, thật tình.”

“Vậy cũng chưa chắc, xem thái độ của cô, chắc vẫn còn nhớ nhung anh ta lắm, chưa biết ngày nào đó sẽ nổi lại. Như tôi với Miêu Miêu ấy,” vừa nhắc đến Miêu Miêu, mặt mày của Nhạc Phong có thêm chút dịu dàng, “Cãi nhau âm ỉ, cũng từng chia tay, nhưng không cắt đứt được.”

“Tôi và người đó, không giống anh với Miêu Miêu.”

“Sao lại không giống?”

Quý Đường Đường cứng người lại, sau đó ngẩng đầu nhìn lên trên, nơi đó, chiếc đèn tường phủ đầy bụi, bên cạnh chằng đầy mạng nhện, dưới ánh đèn chiếu rọi, tỏa ra những ánh sáng kỳ dị.

“Người đó không còn nữa rồi.” Giọng nói của Quý Đường Đường rất phẳng lặng, cô giơ chai rượu lên cao, “Kính người đó.”

Sau đó, cô ngẩng đầu lên, trong ánh mắt kính ngọc của Nhạc Phong, đem nửa chai rượu còn lại, ừng ực ừng ực trút hết xuống.

22. Chương 21

Nhạc Phong trầm mặc một lúc, bên ngoài gió lại bắt đầu thổi mạnh hơn, quật vào tấm chắn trên mái hiên kêu lên ken két, từ hành lang, trùng hợp có thể nhìn thấy được hai cánh cửa ở đằng trước và đằng sau, cửa sau xây gôn đồng củi bên cạnh nhà bếp, cửa gỗ đơn sơ, phần dưới chấp chấp vá vá gió lùa qua được, then cửa đã được chốt, gió ở bên ngoài đập vào, chốc chốc lại vang lên những tiếng lách cách.

Mất một lúc lâu, cả hai không nói gì, tầm mắt đều bị tiếng động từ cánh cửa sau thu hút, tựa hồ chỉ sau một khắc, sẽ có kẻ phá cửa mà vào.

Trong khoảng lặng, Nhạc Phong bỗng lên tiếng: “Đường Đường, kể cho tôi nghe đi.”

“Kể cái gì?” Quý Đường Đường quay lại nhìn anh.

“Toàn bộ chuyện này.” Nhạc Phong vươn tay cầm lấy khẩu súng gác trên tường đặt ngang đầu gối, túm lấy một góc vải bắt đầu lau nòng súng, “Cho dù có dính đến điểm bí mật không thể nói ra được của cô, thì ít nhất, cô cũng phải cho tôi biết đại khái, hơn nửa đêm tôi không ngủ, vác súng ra chịu lạnh ở trong cái hành lang này, rốt cuộc là vì thứ gì chứ?”

“Không phải vì Miêu Miêu hay sao?” Quý Đường Đường cố ý giả ngu, trước khi Nhạc Phong sầm mặt xuống định trừng cô, phì cười một tiếng, “Đùa chút thôi mà, làm gì mà nóng vậy.”

Cô giơ chai rượu Thanh Khoa ra trước mắt, mượn ánh đèn mờ nhìn rượu trong chai sáng sáo sáng sáo, xem tình hình dường như cũng không định trả lời câu hỏi của Nhạc Phong, Nhạc Phong biết tính tình của cô, cũng đã chuẩn bị tâm lý cô sẽ né tránh, đúng vào lúc sắp hết hy vọng với câu trả lời của cô, Quý Đường Đường lại lên tiếng.

“Tôi đến Ca Nại là vì chuyện của Lăng Hiểu Uyển, hy vọng có thể tìm ra được kẻ đã hại cô ấy, tôi nghĩ, đây cũng là tâm nguyện của người nhà cô ấy.”

“Cô được người nhà cô ta ủy thác? Cô là cảnh sát? Thám tử? Thám tử tư?”

Quý Đường Đường không trả lời thẳng: “Anh cảm thấy như thế nào thì là thế ấy đi.”

“Vậy xem ra đều không phải rồi.” Nhạc Phong nhún nhún vai, “Sau khi Lăng Hiểu Uyển mất tích, cảnh sát Ca Nại đã tập hợp chúng tôi vào hẻm núi tìm một lượt, vẫn không tìm thấy. Cảnh sát còn chưa kết luận cô ta đã chết, cô lại có thể xác định được cô ta chết rồi sao? Lại còn bị người ta hại chết nữa?”

Quý Đường Đường nhìn anh: “Anh có muốn nghe tôi kể nữa không đây?”

Hỏi mà cũng không cho hỏi, Nhạc Phong căm tức, sau đó bực bội nói: “Mời ngài.”

“Sớm hôm đó lúc vào hẻm núi, đúng là tôi đã gặp Trần Vĩ. Cậu ta gần như mất tích ngay trước mắt tôi, cho nên sau đó tôi vẫn luôn tìm kiếm cậu ta, bao gồm cả buổi tối hôm tôi đến Cách Tang ở. Trẻ hơn một chút, tôi biết cậu ta đã chết...”

“Ừ ừ,” Nhạc Phong nghe mà hết hồn, không kìm được ngắt lời cô, “Sau đó sao cô có thể biết được cậu ta đã chết? Cậu ta chỉ mất tích trước mặt cô thôi, đâu phải là chết ngay trước mắt cô. Còn nữa, cái gì gọi là mất tích ngay trước mắt cô chứ? Đã xảy ra chuyện gì? Còn nữa, nếu cậu ta mất tích, tại sao cô không nói gì? Cô phải báo cảnh sát trước chứ?”

Quý Đường Đường thở dài, ngửa đầu lại tu một hớp rượu: “Anh hỏi nhiều như vậy, bảo tôi nói thế nào đây?”

“Được rồi, đừng uống nữa.” Nhạc Phong đứng dậy ngồi xuống bên cạnh cô, vươn tay giắt lấy chai rượu, “Cô uống say, làm sao mà kể chuyện cho tôi nghe được?”

Quý Đường Đường vẫn không nhúc nhích, tay phải vẫn còn giữ nguyên động tác cầm chai rượu, cô nhìn bàn tay trống rỗng, đột nhiên có chút khó chịu, thấp giọng nói một câu: “Nhạc Phong, đây không phải chuyện cổ tích.”

Nhạc Phong nhanh chóng ý thức được giọng điệu của mình quá đổi ngả ngớn, hoặc có lẽ, anh còn chưa thực sự cảm nhận được tính chất nghiêm trọng của vấn đề — đây không phải là chuyện vặt vãnh như ngã vấp đầu gãy chân, Quý Đường Đường mặc dù nói ra rất bình thản, nhưng mới đó đã đề cập đến tận hai mạng người, một mình cô, rốt cuộc làm sao đối mặt được với chuyện này?

“Vây ban ngày, vết thương trên mặt và cổ cô, đều do đối phương gây ra? Bọn chúng biết cô biết chuyện cho nên hạ thủ với cô?”

Quý Đường Đường khẽ gật đầu một cái.

Nhạc Phong im bật.

Vết thâm tím ở khoeo mắt cô còn rất rõ ràng, vết thương ở khoeo miệng đã bắt đầu kết vảy, biểu cảm trên mặt thản nhiên, thản nhiên đến mức có chút hờ hững.

Nhạc Phong nhìn cô, tưởng tượng những áp lực mà cô phải chịu đựng cùng với những chuyện đã xảy ra ngày hôm nay, cô không biết vì nguyên nhân gì mà lại không thể đứng ngoài một bí mật liên quan đến mạng người, một thân một mình đi dò xét chân tướng, dù có bị bọn họ hiểu lầm cũng không biện bạch hay giải thích dù chỉ một câu. Hôm nay ở trong hẻm núi, có thể cô đã dạo qua một vòng giữa sự sống và cái chết, sau khi trốn thoát lại không thể nói ra mọi âm mưu hay khổ sở với bất cứ người nào, cũng không thể khóc toáng lên mà phát tiết cho thỏa thích. Tiếp đó nữa thì sao? Anh xông vào, chỉ tay vào mặt cô mắng một trận, thậm chí còn ra tay...

Trong lòng Nhạc Phong chợt dấy lên một sự biến hóa lạ thường, không rõ là khổ sở, hối hận, áy náy hay là thứ gì khác, nếu cô âm ức mà khóc lóc, hay là vẫn đối chọi gay gắt gây gổ với anh như trước kia, trong lòng anh có lẽ còn được dễ chịu hơn đôi chút, nhưng cố tình cô lại tỏ ra thản nhiên thờ ơ như vậy, một người phải trải qua bao nhiêu trắc trở, chịu đựng bao nhiêu nỗi uất ức mới có thể mỉm cười cho qua trước tình cảnh như thế? Tuổi cô cũng không lớn hơn Miêu Miêu là bao, cũng đáng được nâng niu trong lòng bàn tay mà cưng chiều che chở, rốt cuộc là vì sao, cuộc đời của mỗi người lại chênh lệch lớn đến vậy?

Nhạc Phong càng nghĩ càng khó chịu, khoeo mắt lại có chút cay cay.

Quý Đường Đường bị ánh mắt và sự biến hóa trên gương mặt của anh làm cho sờ sợ, cô có chút bối rối, nhìn anh lạ lùng: “Nhạc Phong, anh làm sao thế?”

Nhạc Phong lắc đầu, thở dài thườn thượt, đè nén sự chua xót trào dâng trong lòng xuống, sau đó cười cười: “Không sao cả. Đường Đường, cô lại đây.”

Quý Đường Đường chẳng hiểu làm sao, ngồi xích lại gần anh, Nhạc Phong vươn tay ra, ôm lấy cô từ đằng sau, siết chặt cô một cái, ghé vào bên tai cô nói một câu: “Đường Đường, cô là một cô gái tốt.”

Quý Đường Đường bị hành động bất ngờ này của anh làm cho hoảng sợ, theo bản năng muốn tránh ra, rồi lại chợt nhận ra được thiện ý của Nhạc Phong trước, thân thể căng cứng từ từ thả lỏng, cái ôm của Nhạc Phong rất ấm áp, bờ vai dày rộng và vòng ôm truyền đến cảm giác an toàn và chân thật đã biến mất từ rất lâu rồi.

Quý Đường Đường đã quá lâu rồi không nhận được thiện ý và sự quan tâm như vậy, trong nháy mắt, cô chợt thấy thật mát mát và thương cảm: Thật đáng tiếc, cái ôm này, lại chẳng thuộc về cô.

Cô cười cười ngược mặt lên: “Chẳng trách Miêu Miêu thích anh như vậy, Nhạc Phong mà dịu dàng lên, cũng rất kinh người.”

Nhạc Phong nói lỏng tay, rất bất mãn nhìn cô: “Kinh người? Không cảm động à? Tôn thương quá đi mất.”

Quý Đường Đường không kịp được mà bật cười trước, cô vén tóc ra sau tai, ngẩng đầu định nói gì đó, chợt, trái tim bỗng nhảy lên một nhịp, theo bản năng ngẩng đầu nhìn về phía lầu trên, Nhạc Phong sững sốt, cũng nhìn theo tầm mắt của cô.

Ở đó, trên cầu thang, Miêu Miêu đang đứng, còn có cả Vũ Mi.

Đầu óc Quý Đường Đường có chút mờ mịt, thực hoang đường, lần đầu tiên, trong lòng cô trào dâng sự áy náy với biên kịch của những bộ phim truyền hình.

Bao nhiêu lần xem phim truyền hình, khi xem đến những cảnh quá mức trùng hợp vừa khoa trương lại giả tạo như vậy, cô đều si và biên kịch tội bởi hoa lá, giờ phút này cô mới lĩnh ngộ ra: thì ra nghệ thuật thực sự đúng là bắt nguồn từ cuộc sống, dù có khoa trương giả tạo đến đâu thì đó cũng là một sự tồn tại hợp lý.

Trên cầu thang, mặt của Miêu Miêu đã âm lãnh đến mức sắp chảy nước đến nơi, cô ta cắn môi nhìn Nhạc Phong, ánh mắt lạnh buốt như băng, không khí giữa hai người, dường như cũng bị đông cứng lại lạnh lẽo y như vậy.

Không khí như vậy quá mức đè nén, Quý Đường Đường theo bản năng nhích sang bên cạnh.

Tôi với Nhạc Phong, thực sự là quan hệ nam nữ trong sáng mà...

Một giây sau sẽ thế nào đây? Quý Đường Đường bỗng suy nghĩ miên man, cô ta sẽ khóc? Sẽ chửi rủa? Sẽ làm âm lên? Hay là xoay người bỏ chạy?

Mấy người Vũ Mi là bị giật mình vào lúc đám Mao Ca lớn tiếng kêu la.

Vách ngăn giữa các phòng đều làm từ gỗ, hiệu quả cách âm không tính là tốt, chỉ cần nói chuyện hơi to tiếng thôi là ở bên cạnh có thể nghe được chút âm thanh, Vũ Mi vốn ngủ không quen, vừa nghe thấy tiếng động là tỉnh dậy ngay, dùng một chút rồi xỏ giày đi tới bên tường, nhú mào áp lỗ tai lên tường.

Cô ta vừa làm vậy, Hiểu Giai và Miêu Miêu cũng tỉnh lại, Hiểu Giai mơ mơ màng màng thấy có bóng đen đứng cạnh tường, sợ đến hết hồn: “Ai... ai đó?”

“Suyt...” Vũ Mi có chút bực dọc, “Tôi.”

“Cậu làm gì vậy hả?” Hiểu Giai rầu rĩ, sau khi phản ứng kịp thì cũng nhận ra bên cạnh có tiếng vang, “Sao thế? Cãi nhau à?”

“Nghe không rõ, ” Vũ Mi lại áp áp lỗ tai lên tường, “Nhưng mà bên đó nghe có tiếng mở cửa, hình như là Nhạc Phong xuống dưới lầu rồi.”

Vừa nhắc đến Nhạc Phong, Miêu Miêu đã chú ý ngay, “Xuống lầu? Nhạc Phong xuống lầu làm gì?”

“Nguy rồi!” Hiểu Giai chợt nhớ ra được điều gì đó, “Đường Đường đang ở dưới đó mà. Nhạc Phong xuống lầu không phải để tìm cô ấy đấy chứ? Hai người này mấy ngày hôm nay là lạ, có phải lại đánh nhau nữa không đấy?”

“Nhạc Phong và Đường Đường...” Miêu Miêu thực sự có chút phiền muộn, cô ta nhìn về phía Vũ Mi, “Tôi nhớ lúc mới tới, không phải cô đã nói với tôi là Nhạc Phong và Đường Đường rất thân còn gì? Sao lại mâu thuẫn đến như vậy, âm ỉ đến mức động tay động chân?”

“Ai mà biết được.” Vũ Mi tức giận bộp lại một câu, cũng không biết vì lý do gì, cô ta giống như trả thù chêm thêm một câu, “Lúc cô chưa tới thì vẫn tốt lắm.”

Miêu Miêu không nói gì, dùng một chút, cô ta thử dò xét nói một câu: “Vậy chúng ta xuống xem một chút đi, nhờ đâu đánh nhau thật thì sao? Cũng phải có người ở bên cạnh khuyên giải chứ?”

Trong bóng tối, Hiểu Giai trừng mắt nhìn, hai người này, đều là trong lời có ý trong ý có lời, thực sự tưởng mình đàn độn không biết lòng dạ bọn họ thế nào sao?

Cô lười phải dính vô mấy chuyện tranh cướp người yêu này, nằm thẳng đơ ra giường, vươn tay trùm chăn qua đỉnh đầu, âm ờ buông một câu: “Lạnh thế này, tôi không thích xuống đâu, hai người thích xem ai thì cứ xem.”

Cô dựng thẳng lỗ tai lắng nghe động tĩnh bên ngoài: tiếng mặc quần áo loạt xoạt, tiếng bước chân cố ý nhẹ nhàng, tiếng mở cửa lạch cạch.

Đi đi đi đi đi đi, Hiểu Giai thực sự tức giận, trời cao phù hộ cho các cô nhìn thấy thứ các cô muốn nhớ!

Nhạc Phong cũng không ngờ mọi chuyện lại phát triển đến bước này, anh do dự một chút, gác súng vào cạnh tường, đứng dậy bước lên lầu: “Miêu Miêu.”

Miêu Miêu lùi lại một bước, nước mắt rơi xuống tựa như chuỗi ngọc bị đứt, nức nở nhìn Nhạc Phong nói: “Thế này là thế nào hả Nhạc Phong, anh và Đường Đường đã xảy ra chuyện gì?”

“Không phải như em nghĩ đâu, Miêu Miêu, em đừng nghĩ linh tinh vội.” Nhạc Phong rất bình tĩnh, “Anh và Đường Đường đều có thể giải thích với em, em tin lời anh chứ?”

Miêu Miêu nhìn Nhạc Phong qua màn nước mắt, càng khóc dữ dội hơn: “Em không biết, Nhạc Phong, hai người như vậy... hai người không thể như vậy được...”

Cô ta khóc mãi khóc mãi rồi từ từ ngồi co lại, Nhạc Phong nhanh chóng bước lên hai bước cúi người ôm lấy Miêu Miêu, Miêu Miêu nghẹn ngào ôm lấy cổ Nhạc Phong, mặt vùi sâu vào ngực anh, Nhạc Phong cúi đầu, vươn tay vuốt tóc Miêu Miêu, nhẹ giọng nói gì đó.

Lầu trên lầu dưới, tần mắt của Quý Đường Đường và Vũ Mi chạm vào nhau, ánh mắt của Vũ Mi rất phức tạp, Quý Đường Đường cười nhạt đón nhận ánh mắt của cô ta, đột nhiên cảm thấy, vẻ mặt tươi cười của mình cũng không đơn giản như vậy.

Đúng vào lúc này, không biết từ đâu bỗng vọng tới một tiếng rầm vang dội, tiếng động vang lên đột ngột, giữa đêm tối như thế này trở nên vô cùng chói tai, Miêu Miêu sợ đến run rẩy cả người, càng ôm chặt lấy Nhạc Phong hơn, Vũ Mi rùng mình một cái, nhìn quanh quất khắp nơi.

Gió lập tức ùa vào hành lang, Quý Đường Đường chỉ cảm thấy máu trên người lập tức vọt hết lên đỉnh đầu, cô xoay người, cửa sau quán trọ đã bị đập tung, một gã thân hình cao lớn đang đứng chặn ở đó, trên người gã khoác một cái áo da dê rách bươm, mái tóc rối tung rủ xuống, dơ dáy bết thành từng lọn, gương mặt trét đầy bùn đen mang theo một nụ cười dữ tợn, nhắm vào Quý Đường Đường từ từ nâng khẩu súng săn giấu dưới ống tay áo da dê rách nát lên.

Họng súng đen ngòm nhuộm một thứ ánh sáng quỷ dị, Quý Đường Đường nghiêng rặng, đáy mắt xẹt qua một tia lạnh lẽo, đột nhiên lao về phía kẻ đó, lúc gần tới nơi, cơ hồ sắp va thẳng vào, họng súng của gã đó giương lên, vừa vịn đặt lên bụng của cô.

Sau lưng vọng đến tiếng gào thét của Nhạc Phong: “Đường Đường, quay lại!”

Đoàng một cái, tiếng súng vang lên.

Nhạc Phong vừa mới xoay người nhảy xuống từ trên cầu thang lập tức cứng người tại chỗ, Quý Đường Đường vẫn đang trên đà lao về phía trước, đáy gã kia ngã nhào ra ngoài cửa, dường như lăn đi khá xa, sau đó không còn động tĩnh gì nữa. Cánh cửa bị đá hồng kêu lên kẽo kẹt, gió cuốn theo những bông tuyết đọng trên mặt đất xoáy thành từng vòng.

Miêu Miêu nắm tay vin cầu thang ngơ ngác nhìn Nhạc Phong đứng dưới, cô ta và Vũ Mi đều đứng trên cầu thang, không nhìn rõ được cuối hành lang đã xảy ra chuyện gì, chỉ biết là Nhạc Phong đột nhiên đẩy cô ta ra, nhìn quanh hành lang một lượt xong sắc mặt biến đổi, tung người nhảy luôn xuống.

“Nhạc Phong,” Giọng nói của Miêu Miêu run rẩy sợ hãi, “Xảy ra chuyện gì vậy? Đường Đường đâu?”

23. Chương 22

Khi tiếng súng vang lên, Mao Ca đang nằm trên giường mơ mơ màng màng, lập tức giật mình tỉnh dậy, nhìn chằm chằm ván giường phía trên chừng năm giây rồi bất chợt nhảy dựng lên, hai chân chạm đất xô giày loạn xạ, vừa xô vừa mắng to: “Thằng ranh con Nhạc Phong này, nó dám nổ súng thật!”

Đầu Trọc và Lông Gà cũng bị giật mình, chưa mở đèn chưa khoác áo đã nhảy xuống từ trên giường, nhất thời cũng không tìm được giày, chân trần chạy loạn tại chỗ, tựa như mấy con ruồi mất đầu, Mao Ca mở đèn pin, luồng sáng chói lòa mở ra một đường sáng trong căn phòng tối đen như mực, Đầu Trọc vừa liếc đã thấy giày của Lông Gà gắn với mình nhất, nhắc chân lên xô ngay vào, Lông Gà vẫn còn chưa phát hiện ra, tâm trạng của anh ta đã không còn đặt vào chuyện tìm giày nữa, chỉ lo lầm bầm: “Nguy rồi nguy rồi, nổ súng rồi...”

Còn chưa lâu bầu xong, một cơn gió lạnh ùa vào, Mao Ca đã mở cửa xông ra ngoài.

Con rét lạnh đột nhiên ập tới khiến cho hai người đang lè mề đồng loạt giật mình, Đầu Trọc bỗng nhiên bị lạnh như vậy, đầu óc cũng đột nhiên tỉnh táo lại, anh ta nhìn về phía Lông Gà: “Lông Gà, không phải.”

“Cái gì không phải?” Lông Gà đang không tìm được giày, bắt đầu lục lọi ở gầm giường, đầu tiên lục ra một cái dép nhựa mùa hè, rồi lại lôi được một chiếc giày vải mùa đông, mà vừa hay lại là một chiếc trái một chiếc phải, Lông Gà cũng chẳng quan tâm, nhặt lên

xỏ luôn vào chân.

“Tiếng súng vừa nãy, ông có chú ý không, đó là súng kíp mà, đoàng một tiếng, là dùng thuốc súng. Súng của lão Mao tử là ổ đạn quay, sao mà phát ra tiếng vang lớn như thế được?”

Anh ta nói vậy, Lông Gà mới nhận ra, có chút dờ dẫm, miệng hết khép lại mở, sau đó lè lưỡi liếm liếm đôi môi đã phát khô: “Vậy phát súng kia là do Đường Đường bắn? Hai đứa này ở dưới lầu bắn nhau?”

Trong đầu Đầu Trọc bỗng hiện lên một cảnh tượng buồn cười: Nhạc Phong và Quý Đường Đường cầm súng “bắn nhau”, biết rõ suy nghĩ này quá mức hoang đường, nhưng giờ đúng là không thể nghĩ ra được khả năng thứ hai — anh ta ngây ngốc há miệng, giống như một con cá mắc cạn, chột luồng cuống: “Nếu thế thì Nhạc Phong nhà mình toi rồi, đừng có hy sinh anh dũng ở đây đấy.”

Hai người đều xỏ giày không vừa chân, bình bịch bình bịch chạy xuống lầu, đầu tiên là thấy Vũ Mi và Miêu Miêu, tiếp đó nhìn thấy Nhạc Phong đang chống súng đứng dưới cầu thang, tảng đá trong lòng cũng được hạ xuống, sau đó lập tức thấy lạ: “Nhạc Phong, Đường Đường đâu?”

“Không thấy người đâu cả!” Người trả lời lại là Mao Ca, anh ta đã đi đến cửa sau, vịn vào cánh cửa đã bị đá hồng đang lỏng lẻo sắp đổ, tay cầm đèn pin soi vào đêm tối, “Không có ai cả.”

Nhạc Phong vẫn đứng thẳng bất động đột nhiên phản ứng lại, anh vọt đến cửa sau, giật lấy cái đèn pin trong tay Mao Ca rọi ra ngoài: Mao Ca nói không sai, trong phạm vi ánh sáng chạm tới được, không có bóng dáng của bất cứ ai.

Nhạc Phong sửng sốt một chút, bỗng nhiên nhớ đến chuyện gì, chúc đèn pin xuống đất, sau đó khom gối ngồi xuống.

Tuyết vẫn chưa tan, đóng thành một tầng dày trên mặt đất, có một hàng dấu chân hỗn loạn hướng về phía quán trọ, xem ra là dấu vết khi kẻ đó đi tới, vậy hẳn rời đi thế nào? Vấn đề này nhanh chóng có đáp án, nơi ánh sáng đọng lại, một dấu vết kéo túm xiêu xiêu vẹo vẹo giống như một người đang kéo thứ gì đó rất nặng đi thẳng một mạch, Nhạc Phong nâng đèn pin lên cao hơn một chút, điểm cuối của dấu vết ẩn giấu ở nơi ánh sáng không chiếu tới được, Nhạc Phong cắn răng, đứng dậy đi về hướng đó.

Mao Ca sửng sốt một chút, quần chặt áo khoác, bước vài bước đuổi theo, vừa đi vừa hỏi anh: “Nhạc Phong, chuyện này không ổn lắm, Đường Đường đâu rồi? Chú nói tử tế với anh xem nào.”

Nhạc Phong không đáp lại ngay, xung quanh rất yên tĩnh, chỉ có tiếng xột xoạt khi đạp phải lớp tuyết đọng dưới chân, âm thanh ấy đơn điệu vô cùng, đúng vào lúc Mao Ca

nghe mà sắp phát hỏa, giọng nói khản đặc của Nhạc Phong bỗng vang lên, “Trúng đạn rồi.”

“VẬY người đâu?” Mặc dù đã sớm nghĩ đến chuyện nổ súng thì ắt có thương vong, nhưng khi thực sự nghe Nhạc Phong chính miệng xác nhận chuyện “trúng đạn”, Mao Ca vẫn thấy da đầu tê tê.

“CÓ lẽ đã bị kẻ nổ súng mang đi rồi.”

Mao Ca rớt cuộc cũng hiểu tại sao Nhạc Phong lại muốn đi theo dấu vết này, anh ta cúi đầu nhìn dấu vết kéo dài, không tìm được mà rùng mình một cái.

“Nhạc Phong, tất cả những chuyện này đều không bình thường, Đường Đường tại sao lại chọc phải phiền toái như vậy? Rớt cuộc cô ta có lai lịch gì? Chú biết được đến đâu hả?”

Nhạc Phong không trả lời, chỉ cầm đầu đi về phía trước, Mao Ca nôn nóng trong lòng, vươn tay tóm lấy cánh tay anh, Nhạc Phong cá giận: “Sao anh cứ eo éo mãi như đàn bà thế, giờ kể chuyện cho anh quan trọng hơn hay tìm người quan trọng hơn?!”

Mao Ca tự dưng bị anh làm cho nghẹn họng, lúng ta lúng túng buông tay, nhất thời không biết nên đi cùng hay là không, trong lúc do dự như vậy, Nhạc Phong đã đi được khá xa rồi, quay đầu lại nhìn, Đầu Trọc và Lông Gà đã tìm được đèn pin, run lẩy bẩy đi theo đằng sau, xa hơn chút nữa là Vũ Mi và Miêu Miêu, con gái dù sao cũng nhát gan, không dám đi quá xa quán trọ, Mao Ca thở dài, đuổi theo hướng Nhạc Phong đã đi.

Đuổi được một đoạn, xa xa đã thấy bóng dáng Nhạc Phong, anh chỉ đứng bất động, mơ hồ như có tiếng nước chảy vọng đến, trái tim Mao Ca nhảy lên một nhịp: đến sông Tụ Long rồi sao?

Sông Tụ Long là một con sông nhỏ ở Ca Nại, trên danh nghĩa thì là sông, trên thực tế, lượng nước cũng chỉ ngang bằng một con suối, nơi nào rộng thì chừng hai ba mét, hẹp thì hơn một mét, độ sâu quá gối, nơi sâu nhất cũng chỉ đến bắp chân, vòng quanh Ca Nại một vòng, cuối cùng chảy vào hẻm núi Ca Tát Ma, trong hẻm núi còn có một đoạn sông ngầm, lượng nước tuy ít nhưng lại duy trì rất lâu dài, thời điểm khô hanh nhất cũng không thấy cạn, hơn nữa lại vừa sâu vừa dài, nghe nói chảy đến tận bên ngoài hẻm núi, cuối cùng vòng vòng vèo vèo cũng đổ ra Hoàng Hà.

Mặc dù tiết trời đang lạnh, hai ngày nay đều có tuyết rơi nhưng sông Tụ Long vẫn không bị đóng băng hoàn toàn, tiếng nước chảy róc rách không ngừng, bên bờ rải rác những tảng băng và đóng tuyết, giữa những đóng tuyết lộ ra mấy cọng cỏ vàng úa.

Nhạc Phong đứng bên bờ sông, môi mím chặt, đèn pin chúc xuống dưới, ánh đèn rọi sáng một vùng nước nhỏ.

Mao Ca từ từ đi qua, đứng bên cạnh Nhạc Phong, nói ra những lời mà Nhạc Phong không dám nói: “Vết lồi kéo đến đây thì đứt, xem ra là xuống nước rồi, không thể lần

theo được nữa.”

Nhạc Phong không nói gì, lại đứng một lúc rồi nhấc chân đi về phía con sông,

Mao Ca thực sự nổi nóng, vươn tay kéo anh lại: “Lời anh nói chú có nghe không? Xuống nước rồi, không lần theo được nữa!”

Nhạc Phong nôn nóng đến đỏ mắt, cứng giọng nói: “Thằng khôn kiếp đó có gan thì đừng lên bờ, hai ngày nay tuyết rơi, lên bờ chắc chắn sẽ có dấu chân, ông đây kiêu gì cũng tìm được!”

“Tìm cái con em chú!” Mao Ca cũng nổi giận, túm chặt lấy cổ áo Nhạc Phong, “Người bị lạc trong hẻm núi, chú có tìm được không? Lãng Hiểu Uyển kia thế nào? Lúc đó có bao nhiêu người đi tìm? Có tìm được nửa cọng tóc nào không? Nếu gã đó vẫn luôn ẩn nấp trong hẻm núi, lý nào lại không quen thuộc với địa hình bằng chú? Không biết xóa dấu chân đi chắc? Hơn nữa trong tay thằng đó còn có súng! Đêm tối mù mịt, chú cầm đèn pin tiến vào, chính là biến mình thành đích ngắm! Người ta mà nấp sau lưng cho chú một phát súng, mẹ kiếp, ông đây đến xác chú cũng không tìm ra được. Mau về cùng anh, chuyện to bằng giờ thì cũng để sáng ngày mai hãy nói!”

Nhạc Phong giẫy khởi cánh tay Mao Ca: “Ngày mai? Cả một đêm, Đường Đường liệu có còn mạng nữa không?”

Mao Ca chợt nghĩ: “Cô ta trúng đạn, giờ có còn mạng hay không cũng khó mà nói, bị thương ở đâu?”

Nhạc Phong đột nhiên im bặt.

Bị thương ở đâu ư?

Anh nhớ, lúc đó Quý Đường Đường lao thẳng về phía gã kia, hòng súng tên đó chéch lên, vừa đúng để sát vào bụng cô, sau đó tiếng súng vang lên, bắn ở khoảng cách gần như vậy, thậm chí cả khả năng bắn trật cũng không có, tiếng súng vừa vang vừa giòn, sau đó có mùi thuốc súng khen khét, là súng kíp, dùng loại súng đó để tấn công gần...

Sức lực toàn thân Nhạc Phong như bị rút sạch, anh siết chặt chiếc đèn pin trong tay, môi trắng bệch đến đáng sợ.

Mao Ca từ từ thả lỏng tay: “Nhạc Phong, về đã. Có chuyện gì mọi người cùng nhau bàn bạc, Vũ Mi và Miêu Miêu đều đang ở đây, còn phải tìm có gì đó để gạt họ nữa.”

Nhạc Phong vẫn không động đậy.

Mao Ca thở dài, vươn tay cầm lấy chiếc đèn pin trong tay Nhạc Phong, rọi về hướng con sông chảy vào hẻm núi, có cơn gió thổi qua, mấy cành cỏ khô ven bờ rung lên, bóng lay động trên mặt nước, giống như chẳng có chuyện gì xảy ra.

Trong yên lặng, sau lưng vọng đến giọng nói của Lôg Gà: “Bọn anh về trước đây, lạnh cóng không chịu nổi nữa rồi.”

Mao Ca quay đầu lại, Lôg Gà chân trái xỏ một chiếc giày vải viền lông dê, chân phải xỏ một cái dép nhựa, chẳng khác nào như một chân để trần giẫm lên tuyết, lạnh đến mức răng va vào nhau lách cách, mới nhìn, sắc mặt còn trắng hơn cả Nhạc Phong.

Từ xa đã thấy mấy người đang quay về, Vũ Mi và Miêu Miêu vẫn khoanh tay đứng run rẩy ngoài cửa cuối cùng cũng thờ phào nhẹ nhõm, tiếng vang lúc nãy khiến Hiểu Giai cũng bị kinh động, cô là người không rõ tình huống nhất, quần chặt áo khoác núp trong cửa, thỉnh thoảng lại lộ đầu ra: “Về chưa? Rốt cuộc là thế nào?”

Vũ Mi không nói gì, Miêu Miêu nhìn cô lắc đầu một cái, lại quay đầu lo lắng nhìn qua đám Lôg Gà đang tiến lại gần, vừa nãy bọn họ đi về được nửa đường thì đột nhiên dừng lại, chụm đầu lại một chỗ một lúc lâu, không biết là nói gì.

Đầu Trọc và Lôg Gà về trước, Nhạc Phong và Mao Ca đi tít đằng sau, đối diện với ánh mắt vừa nghi hoặc vừa thấp thỏm của đám Vũ Mi, Lôg Gà bắt đầu trấn an lòng dân: “Không có chuyện gì đâu, có trộm, không thấy Nhạc Phong buổi tối xách súng xuống lầu canh chừng hay sao, không ngờ thằng ôn đó cũng có súng, con em nó chứ, trời cao Hoàng đế xa, trộm cắp ở đây cũng coi trời bằng vung rồi.”

“Vậy tiếng vang lúc nãy là tiếng súng nổ à?” Hiểu Giai sợ hết hồn, “Tôi lại tưởng là pháo chứ.”

Lôg Gà há miệng ra rồi lại ngậm lại, vừa nãy anh ta và đám Mao Ca đã chụm lại thảo luận xem làm sao gạt được đám Hiểu Giai, sao lúc ấy lại không nghĩ đến pháo cơ chứ? “Vậy Đường Đường đâu?” Vũ Mi có chút không tin, “Lúc nãy Đường Đường cũng ở dưới lầu, sau khi tiếng súng vang lên lại không thấy tăm hơi cô ta đâu, cô ta không sao chứ?”

“Đừng nhắc đến con nhóc ấy nữa, dở hơi.” Đầu Trọc đột nhiên tức giận buông một câu, “Hám làm anh hùng cũng không đến mức đó chứ, nhất quyết đòi đuổi theo, vừa nãy Nhạc Phong vất vả lắm mới đuổi kịp cô ta, vậy mà chết cũng không chịu về, tôi không tin, cô ta mà bắt được trộm thật thì chính phủ còn tặng vòng hoa gì đó cho cô ta. Nhạc Phong nói mãi nói mãi cũng phải phát bực với cô ta, mặc xác cô ta, cứ để cô ta đi đi.”

Miêu Miêu nghe cả nửa ngày mới hỏi: “Cô ấy? Đi bắt trộm? Hơn nửa đêm thế này? Tên kia còn có súng nữa? Mấy anh lại để mặc cô ấy?”

“Hoặc nên nói là cô ta có bệnh,” Lôg Gà nói y như thật, “Đâu phải không ngăn cô ta, mà là không ngăn được ấy chứ, hơn nữa, bọn tôi cũng chẳng phải là gì của cô ta, làm sao mà quản lý được cơn điên của cô ta?”

“Đã sớm thấy cô ta quái dị, đúng là có bệnh thật!” Vũ Mi nhíu mày, “Hơn nửa đêm còn gây phiền phức cho người khác, làm mọi người đều mất ngủ.”

Đang nói chuyện, Nhạc Phong và Mao Ca đã đến gần, Miêu Miêu vừa thấy sắc mặt của Nhạc Phong không được ổn đã vội chạy tới, vươn tay kéo tay Nhạc Phong: “Không sao chứ?”

Nhạc Phong không nói gì, mặc kệ cô ta kéo tay không nhúc nhích, Miêu Miêu chợt thấy sợ, cô ta ngẩng đầu lên, cẩn thận nhìn vẻ mặt của Nhạc Phong: “Sao vậy? Đã xảy ra chuyện gì?”

Nhạc Phong chẳng buồn nhìn cô ta, chỉ gằn từng chữ: “Em xuống dưới làm gì? Đang yên đang lành, em xuống dưới làm gì?”

Miêu Miêu chưa bao giờ nghe thấy Nhạc Phong dùng giọng điệu xa lạ mà lạnh lùng như vậy để nói chuyện, nhất thời sợ đến ngây dại, đến khi mở miệng, giọng nói đã không kim được mà run lên: “Em thấy anh ở dưới lâu, em định xuống nhìn anh..”

“Có cái gì hay mà nhìn?” Nhạc Phong hất mạnh tay Miêu Miêu ra, gằn như găm lên, “Anh hỏi em có gì hay để nhìn?!”

Miêu Miêu nước mắt tràn mi, môi mấp má, nhìn Nhạc Phong một lúc lâu, vươn tay lau nước mắt trên mặt, bỗng bật cười: “Nhạc Phong, em là bạn gái anh, em muốn thấy anh lúc nào thì thấy, không được sao? Ngay cả tư cách để nhìn anh em cũng không có hay sao? Muốn nhìn anh còn phải cần anh phê chuẩn nữa à?!”

Mao Ca thầm kêu hồng bét, mạng người quý giá, đứng trước một chuyện lớn như vậy, Nhạc Phong cũng chịu kích thích không nhỏ, lúc này thực sự không thích hợp để giải quyết mâu thuẫn tình cảm, anh ta bước lên nắm lấy tay Miêu Miêu kéo về phía quán trọ: “Miêu Miêu, giày vò lâu như vậy em cũng mệt mỏi rồi, mau nghỉ ngơi đi, tâm trạng của Nhạc Phong không tốt, chuyện của hai đứa để từ từ rồi nói.”

Miêu Miêu để Mao Ca kéo đi được hai bước, bỗng nhiên nổi điên: “Cái gì mà từ từ rồi nói, có chuyện gì quá đáng mà không thể nói ngay lúc này? Tâm trạng anh ấy không tốt? Tâm trạng em cũng không tốt đây, vì sao Nhạc Phong có thể quát nạt em? Anh phải xin lỗi em, xin lỗi em ngay lập tức!”

24. Chương 23

Đối với cô bạn gái được cưng chiều như bảo bối này của Nhạc Phong, Mao Ca đã biết từ lâu, ít nhiều cũng được nghe qua về cái tính đỏng đảnh của Miêu Miêu, nhưng mấy ngày Miêu Miêu đến Ca Nại, phần lớn thời gian đều dịu dàng nhã nhặn đáng yêu, cho nên đột nhiên nổi đóa lên như vậy, Mao Ca thực sự bị sốc nặng, cảm giác trái tim sắp trụ không nổi, đập thùng thùng như bị nhạc heavy metal làm cho chấn động vậy.

Nhạc Phong giống như không hề nghe thấy.

Miêu Miêu mắt mắt, bị Nhạc Phong ngó lơ như vậy còn khiến cô ta khó chịu hơn bị anh quát lúc nãy, ánh mắt người xung quanh nhìn cô ta dường như đều biến thành châm biếm và chế nhạo, Miêu Miêu chợt trở nên dữ dằn: “Nhạc Phong, có gan thì anh đừng có hối hận!”

Nói xong, cô ta xoay người lao đảo chạy vào trong quán trọ, Hiểu Giai đang thò đầu ra xem náo nhiệt, thấy cô ta phăm phăm lao đến, sợ đến mức vèo một cái lại rụt đầu trở lại.

Cô ta vừa chạy đi như vậy, để lại một đám người đứng tại chỗ hai mắt nhìn nhau, đều không biết có nên khuyên giải hay không, cuối cùng vẫn là Nhạc Phong lên tiếng: “Đứng đây làm gì, vào nhà đi.”

Vậy nên lại tốp năm tốp ba vào nhà, đều ngồi cả trong phòng khách, Mao Ca dọn dẹp khẩu súng dựa bên tường và mấy chai rượu Thanh Khoa còn dư lại của Quý Đường Đường, Lông Gà lại đi mân mê cánh cửa gỗ ở sau nhà, không biết là anh ta tìm đâu được cái búa, gõ côm cốp không ngừng, Đầu Trọc nghe mà phát bực: “Ông đừng gõ nữa có được không? Chốc nữa cả phố đều bị ông âm ỉ làm cho thức dậy hết!”

Vừa mới quát một tiếng, rốt cuộc cũng an tĩnh lại, chỉ chốc lát sau Lông Gà đã dùng đinh đi vào, lúc Mao Ca hỏi, anh ta nói là đã cầm cái ghế dài chèn cửa lại rồi.

Nhất thời không khí trở nên nặng nề vô cùng, Vũ Mi ngẩng đầu nhìn cái đồng hồ treo trước quầy, gần ba giờ sáng rồi.

Mao Ca đuổi Vũ Mi và Hiểu Giai lên đi ngủ: “Không có chuyện của các cô đâu, mau đi nghỉ đi.”

Giọng điệu của anh ta không ôn lả, giọng nói không được thân thiện như ngày thường, Vũ Mi và Hiểu Giai lúc này cũng đã biết quan sát, gật đầu một cái đi lên lầu.

Mới đi được hai bước, bên trên chợt vọng đến tiếng bước chân nặng nề, Miêu Miêu xách vali gài như lao thẳng xuống, đến dưới lầu, cô ta đặt phịch chiếc vali da xuống đất, chỉ nói chuyện với Mao Ca: “Anh Mao Ca, làm ơn mở cửa giúp.”

“Em lại muốn làm gì nữa hả?” Mao Ca một lòng muốn đuổi hết mấy người này đi để còn bàn bạc với đám Nhạc Phong về chuyện tối hôm nay, ai ngờ lại nảy ra hết chuyện này đến chuyện khác, không có lúc nào ngơi, rốt cuộc cũng không tìm được cơn bực tức nữa, “Ba giờ sáng, mở cửa chặn dê à? Hay là đánh sói?”

“Về nhà!” Gương mặt Miêu Miêu lạnh tanh, “Không ở đây để người ta ghét bỏ nữa, Mao Ca, mở cửa giúp!”

Nhạc Phong ngồi dựa vào góc tường, nghe thấy động tĩnh bên ngoài, dường như hơi động dậy, cuối cùng vẫn không đứng dậy.

Đầu Trọc và Lông Gà ngồi đối diện với anh, rướn cổ nhìn ra ngoài, nghe thấy yêu cầu của Miêu Miêu xong đều im lặng, được một lúc Đầu Trọc mới cảm thán với Lông Gà: “Chẳng trách có câu đàn bà là nước lũ, lúc này có một Quý Đường Đường nổi điên, giờ lại đến Miêu Miêu nổi điên, Lông Gà, tôi bảo này, may mà Vũ Mi và Hiểu Giai còn chưa nổi điên, nếu không anh em mình sớm muộn cũng sẽ tử trận.”

Lúc nói vậy, Mao Ca vẫn đang nhẫn nại ở bên ngoài khuyên bảo Miêu Miêu: “Cô bé, Nhạc Phong hôm nay thực sự có chuyện, nếu không đã chẳng như vậy với em. Hai đứa đều đang nóng giận, đều nhường một bước, lên lầu nghỉ ngơi đi được không? Chuyện có lớn bằng trời thì cũng để ngày mai nói sau, bây giờ cả hai đều đang nổi giận, càng nói càng căng thẳng, có đáng không?”

Không biết Miêu Miêu đáp lại thế nào, tóm lại dường như là không bị thuyết phục, cuối cùng Mao Ca cũng tức giận, quay đầu lại quát Nhạc Phong: “Thằng chết dấm kia ra đây, chú mày gây chuyện, mẹ nó, còn muốn ông đây đi chùi đít cho à, anh là mẹ chú mày hả?”

Lần này Nhạc Phong cuối cùng cũng có động tĩnh, anh bước ra cửa, cúi người xách túi của Miêu Miêu lên: “Miêu Miêu, đi lên gác.”

Miêu Miêu cười lạnh: “Anh nói lên thì tôi phải lên chắc? Tôi muốn đến thì đến, muốn đi thì đi. Bỏ đồ của tôi xuống!”

Nhạc Phong không nói gì, kéo cánh tay Miêu Miêu đi lên lầu, Miêu Miêu lần này quyết tâm gây gỗ đến cùng với anh, vùng vằng không chịu đi: “Tôi không lên, anh bỏ túi của tôi xuống!”

Sắc mặt Nhạc Phong trầm xuống, tay ghì lấy thắt lưng Miêu Miêu, gần như ôm lấy cô ta đi lên lầu, Miêu Miêu giùng giàng vừa đá vừa mắng, trong lúc hỗn loạn, cô ta đột nhiên cúi đầu, cắn mạnh lên cổ tay Nhạc Phong.

Người yêu cãi nhau, người ngoài đương nhiên không tiện nhúng tay, Mao Ca trơ mắt nhìn sự tình ngày càng hồng hét, lo lắng lại không có cách nào, Lông Gà đứng bên cạnh nhìn mà mắt biến thành đường thẳng, cổ họng lộn qua lộn lại, sau đó thấp giọng thề với Đầu Trọc đứng bên cạnh: “Sao lại còn cắn nữa? Cả đời này tôi không muốn cưới vợ nữa đâu...”

Nhạc Phong không nhúc nhích, chỉ mặc Miêu Miêu cắn, Miêu Miêu cắn mãi cắn mãi rồi nhả ra, ngẩng đầu nhìn Nhạc Phong, sống mũi cay cay, nước mắt đã rơi xuống.

Cúi đầu nhìn, vết cắn này không hề nhẹ, dấu răng hằn sâu vào, nhìn thấy cả máu cả thịt.

Nhạc Phong mặt không chút thay đổi, “Cắn đủ chưa? Hài lòng rồi chứ? Em muốn đi, anh không cản. Để sáng mai hãy đi, giờ đêm hôm khuya khoắt, không được.”

Mắt thấy tình thế đã buông lỏng, Mao Ca vội vàng chạy lại làm hòa: “Đây là địa bàn của

anh, đã gọi anh một tiếng “anh” thì phải nể nang anh ba phần, giờ đều về phòng ngủ hết đi, còn ai gây sự nữa thì đừng trách lão Mao tử này trở mặt. Vũ Mi, Hiểu Giai, đưa Miêu Miêu về phòng.”

Hiểu Giai khi này thấy sự việc đã âm ỉ lên, sợ đến mức sau lưng toát mồ hôi, chỉ sợ Nhạc Phong truy cứu chuyện cái chìa khóa, giờ thấy Nhạc Phong vẫn chưa nghĩ đến chuyện này, Mao Ca lại cho bậc thang bước xuống, trong lòng đã thâm hô Ngọc Hoàng đại đế, quyết định sáng sớm mai sẽ cuốn gói đi, không dính vào chuyện tình yêu nam nữ tranh giành tình nhân này nữa, vội vàng bước tới choàng lấy cánh tay Miêu Miêu, lần đầu tiên kể từ khi gặp mặt tỏ ra vô cùng nhiệt tình: “Miêu Miêu, lên đi, ở dưới này lạnh lắm, đi thôi đi thôi.”

Vừa dỡ vừa khuyên, cuối cùng cũng kéo được Miêu Miêu đi, Vũ Mi cũng tương đối phối hợp, lẳng lặng đi theo sau, đi được nửa đường, Miêu Miêu đột nhiên dừng lại, vịn thành cầu thang, cúi đầu nhìn Nhạc Phong, giọng nói yếu ớt tựa như đổ bệnh: “Nhạc Phong, chúng ta thế này, có xem như là chia tay không?”

Nhạc Phong không lên tiếng, phản ứng này dường như nằm trong dự đoán của Miêu Miêu, cô ta nén nước mắt cười cười, không nói thêm gì nữa.

Cuối cùng cũng xua được mấy người kia đi, Mao Ca cảm thấy may mắn đến phát khóc, cả đám kéo nhau vào phòng khách ngồi, đầu tiên là lôi hòm thuốc dưới quầy ra nhanh chóng xử lý vết thương cho Nhạc Phong, Đầu Trọc dùng bông y tế nhúng cồn giúp Nhạc Phong lau sạch vết thương, Lông Gà rướn cổ lên nhìn, miệng chặc chặc không ngớt: “Xem cái dấu răng này này, chẳng trách nhắc đến đàn bà người ta hay dùng từ miệng lưỡi bén nhọn, băng như thế có ổn không đấy? Có cần phải đi tiêm vắc-xin phòng dại chó mèo gì đó không?”

Mao Ca ngồi bên cạnh gờm anh ta: “Vớ vẩn, Miêu Miêu cũng đâu phải...”

Câu này nói hết hay không cũng giống như đang chửi người ta, Mao Ca do dự một chút, nuốt nửa câu sau vào trong bụng.

Từ đầu tới cuối, Nhạc Phong vẫn trầm lặng, mặc cho bọn họ bảy miệng tám lời chí chí chóc chóc, dường như người bị cắn vào cổ tay chẳng phải là anh, nhìn bộ dạng đó, Mao Ca cũng có chút khó chịu thay cho anh, thở dài ngồi xuống đối diện: “Chuyện tối hôm nay, mấy anh em cùng nhau bàn bạc đi.”

Vừa nhắc đến chuyện này, Đầu Trọc và Lông Gà liền im bật, vừa này lúc đi được nửa đường, khi bàn xem làm sao để gạt được đám Miêu Miêu, Mao Ca đã thuật lại sơ sơ sự việc, Đầu Trọc và Lông Gà không hề biết tình hình lúc trước, giờ nghe kể lại đã xảy ra chuyện gì, hết như nghe Nghìn lẻ một đêm, không biết nên phản ứng thế nào.

Mao Ca do dự một chút: “Nhạc Phong, anh nói câu này có thể không được xuôi tai, nhưng chuyện tối hôm nay, chú đừng bận tâm quá. Cho dù Đường Đường có xảy ra

chuyện gì thật thì chúng ta cũng không hề có lỗi với cô ấy.”

Nhạc Phong cười lạnh: “Đúng rồi, người cầm súng gác đêm cũng đâu phải anh.”

Đầu Trọc đứng bên cạnh Mao Ca nói: “Xuống gác đêm cũng đâu phải nghĩa vụ của cậu, cậu xuống giúp cô ta, cũng coi như đã hết lòng hết dạ rồi, mọi chuyện đều nghe theo ý trời, giúp được hay không cũng do ông trời định đoạt. Con nhóc đó chọc phải phiền phức không nhỏ, đến nỗi đối phương còn vác súng đến tận cửa, thù hận thế nào mới đến mức ấy? Nhạc Phong, tôi nói câu này cũng hơi mất mặt, nhưng chuyện của ai thì người ấy tự gánh, sự việc tối hôm nay, kết thúc coi như cũng không đến nỗi thảm, ít nhất bên phía chúng ta không ai xảy ra chuyện gì, cậu nghĩ coi, lúc ấy Miêu Miêu và Vũ Mi đều ở dưới lầu, nhờ đâu cọ súng ra lửa làm hai người đó bị thương, vậy thì sẽ phiền phức đến mức nào?”

Nhạc Phong hai mắt đỏ cách nhìn Đầu Trọc: “Ý của anh là, Đường Đường gặp chuyện không may là đáng đời? Mạng của ai mà chẳng giống nhau, còn chia sang hèn gì chứ!”

Đầu Trọc cả giận: “Sao nói vậy mà cậu không hiểu nhỉ? Tôi không nói Đường Đường gặp chuyện không may là đáng đời, ý của tôi là, họa do cô ta gây ra, thì cũng nên để cô ta tự thu dọn. Có giúp cô ta hay không thì còn phải xem quan hệ tình cảm, không quen chẳng thân, tôi biết cô ta được bao lâu chứ, xét về mặt cảm tình coi như cũng đã đến nơi đến chốn rồi đúng không?”

Mao Ca ẩn vai Đầu Trọc, ý bảo anh ta bớt nóng, sau đó lại nhìn Nhạc Phong: “Anh thấy lai lịch của cô bé Đường Đường này có chút sâu xa, chuyện này chúng ta khó mà quản được. Cho dù cô ta không phải người xấu nhưng vụ này, chúng ta cũng không có khả năng giải quyết — ý anh là báo cảnh sát đi.”

Đầu Trọc và Lông Gà nhìn nhau, sau đó gật đầu phụ họa: “Báo cảnh sát đi.”

Được hai người phụ họa, trong lòng Mao Ca có vài phần ổn định hơn: “Nhạc Phong, ý chú thế nào?”

Nhạc Phong lạnh lùng nhìn Mao Ca: “Lực lượng cảnh sát ở Ca Nại thế nào, anh rõ hơn em nhiều, dựa vào cái đồn công an bé tí đến ban ngày, ca trực mà ngay cả một bóng người cũng không có kia ư? Lăng Hiểu Uyên là sinh viên đại học, chuyện của cô ta còn kinh động đến nhà trường, đến phóng viên nên công an bên này mới làm bộ làm tịch tổ chức tìm kiếm, nhưng có tìm được người không? Chuyện của Đường Đường, báo cảnh sát rồi anh định nói sao đây? Nửa đêm có người xách súng đến cửa? Vì sao? Chúng ta nói Đường Đường bị người đó bắt đi, người ta sẽ tin à? Ngay cả vẻ ngoài của gã đó thế nào chúng ta cũng không nhìn rõ. Đến lúc đó công an sẽ đưa vào án đặc biệt, bảo sẽ lưu ý, rồi cứ thế kéo dài không có kết quả. Đây chính là ý của anh ư? Anh có an tâm không?”

Mao Ca không nói gì.

Nhạc Phong nói rất đúng, đến nơi xa xôi địa đầu này đều là những du khách ham mê du lịch mạo hiểm, hàng năm mất tích chừng chục người cũng không hề lạ, Ca Nại coi như còn đỡ, chứ đến nơi không người như Tân Tạng, có tổ chức bao nhiêu nhân lực cũng không tìm nổi, hơn nữa đúng như lời Nhạc Phong nói, cho dù có báo cảnh sát cũng khó mà đảm bảo sẽ không thành một vụ án không có hồi kết — hình tượng những cảnh sát dũng mãnh gặp án là phá kia cũng chỉ có thể nhìn thấy trên ti vi mà thôi.

Đầu Trọc có chút phiền não: “Nhạc Phong, vậy cậu muốn làm sao bây giờ? Bắt anh em phải mạo hiểm vì cô ta, tôi thực sự không thích chút nào. Vẫn câu đó thôi, không quen chẳng thân, sự việc lại khó giải quyết như vậy, chúng ta có đáng phải thế không? Nếu như là cậu hay lão Mao tử xảy ra chuyện, anh em một hồi, có kẻ đao lên cổ tôi cũng không ho he một câu, nhưng còn Đường Đường... Đến chuyện cô ta làm gì tôi cũng không biết, lại đi lo chuyện của cô ta, chẳng phải là ăn no rừng mỡ dờ hơi hay sao?”

Mao Ca than thở: “Nhạc Phong, Đầu Trọc nói có lý, Đường Đường gặp chuyện không may, thực sự không phải là trách nhiệm của chú, cần gì phải rước việc vào người? Hơn nữa...”

Nói đến đây, giọng nói của Mao Ca chợt hạ thấp, “Hơn nữa, cô ta chết hay sống còn chưa biết, theo như lời chú kể, bị súng bắn như vậy...”

Nhạc Phong chợt ngắt lời anh ta: “Chuyện này có trách nhiệm hay không thì em cũng phải lo. Còn sống em sẽ tìm cho ra người, chết rồi em sẽ nhặt xác cho cô ấy, quen biết một hồi, em không thể để mặc cô ấy ở bên ngoài được.”

Mao Ca hiểu tính Nhạc Phong, biết là có khuyên nữa cũng vô dụng, thở dài một tiếng, không nói gì thêm nữa, Lông Gà thì trái lại, nhìn Mao Ca rồi lại nhìn Đầu Trọc, cuối cùng vươn tay gãi gãi đầu: “Nói cũng đã nói đến thế rồi, là bạn bè cũng không thể đứng yên nhìn được, dù sao cũng theo cậu là xong.”

Nói rồi dùng khủy tay huých huých Đầu Trọc: “Ông nói đúng không?”

Đầu Trọc không nói gì, Lông Gà tiếp tục huých, cuối cùng khiến cho anh ta nổi điên: “Mẹ kiếp, rồi rồi rồi. Ông đây sao lại quen phải thằng hâm như thế chứ!”

Nhạc Phong ngẩng đầu nhìn Đầu Trọc một cái, giọng nói có mấy phần hòa hoãn: “Anh nói cũng không sai, mọi người cũng không đáng phải mạo hiểm như vậy. Chỉ giúp một tay là được rồi, trong mấy ngày Đường Đường ở lại đây, các anh ít nhiều cũng từng tiếp xúc với cô ấy, thử nghĩ kỹ xem, cô ấy có biểu hiện gì khác thường hay điểm nào không ổn, hoặc có nói gì kỳ lạ không? Mọi người cùng nghĩ, chưa biết chừng lại phát hiện ra chuyện gì đó?”

Mao Ca gật đầu một cái, đứng dậy cầm quyển sổ đăng ký trên quầy tới, xé mấy tờ giấy trắng ở mặt sau ra, lại lôi ra mấy cây bút bi đã hết mực hoặc bị thừa mực ra: “Lại đây lại đây, nghĩ đi, nghĩ ra cái gì thì viết cái đó, ba anh thợ giày bằng một ông Gia Cát Lượng,

huông chi là có đến bốn Khổng Minh đang ngồi ở đây.”

Vậy nên mỗi người một tờ, Lông Gà cầm bút suy nghĩ một lúc lâu, viết hai chữ “Võ công” lên giấy, sau đó thò đầu qua nhìn Mao Ca, Mao Ca cũng đang viết rất nghiêm túc, còn đánh gạch đầu dòng, đầu tiên là “Cô ta hỏi thăm một người tên là A Khôn”, thứ hai là “Lúc đăng ký cô ta nói là người Bắc Kinh, sau lại bảo là Hải Thành”, thứ ba là “Lúc đi mua đồ ăn, cô ta nói có người nhìn mình”.

Lông Gà chỉ vào chữ “nhìn” kia, sửa cho Mao Ca: “Ở dưới là chữ “mắt” không phải chữ “ngày”, anh mù chữ à?”

Mao Ca đập cho anh ta một phát dưới gầm bàn.

Lông Gà đau đến mức ôm gòi nhe răng trợn mắt, được một lúc lại quay ra nhìn Đầu Trọc, Đầu Trọc đang nhìn chằm chằm cách đó không xa thất thần, bút trong tay xoay hết vòng này đến vòng khác.

Lông Gà vươn tay quơ quơ trước mặt Đầu Trọc: “Sao thế, không viết ra được cái nào?”

Đầu Trọc bấy giờ mới hồi hồn, anh ta đập bút xuống bàn, trong giọng nói lộ ra sự quái dị không nói thành lời: “Chuyện này có gì đó không ổn.”

“Có cái gì không ổn?” Mao Ca dừng bút lại nhìn anh ta.

“Vừa nãy khi chúng ta đi ra ngoài, bên ngoài không hề có vết máu!” Đầu Trọc càng nghĩ càng hoảng, giọng nói cũng biến đổi, “Dùng súng kíp bắn ở cự ly gần như vậy... sao có thể một giọt máu cũng không thấy?”

“Cho nên là... không bắn trúng?” Biết rõ xác suất này quá nhỏ nhưng Mao Ca vẫn ôm mấy phần may mắn.

“Không thể không trúng được.” Nhạc Phong chột lên tiếng, “Nếu như không bắn trúng cô ấy, thì chính là bắn vào trong nhà, sẽ để lại muội than hay vết cháy đen. Hơn nữa nếu không bắn trúng cô ấy, với khả năng của Đường Đường, cô ấy sẽ đánh lộn với gã đó, bên ngoài nhất định sẽ có động tĩnh lớn. Nhưng tình hình lúc đó là sau khi tiếng súng vang lên liền không có tiếng động nào nữa, nói cách khác, cô ấy bị bắn trúng, sau đó bị mang đi.”

“Vậy tại sao lại không chảy máu?” Đầu Trọc nhất quyết không tha, “Cậu nói xem, súng bắn đoàng một tiếng như thế, kiểu gì cũng phải có máu chứ?”

25. Chương 24

Nhạc Phong phiến não: “Chuyện này có quan trọng đến mức đó không? Không thấy máu thì anh định không tìm nữa hay sao?”

“Nói cũng không phải nói thế.” Lông Gà lẩm bẫm, “Nhỡ đâu cô ta là ma thì sao, thế thì

còn tìm cái lông à...”

“Càng nói càng lạc đề.” Mao Ca trừng mắt, “Bảo chú mày viết điếm nghi vấn ra, chú mày viết được cái gì rồi?”

Anh ta vươn tay giật lấy tờ giấy của Lông Gà nhìn: “Võ công? Võ công gì, nghệ thuật uống trà chắc*!”

* Ở đây Lông Gà viết hai chữ “Công phu” hiểu theo nghĩa Kung Fu, tức là võ công, mà nghệ thuật uống trà lại là “Công phu trà”

Lông Gà phẫn nộ, đành phải giật lại tờ giấy ngồi cắn bút một lần nữa, Đầu Trọc vẫn không cam tâm, cầm đèn pin xoay người bước ra ngoài: “Tôi ra ngoài nhìn lại một lượt đã.”

Mao Ca ngẫm thấy cũng không thể trông chờ lấy được thông tin gì từ phía Đầu Trọc, đành cầm lấy những gì Nhạc Phong và Lông Gà viết ra xem, vừa nhìn vừa nhíu chặt mày, sau đó ho khan hai tiếng: “Để anh tổng kết lại nhé...”

Lông Gà nghênh cổ lên chuẩn bị nghiêm túc nghe giảng, nghênh gần mười giây mà không thấy Mao Ca nói tiếp, Nhạc Phong đoán chắc Mao Ca đã bị lảm đề mục như vậy làm cho choáng váng, vươn tay cầm lại mấy tờ giấy, nhìn một lúc rồi đặt xuống: “Đường Đường đến Ca Nại, tuyệt đối không phải để du lịch. Cô ấy nói là vì vụ án của Lăng Hiểu Uyên, trong thời gian này, cô ấy chỉ từng dò hỏi về một người qua chúng ta.”

“A Khôn đúng không, anh cũng đã viết ra rồi.” Mao Ca vội giơ tay chỉ vào tờ giấy của mình.

“Sau khi Trần Vĩ gặp chuyện không may, em đã đến Cách Tang điều tra thông tin đăng kí, trừ Trần Vĩ ra, còn có một người tên là Hạ Văn Khôn cũng ở đó. Tên của hai người này đều có một chữ Khôn, không biết có phải là cùng một người hay không.”

“Nhưng tôi nhớ không có ai mở tiệm ở trên trần tên là A Khôn hết.” Lông Gà gãi đầu.

“Lúc Đường Đường hỏi thăm cũng đã nói gã A Khôn đó mở tiệm ở đây từ năm 2006, các anh nhất định là không biết.” Nhạc Phong suy nghĩ một chút, “Đường Đường có muốn hỏi thăm những hộ gia đình trong trần cũng rất khó, thứ nhất ngôn ngữ bất đồng, thứ hai là chuyện đã lâu vậy rồi, không phải cứ hỏi đại hai ba người là ra được. Lão Mao tử, anh đã ở đây khá lâu, quen với dân Tạng ở địa phương, ngày mai anh đi xung quanh hỏi thử xem, chưa biết chừng sẽ có đầu mối.”

“Được thôi, chuyện này không khó.” Mao Ca liên mồm đáp ứng.

“Về chuyện cô ấy nói lúc đi mua thức ăn có người nhìn cô ấy...” Nhạc Phong cau mày, “Đường Đường sẽ không vô duyên vô cớ lại nói như vậy... Sau khi mua thức ăn về không lâu thì cô ấy vào hẻm núi, lúc quay về rõ ràng đã động tay động chân với người

khác, nói cách khác, có thể cô ấy đã đuổi theo hoặc gặp được kẻ đang theo dõi cô ấy.”

“Thế tuyệt đối là đuổi theo!” Lông Gà vỗ đùi, “Khả năng gặp được không lớn, tôi đang bảo tại sao cô ấy lại cứ thích chạy vào hẻm núi làm gì, ra là người ta có nguyên nhân.”

“Cho nên người đang theo dõi cô ấy, thỉnh thoảng cũng sẽ đi lại trên trần.” Nhạc Phong trầm ngâm, “Mà kẻ đó với gã lúc nãy, hẳn không phải là cùng một người.”

“Sao lại nói vậy?” Mao Ca vội vàng hỏi dồn.

“Em không nhìn rõ bộ dạng của cái gã tối hôm nay cụ thể thế nào, nhưng rách rưới lòi thối lếch thếch như vậy, không giống người trên trần, nhìn rất hoang dã, giống như vẫn sống trong hẻm núi — người như vậy nếu xuất hiện trên trần sẽ rất thu hút sự chú ý, hơn nữa Ca Nại rất nhỏ, trừ du khách ra, chỉ cần có khuôn mặt nào hơi lạ một chút là tất cả mọi người sẽ chú ý ngay. Cho nên người đang theo dõi Đường Đường phải là một kẻ khác.”

Suy nghĩ một chút anh lại bổ sung: “Em và Đường Đường đã từng giao thủ, võ công của cô ấy không tệ, đấu một mình cũng sẽ không đến nỗi khó khăn. Nhưng nếu đối phương có hai người thì sẽ dễ giải thích hơn — có thể cô ấy đang đi theo một người, thì lại bị một gã khác tập kích đằng sau...”

Nhạc Phong khoa tay múa chân miêu tả động tác dùng dây siết cổ: “Vết dây trên cổ Đường Đường nằm ngang, nói cách khác, đối phương đột nhiên siết lấy cổ cô ấy từ đằng sau...”

Lông Gà nghe mà mắt đăm đăm: “Cô nhóc này mạng lớn thật, sao không siết chết cô ta chứ!”

“Có thể thoát thân khỏi sự kìm kẹp như vậy, cô ấy cũng đủ bản lĩnh rồi.” Nhạc Phong tưởng tượng cảnh tượng lúc đó, sau lưng cũng có chút rét lạnh cả người, “Sau đó em gọi điện cho cô ấy..”

“Anh nhớ ra rồi, lúc ấy chú nói cô ấy thờ rất gấp, giống như bị phản ứng cao nguyên!” Mao Ca chợt hiểu ra, “Nhưng thật ra lúc đó cô ấy vừa mới đánh một trận xong, khốn thật, con bé này cũng bình tĩnh thật đấy, vừa mới dạo một vòng qua Quỷ Môn quan xong mà tiếp điện thoại của người khác cũng không lộ ra chút sơ hở nào.”

“Sau đó cô ấy lại muốn chia lâu trên lầu dưới với em, nói là buổi tối một mình canh chừng ở dưới lầu. Đường Đường đã động tay chân với bọn chúng, đối phương là loại hung ác như thế nào, cô ấy biết rõ. Nếu cô ấy đã nói là muốn canh chừng ở dưới lầu, thì hẳn là đã nắm chắc tám phần sẽ đối phó được với bọn chúng...”

“Cho nên bị thương cũng không chảy máu, vì cô ấy có mặc áo chống đạn!” Mao Ca mừng rỡ.

“Áo chống đạn cái con em anh ấy, chống với cả đạn, anh tưởng áo chống đạn là dệp lê chắc, muốn là mua được ngay à!” Người nói chính là Đầu Trọc vừa mới đi “Tuần tra” ở bên ngoài về, mang theo một thân khí lạnh, run rẩy đặt đèn pin xuống bàn, “Tìm thấy vết máu rồi, ở gần bờ sông, chỉ có một vết, không tính là nhiều. Tôi đoán, đôi phương dùng súng cát, bên trong chỉ có thuốc súng chứ không có đạn, nếu phát súng kia không bắn xuyên qua người, kéo đi từ đằng sau thì máu sẽ không chảy xuống được, đến bờ sông thì phải công cô ấy đi, cho nên mới phải xoay người lại, máu là chảy ra vào lúc đó.”

Trái tim Nhạc Phong chùng xuống, nhất thời đầu óc trống rỗng, lại quên mất tiếp đó phải nói gì.

Giọng nói Mao Ca cũng có chút run rẩy: “Gã đó lợi nước đi, công theo Đường Đường rất phiền phức, tại sao không bỏ lại?”

Đầu Trọc tách một tiếng bật bật lửa lên, châm điều thuốc lên hút, rít vài hơi, sau đó nhả ra vài vòng khói, tựa như muốn phun hết những phiền muộn trong lồng ngực ra: “Lão Mao tử, cảnh sát phá án phải nhìn đến chứng cứ, bỏ xác lại thì rõ ràng nói lên ở đây đã phát sinh tình tiết vụ án, có muốn không để ý đến cũng không được. Nhưng nếu mang thi thể đi rồi, ai có thể chứng minh là đã có người chết? Đường Đường đã chết chưa? Chưa, nhớ đâu còn chưa chết hẳn thì sao, chẳng phải là phải đem về xử lý hay sao.”

“Vây... vây... vây hẳn định xử lý Đường Đường thế nào?” Mao Ca lúc này run thật.

“Ai mà biết được.” Đầu Trọc liếc Nhạc Phong, “Chưa biết chừng trong lúc chúng ta đang nói đông nói tây ở chỗ này, đôi phương đã làm thịt cô ta rồi. Nhạc Phong, tôi nói câu này cậu đừng giận, nếu người ta đã muốn giết cô ta thì tuyệt đối sẽ không để lại, giết rồi cũng sẽ không xem xác ra chỗ đất trống cho cậu tìm thấy được, cậu không tìm được đâu. Giờ còn ở đây mà loay hoay với mấy thứ vô dụng này...”

Anh ta vươn tay cầm mấy tờ giấy lên, sau đó vớt ra đằng sau: “Cậu tưởng mình là Sherlock Holmes thật à, có tra ra được thì người cũng toi rồi...”

Nói chưa dứt lời, cái ghế bên dưới đột nhiên bị đá một phát, Đầu Trọc ngồi không vững, rầm một tiếng ngã xuống đất, ngẩng đầu lên nhìn, Nhạc Phong mắt đỏ cạch, gầm lên với anh ta: “Mẹ nó anh nhặt lên cho tôi!”

“Nhạc Phong, CMN cậu đủ chưa hả?!” Đầu Trọc cũng nổi giận, nhin đau nhảy dựng lên từ trên đất, “Người xuống gác đêm cũng không phải tôi! Làm bộ làm tịch vác súng xuống, kết quả thì sao, chưa bắn được phát nào đã để mất người rồi! Giờ lại gầm lên với tôi? Có bản lĩnh lúc ấy cậu đừng có anh anh em em với Miêu Miêu kia đi, nếu cậu vẫn canh chừng bên cạnh Đường Đường, với bản lĩnh của cậu, chưa biết chừng đã nổ súng hạ gục gã đó trước được rồi ấy!”

Lông Gà vội chạy lại kéo Đầu Trọc: “Bình tĩnh! Bình tĩnh! Chuyện chưa đâu vào đâu đã

quân ta đánh quân mình rồi, thiếu đoàn kết quá!”

Đầu Trọc hậm hực dựng lại cái ghế vừa bị đập nghiêng lại cho thẳng rồi ngồi xuống, Nhạc Phong đứng dậy, nhặt mấy tờ giấy rơi trên đất lên, lạnh lùng nhìn Đầu Trọc một cái: “Cho dù Đường Đường còn sống hay đã chết, chuyện này tôi cũng phải điều tra, trong hẻm núi có một thằng súc sinh như vậy, tôi không thể để cho nó sống tử tế được.”

“Có lý.” Mao Ca bỗng trở nên thương cảm, “Có nhớ lúc Lăng Hiểu Uyển tới đây không? Một cô bé rất tốt bụng, anh nói hết tiền lẻ để mua thức ăn, cô bé ấy còn cho mượn.”

Mao Ca vừa nói vậy, cả đám đều im lặng không lên tiếng.

“Súc sinh, thật đúng là súc sinh,” Vành mắt Mao Ca dần dần đỏ lên, khịt mũi một cái, nước mắt cũng sắp trào ra, “Đang yên đang lành, sao lại động đến con gái người ta làm gì chứ, nếu mà sớm bắt được thằng súc sinh ấy thì Đường Đường đã không đến nỗi gặp phải chuyện không may... Được rồi, đừng âm ỉ nữa, anh đi đun nước, pha bình trà uống đã.”

Uống xong một bình trà, trời cũng sáng dần.

Vừa mới qua bảy giờ, Mao Ca đã kéo Long Gà đi ra ngoài nghe ngóng về cái gã tên A Khôn đó, anh ta và Long Gà đều mở quán ở trên trấn, quen biết với dân Tạng ở địa phương, hỏi thăm cũng dễ dàng hơn, mang Nhạc Phong và Đầu Trọc theo lại để gây chú ý, vậy nên đành bỏ hai người lại quán trọ giữ nhà.

Đầu Trọc bây giờ đang ngửa mắt Nhạc Phong, chán chảng muốn ở cùng một chỗ, vịn eo một cái định đi lên gác ngủ, vừa mới đi được mấy bước đã nghe thấy bên trên vọng đến tiếng bước chân, ngẩng đầu lên nhìn, Vũ Mi, Hiểu Gia và Miêu Miêu đang xách va li đi xuống.

Đầu Trọc sững sốt một chút: “Sao thế, đi hết à?”

“Mai có chuyến bay, hôm nay kiêu gì cũng phải đi luôn.” Người đáp là Hiểu Giia, cô nhìn Miêu Miêu, lại bổ sung, “Miêu Miêu nói một mình ở đây cũng không có ai nói chuyện cùng nên đi với chúng tôi luôn, trên đường cũng có thể quan tâm đến nhau.”

Đầu Trọc ừ một tiếng, theo bản năng quay đầu nhìn Nhạc Phong dưới lầu.

Nhạc Phong nghe thấy tiếng động, từ từ ngẩng đầu lên.

Miêu Miêu cười cười, xách va li đi xuống, đứng dưới cầu thang nhìn Nhạc Phong: “Nhạc Phong, em hỏi anh lần cuối cùng, anh có đi cùng em không? Hôm qua anh đã đồng ý với em sẽ quay về đi làm.”

Quay về đi làm?

Nhạc Phong có chút hoang mang, câu đồng ý mới ngày hôm qua, không ngờ sau một đêm lại trở nên xa vời như đã qua một năm. Tình hình hiện giờ thế này, anh làm sao có thể đi cùng Miêu Miêu được?

“Không đi đúng không?” Thái độ của Miêu Miêu lại bình tĩnh đến kỳ lạ, “Sớm đã đoán được.”

Nhạc Phong bước tới, cúi người xách lấy va li của Miêu Miêu: “Miêu Miêu, anh tiễn em.”

Không ngờ lại xách hụt, Miêu Miêu đã xông lên giành trước.

Cô ta nhìn Nhạc Phong, vành mắt dần đỏ lên: “Nhạc Phong, mọi chuyện không thể cứ theo lời anh nói mãi được, anh muốn làm gì thì làm, em chỉ có thể đứng yên một chỗ chờ đợi anh, dõi theo anh. Lần này em không chờ anh nữa, cũng không cần anh tiễn. Xe xuất phát lúc 8 giờ rưỡi, còn một tiếng nữa, đủ để anh thu dọn đồ đạc đi cùng em, anh đến thì đến, không đến thì thôi. Không đến, em sẽ không chờ anh nữa.”

Nói xong, cô ta thoáng cười, xách va li đi về phía cửa.

Chiếc va li rất nặng, cô ta cố sức xách, bước chân cũng lảo đảo, lúc ra đến cửa thì đổi tay, nghỉ ngơi một lúc lâu mới xách va li lên lần nữa bước xuống bậc thang.

Nhạc Phong nhìn dáng vẻ cố sức gắng gượng của Miêu Miêu, vành mắt cay cay.

Hiểu Giai bước tới từ phía sau, do dự một chút, hạ giọng khuyên anh: “Nhạc Phong, anh về cùng Miêu Miêu đi, hôm qua cô ấy khóc đến nửa buổi, kể lại chuyện của anh và cô ấy, nghe mà khiến tôi khó chịu vô cùng. Hai người đã bên nhau bao năm như vậy, đâu có dễ dàng, nếu chia tay thật thì thực sự đáng tiếc.”

Vũ Mi cũng bước tới, cô ta nhìn Nhạc Phong một cái, không nói gì, chỉ đẩy đẩy Hiểu Giai: “Đi thôi.”

Đầu Trọc dựa vào cầu thang, ngẩn ra nhìn họ đi xa dần, trong lòng chợt thấy trống trải: “Hôm qua còn vẫn náo nhiệt, mới đó mà đã vắng lạnh thế này rồi.”

Nhạc Phong đứng yên tại chỗ, không đáp lời.

“Haizzz, người anh em.” Đầu Trọc quên sạch chút không vui lúc trước, chủ động nói chuyện với Nhạc Phong, “Lão Mao tử nói rất phải, dỡ mười ngôi miếu không bằng hủy một mối duyên, tuy nói tôi vẫn mong cậu với Miêu Miêu chia tay, nhưng nhìn dáng vẻ cậu bây giờ, trong lòng tôi cũng khó chịu lắm. Chuyện của Đường Đường, coi như anh em đã đồng ý, sẽ giúp cậu tra đến cùng. Cậu đi với Miêu Miêu đi, đừng để lần này lại chia tay thật, sau này có hối hận cũng không kịp.”

Nhạc Phong ngẩng đầu nhìn Đầu Trọc.

“Đi đi đi đi đi đi.” Đầu Trọc phẩy tay như đuổi ruồi, “Chuyện Đường Đường tôi đồng ý sẽ coi như việc của mình mà tra xét cẩn thận, nhất định sẽ bắt được thằng khốn kiếp kia, cậu cứ yên tâm hai trăm phần trăm đi. Đi, đi thu dọn đồng hành lý rách nát của cậu đi.”

Nhạc Phong không lên tiếng, dừng một chút rồi nhắc chân đi lên lầu, lúc đi qua Đầu Trọc, dấm mạnh anh ta một phát, cả hai gần như đồng thời bật cười.

Đang cười, dưới lầu bỗng vọng đến tiếng bước chân dồn dập, Lông Gà tựa như một cơn gió chạy vọt vào.

“Tôi không chịu nổi nữa không chịu nổi nữa, tôi chết mất chết mất.” Lông Gà thét chói tai, nhìn quanh phòng khách một vòng không thấy ai, bảy giờ mới thấy Đầu Trọc và Nhạc Phong đang đứng trên đầu cầu thang, “Thằng cha A Khôn đó, Ca Nại đúng là có một gã tên A Khôn thật, hai người biết thằng đó ở đâu không?”

Anh ta vươn ngón tay chỉ về phía đối diện quán trọ: “Ở đối diện! Lầu hai! Trống! Hấn ở ngay đó!”

Giọng của Lông Gà so với bình thường tựa như hai người khác nhau, vừa lãnh lót vừa bén nhọn, hết như của thái giám, cộng thêm nhịp điệu cũng run rẩy theo người, Đầu Trọc nghe mà tim cũng đập thon thót theo, “Này, không nói tử tế được à!”

“Không thể!” Giọng của Lông Gà lại nhảy thêm một quãng tám nữa, “Gã A Khôn đó, gã A Khôn đó có một thằng em trai, đã bị cảnh sát bắt đi, hai người biết em trai gã đó phạm tội gì không? Hả? Có biết nó phạm tội gì không?”

“Phạm tội gì?” Đầu Trọc bị anh ta làm cho phát hoảng, “Giết người?”

Lông Gà giống như phát điên hét rầm lên: “Nó ăn thịt người! Nó ăn thịt người!”

26. Chương 25

Sau tiếng thét chói tai của Lông Gà chính là sự trầm mặc kéo dài, trong nhà không biết từ đâu bỗng vang lên một tiếng lạch cạch, khiến Đầu Trọc cả kinh nổi da gà đầy mình.

Nhạc Phong nhíu mày một cái, bước xuống từ cầu thang: “Rốt cuộc là thế nào? Lão Mao tử đâu, ăn thịt người là xảy chuyện gì? Cũng phải có đầu có cuối chứ.”

“Tôi không biết.” Lông Gà khoát khoát tay, vừa nãy la hét dùng nhiều sức quá, hiện giờ hoàn toàn mệt lả, “Lão Mao tử vẫn ở cửa tiệm đối diện, tôi nghe đến đoạn ăn thịt người là chịu không nổi nữa rồi, thần kinh tôi yếu, sợ nhất là gặp mấy chuyện biến thái. Hai người đều biết rồi đấy, hồi còn bé lúc xem thám tử Black Cat, lúc cô dâu bỏ ngựa ăn thịt chú rể bỏ ngựa, tôi đã gặp ác mộng mấy năm liền...”

Mất thấy Lông Gà trong chốc lát có thể còn chưa ngừng nói những câu lảm nhảm chẳng đầu chẳng đuôi này, Nhạc Phong nói với Đầu Trọc: “Tìm thằng lão Mao tử mà hỏi đi,

Lông Gà, anh trông quán.”

Lúc đi tới cửa, Nhạc Phong bỗng quay đầu lại, cười xấu xa nhìn Lông Gà: “Cẩn thận đấy, đừng để đến lúc về phải mở nồi ra mới tìm được anh.”

Lông Gà trong chốc lát chưa kịp phản ứng lại, sau khi hiểu ra liền bi phẫn vô cùng: “Nhạc Phong, cả nhà cậu, cả nhà cả nhà cậu!”

...

Tầng một của cửa tiệm đối diện với quán trọ Mao Ca là một cửa hàng bán đồ trang sức lưu niệm của người Tạng, trong tiệm có một người phụ nữ dân tộc Tạng đang ngồi, gương mặt ngăm đen phiếm hồng, tay đang xỏ hoa tai hồ phách, mỉm cười vui vẻ với Đầu Trọc và Mao Ca vừa bước vào cửa, Nhạc Phong và Đầu Trọc dù đang vội nhưng cũng biết lễ nghi của dân tộc Tạng, vội vàng chấp tay lại: “Trát Tây Đức Lặc.”

“Trát Tây Đức Lặc!” Người trả lời lại là người đàn ông đang nói chuyện với Mao Ca, áo da dê giắt bên hông, để lộ nửa bả vai phải, rất nhiệt tình chào hỏi Nhạc Phong và Đầu Trọc.

Mao Ca quay đầu lại giới thiệu: “Bạn thân của anh, Cường Ba.”

Nhạc Phong gật đầu một cái với Cường Ba, coi như chào hỏi, sau đó nháy mắt với Mao Ca: “Chuyện đó.. đó, là thế nào?”

So với Nhạc Phong, Đầu Trọc thẳng thừng hơn nhiều: “Lông Gà sao lại thành ra như thế? Ăn thịt người, ai ăn thịt người?!”

Câu này vừa thốt ra, sắc mặt của Cường Ba lập tức trở nên khó coi, người phụ nữ Tạng kia không hiểu tiếng Hán mấy, nhưng mấy chữ “Ăn thịt người” lại nghe rất rõ ràng, vô cùng bất an đứng dậy.

Mao Ca trừng Đầu Trọc: “Ăn ăn ăn, chỉ biết ăn thôi, đồ tham ăn!”

Đầu Trọc đang dung lại bị mắng, nhất thời có chút phần nộ.

Mao Ca gật đầu một cái tỏ vẻ xin lỗi với Cường Ba, kéo hai người Nhạc Phong đến góc tường: “Buổi sáng hỏi một lượt rồi, cũng thật trùng hợp, gã A Khôn đó trước kia ở ngay trên lầu của Cường Ba.”

“Trước kia?” Nhạc Phong nhay cảm ngắc đầu lên nhìn trần nhà, “Giờ không ở?”

“Không ở từ lâu rồi. Cũng không biết tên đầy đủ là gì, chỉ biết hay gọi là A Khôn, là người Hán, đến Ca Nại làm ăn phát tài, buôn Đông trùng hạ thảo, hàng năm đến mùa là vào đất Tạng ở một thời gian, mua lại Đông trùng hạ thảo với giá thấp từ dân Tạng, cũng không biết là đầu cơ trục lợi đi đâu, dù sao cũng kiếm được khá tiền.”

“Lại chẳng, lời to ấy.” Đầu Trọc chặc chặc mấy tiếng, “Đông trùng hạ thảo ở bên này dễ kiếm, tính cả tiền vận chuyển qua trạm xe cũng chỉ mất 8 đến 10 đồng một cây, cứ thử đến mấy cửa hàng sang trọng ở Bắc Kinh Thượng Hải xem, giá trên trời ấy, làm ăn như vậy, tiền còn không đổ vào như nước hay sao.”

Nhạc Phong vô cùng cảm nín trước sự lạc đề của Đầu Trọc, trừng mắt nhìn anh ta một cái rồi thúc giục Mao Ca: “Vậy sau đó thì sao?”

“Nghe kể là gã A Khôn này có một đứa em trai, vẫn ở bên Thanh Hải, năm nọ đột nhiên đến tìm gã nhờ vả, còn chưa ở được hai ngày, công an bên kia đã đến tận cửa bắt em trai hắn lại. Nghe nói là đã phạm vào tội không nhỏ, sau đó lại có người quen với đồn công an ở đó ngầm hỏi thăm, bên đó cũng không nói rõ lắm, chỉ bảo là đã động đến mạng người, dường như có nhắc đến chuyện em trai hắn ăn thịt người nữa. Cái thằng Lông Gà nhát chết kia, vừa nghe thấy hai chữ ăn thịt người đã nôn thốc nôn tháo, như bị thần kinh ấy, chạy còn nhanh hơn sói, cảnh cũng không được.”

“Thế A Khôn đâu? Sau khi em trai hắn bị bắt, hắn đi đâu?”

“Đâu dám ở tiếp, khi đó ở Ca Nại ít người, dân Tạng rất kiêng kỵ chuyện này, nhìn hắn như nhìn yêu ma quỷ quái vậy, hắn cũng không ở lại nữa, chắc là đổi nơi lấy Đông trùng hạ thảo khác rồi. Phòng vẫn để trống.”

“Vậy hắn có từng quay lại không?” Nhạc Phong cứ cảm thấy có gì đó không ổn.

“Không.” Mao Ca lắc đầu, “Nhưng phòng này coi như là hắn thuê, nghe nói lúc ấy ký hợp đồng thời gian khá dài, mặc dù người không có ở nhưng cũng không tiện mang căn phòng đó ra sử dụng, hình như chìa khóa vẫn còn ở trong tay gã đó, đúng không Cường Ba?”

Câu cuối là nói với Cường Ba, Cường Ba gật đầu một cái, người phụ nữ Tạng kia tò mò dùng tiếng Tạng hỏi Cường Ba chuyện gì, Cường Ba trả lời một câu, cô ta lại huyền thuyên khoa tay múa chân nói nửa ngày, dừng một chút, Cường Ba nhìn qua Mao Ca: “Cô ấy nói ngày hôm qua cũng có một cô gái người Hán đến hỏi về căn phòng trên lầu, cũng ở quán trọ của các anh.”

“Cô gái người Hán? Đường Đường?” Trái tim Nhạc Phong đập thịch một tiếng. “Cô ấy hỏi những gì?”

Cường Ba còn muốn làm phiên dịch, người phụ nữ kia lại thích thú vì có thể luyện tập tiếng Hán, vô cùng khó khăn lấp ba lấp bấp: “Cô ấy nói, ở trên, người ở. Tôi nói, không. Không ở.”

Chị ta vừa nói vừa khoát tay, Nhạc Phong gật đầu, ý bảo mình đã hiểu, người phụ nữ kia nhất thời tỏ ra vô cùng vui sướng.

“Cho nên, Đường Đường cũng đã tra ra được tên A Khôn này?” Mao Ca có chút phiền

muộn.

Nhạc Phong lắc đầu: “Cô ấy chỉ hỏi có người ở không chứ không hỏi A Khôn là ai, chắc cô ấy vẫn chưa biết người ở đây có thể chính là A Khôn mà cô ấy muốn tìm.”

Vừa nói anh vừa cất bước ra cửa, ngẩng đầu nhìn lên khung cửa sổ bám đầy tơ nhện bụi bặm, dừng một chút lại quay đầu nhìn tầng hai của quán trọ, Đầu Trọc cũng ra ngoài vừa quay đầu nhìn theo anh, vừa dùng cánh tay huých anh, “Này, nhìn gì thế?”

Nhạc Phong như đang suy nghĩ điều gì: “Anh xem, Đường Đường ở lầu hai, đối diện với phòng của A Khôn. Rất có thể cô ấy đã phát hiện ra đối diện có người đang nhìn cô ấy, nhưng nhìn ngoài cửa sổ lại không giống dáng vẻ như có người ở, cho nên cô ấy mới đến cửa tiệm để hỏi xem rốt cuộc ở trên lầu có người ở hay không.”

“Cho nên?” Đầu óc của Đầu Trọc tối qua vẫn còn linh hoạt, bây giờ lại giống như bị dính hồ dán, nói thế nào cũng không sáng ra được, “Cho nên sao?”

“Cho nên gã A Khôn này hai ngày nay nhất định là ở Ca Nại, chìa khóa vẫn còn nằm trong tay hắn, nhất định là hắn đã từng lén quay trở về căn phòng này.” Sắc mặt của Nhạc Phong nặng nề, “Nhưng hắn không quay về để ở, nếu như ở lại, trên lầu có tiếng động, nhà Cường Ba nhất định sẽ nhận ra.”

“Hắn đã trở lại, nhưng không ở lại đây, vậy hắn còn ở đâu được?” Đầu Trọc cảm thấy mình hình như có hơi hơi hiểu, nhưng ngẫm lại, hình như lại hơi hồ đồ.

“Có hai nơi, một là ở quán trọ khác, hai là... trong hẻm núi.”

Mấy người quay lại quán trọ, nhất thời cũng không nói rõ chuyện có tiến triển lớn hay là tiếp tục rơi vào tình cảnh hết đường xoay sở, Mao Ca buồn bực gãi đầu mãi: “Nhạc Phong, theo lý thì hai gã tập kích Đường Đường chính là A Khôn và em trai gã, nhưng Cường Ba đã nói rồi, em trai hắn đã sớm bị bắt rồi mà.”

“Lão Mao tử, anh đừng ngây thơ như thế có được không?” Đầu Trọc liên tục vỗ lên mặt bàn, “Trên đời này còn có hai chữ, đó là “vượt ngục”. Nhỡ đâu em trai hắn đã trốn ra rồi thì sao, hai anh em lại quay về Ca Nại, chuyện này không phải đã xong rồi sao?”

Nhạc Phong cũng gật đầu: “Lão Mao tử, anh ở chỗ này lâu, có bạn bè quen biết nào trong chính quyền không, hỏi xem tình hình của em trai gã A Khôn đó thế nào? Lúc ấy cảnh sát Ca Nại giữ người lại, đã mượn lực lượng cảnh sát Ca Nại thì bên này nhất định có người biết nội tình. Quan hệ con người cũng chỉ vậy thôi, vòng bẩy tám vòng, chưa biết chừng có thể hỏi thăm được tình hình.”

Mao Ca gật đầu, “Cũng được, để tôi đi giở sổ điện thoại ra xem. Còn biết làm sao, phải chung cái mặt dày ra nhờ người ta giúp một tay thôi, cũng chẳng phải chuyện gì khó...”

Nói xong liền đứng dậy, lảo đảo đi vào trong quầy giờ số điện thoại, Lông Gà núp ở một cái bàn rất xa, dáng vẻ như sắp chết đến nơi, Đầu Trọc nhìn mà phát bực: “Đàn ông đang ang, mấy tuổi rồi mà còn ngây thơ như thế, chỉ là ăn thịt người thôi mà...”

Mới nói đến ăn thịt người, sắc mặt của Lông Gà ở đầu bên kia lại biến đổi, vừa vịn vào bàn vừa nôn khan, Đầu Trọc vội im bật, giơ tay lên nhìn đồng hồ một chút, chần chờ rồi nói: “Nhạc Phong, xe của Miêu Miêu sắp chạy rồi đấy...”

Nhạc Phong trầm mặc một chút, sau đó đứng dậy: “Tôi lên lầu thu dọn đồ đạc.”

Đầu Trọc đang lảm rảm đáp gì đó, giọng nói của Mao Ca nhất thời nhảy lên một quãng tám, dường như là cố ý để anh nghe được: “Con em nó, bây giờ mà còn có tâm tư đuổi theo bồ với bịch của nó nữa!”

Trong lòng Nhạc Phong đương nhiên là phiền não, nhanh chóng bước lên lầu, anh ở trong căn phòng bốn người ở tít bên trong, phải đi qua hai phòng ở đầu cầu thang, đang đi, bỗng nghe thấy tiếng di động vọng tới từ một trong hai căn phòng đó.

Mới đầu anh thực sự muốn cho qua, mà anh thực sự đã làm vậy, lúc đi đến cánh cửa phòng bốn người, tiếng chuông đã dừng bật, Nhạc Phong vừa định giơ tay đẩy cửa ra, lại dừng lại.

Anh lại nhìn về phía gian phòng vừa mới vọng ra tiếng chuông di động lúc nãy.

Đó là gian phòng mười người, nếu như anh nhớ không lầm, trong căn phòng đó chỉ có một mình Đường Đường ở.

Trong di động của Quý Đường Đường tổng cộng có mười ba cuộc gọi nhỡ, đến từ cùng một người, “Mẹ Lăng Hiểu Uyên.”

Nhạc Phong không gọi lại vội, anh mở danh bạ trong di động của Quý Đường Đường, vốn muốn tìm xem Quý Đường Đường có bạn bè thân quen gì không, kết quả...

Trong danh bạ di động chỉ có số liên lạc của ba người, mẹ của Lăng Hiểu Uyên là một, Trần Vĩ là hai, còn một số là số lạ, không có tên.

Nhưng dãy số xa lạ này lại không hề xa lạ với Nhạc Phong, bởi vì số này là số của anh.

Trước đó một ngày anh đã từng hỏi số điện thoại của Quý Đường Đường, con nhóc này quả nhiên không coi anh ra gì, ngay cả tên cũng không thèm lưu vào!

Biết rõ giờ không phải lúc nên so đo vấn đề này, nhưng Nhạc Phong vẫn si và Quý Đường Đường một phen trong lòng.

Có điều sau khi si và xong lại là sự nghi hoặc sâu đậm hơn, vào thời buổi mà quan hệ người với người đan xen vào nhau như khối rubic, vậy mà mạng lưới xã giao của Quý

Đường Đường lại đơn giản đến vậy? Cha mẹ cô ấy đâu? Bạn bè đâu? Một chiếc di động mà chỉ lưu số của ba người?

Nhạc Phong do dự một chút mới bấm điện thoại của mẹ Lăng Hiểu Uyên.

Đầu kia nhắc máy rất nhanh, giọng vừa hoảng sợ lại vừa căng thẳng: “Quý tiểu thư, có tin của Hiểu Uyên rồi sao? Tôi đã gọi rất nhiều lần...”

Nhạc Phong thoáng trầm ngâm, trong lòng đã có tính toán, không chút khách khí ngắt lời bà ta: “Bà là mẹ của Lăng Hiểu Uyên?”

Điện thoại vọng đến giọng nói đàn ông, mẹ của Lăng Hiểu Uyên hoàn toàn không chuẩn bị tâm lý, lập tức bối rối: “Anh... anh là ai?”

“Tôi là công an Ca Nại.”

“Công... công an?” Mẹ của Lăng Hiểu Uyên lắp bắp, “Điện... điện thoại của Quý tiểu thư, tại sao lại nằm trong tay anh?”

Nhạc Phong không định cho bà ta quá nhiều thời gian để phản ứng: “Quý tiểu thư đã mất tích, chúng tôi tìm được di động của cô ấy tại địa điểm mất tích. Bà là người duy nhất có liên lạc với cô ấy trong khoảng thời gian này, hai người biết nhau thế nào, mục đích của Quý tiểu thư khi đến Ca Nại là gì, mọi đầu mối đều có thể trợ giúp cho việc điều tra của cảnh sát, hy vọng bà có thể cung cấp cho chúng tôi.”

Đầu dây bên kia lập tức im lặng, sau đó bỗng bật ra tiếng khóc: “Quý... Quý tiểu thư đã mất tích?”

“Thưa bà, xin bà hãy bình tĩnh.” Nhạc Phong chẳng hề muốn ngồi nghe mẹ của Lăng Hiểu Uyên bộc lộ tình cảm cho chậm trễ thời gian, “Chúng tôi hy vọng sẽ sớm tìm được Quý tiểu thư, bất kỳ tin tức nào mà bà cung cấp cũng đều là sự trợ giúp rất lớn đối với chúng tôi, càng sớm tìm được Quý tiểu thư thì càng có thể đảm bảo cô ấy bình an.”

Mẹ của Lăng Hiểu Uyên cuối cùng cũng từ từ bình tĩnh lại, nước nờ nghẹn ngào bắt đầu kể lại từ đầu, Nhạc Phong lắng nghe, thỉnh thoảng gật đầu một cái, chân mày dần nhíu lại, cuối cùng xác nhận lại một lần nữa với bà ta: “Cô ấy thực sự chính miệng nói với bà, cô ấy có thể giao tiếp với linh hồn?”

Trên lầu vọng đến tiếng bước chân dồn dập, Mao Ca biết rõ là Nhạc Phong xuống, cố ý không ngẩng đầu lên: “Ô, đi đâu à?”

Không thấy Nhạc Phong đáp lời, lại nghe thấy tiếng Đầu Trọc: “Hành lý của cậu đâu? Thu dọn cả nửa ngày, lại tay không đi xuống?”

Nhạc Phong bước nhanh đến trước quầy, vươn tay ấn nút khởi động của chiếc máy tính

bàn cũ kỹ trên đó, quạt gió kêu xè xè trong thùng máy, Mao Ca chẳng hiểu mô tê ra sao, ngẩn ra nhìn anh lên mạng, vào QQ, mở ra một danh sách liên lạc thật dài — cuối cùng cũng không nhận được: “Không phải chứ? Một là chú đi thăm dò chuyện của Đường Đường, hai là đuổi theo Miêu Miêu, con em nó, chú lên QQ, định chơi trò chơi chặc?”

Đầu Trọc và Lông Gà cũng hiểu kỳ bu lại, Nhạc Phong không trả lời, chuột nhấp vào hình cái đầu màu xám, đó là icon một ông chú bí ối, nickname là “Cô đơn lòng ta”, chữ ký là “Đêm dài đằng đẵng, tối nay ai sẽ ở bên ta”.

“Người này...” Mao Ca đột nhiên cảm thấy cái tên này rất quen, “Hình như cũng là bạn tốt của anh thì phải...”

“Đây không phải là Thần Côn* sao?” Đầu Trọc nhận ra đầu tiên, “Nhạc Phong, cậu tìm lão lưu manh chuyên đi lừa đảo này làm gì?”

* Thần Côn: từ này chỉ những người giả thân giả quý, mượn thân linh để lừa đảo quần chúng, dịch nôm nà ra có thể là thầy tu, thầy cúng, thầy pháp, nhưng mà vì đây gọi như tên riêng nên mình giữ nguyên.

27. Chương 26

Nhạc Phong không trả lời, cũng mặc kệ Thần Côn có online hay không, mở khung chat ra, gõ ba chữ qua trước: “Cút ra đây.”

Đầu Trọc không đạt mục đích thế không bỏ qua: “Nói đi, tìm lão Thần Côn bắt từ kia làm cái gì?”

Hỏi mãi hỏi mãi, cũng hiểu được mấy phần: “Chuyện của Đường Đường lại còn liên quan đến cả yêu ma quỷ quái nữa à?”

Nhạc Phong ừ một tiếng: “Đường Đường từng nói với người ta, cô ấy có khả năng thông linh?”

“Cô ấy biết thông linh?” Con người của Mao Ca sắp trừng đến rớt ra, “Con bé đó? Thông linh?”

“Dù sao em cũng không tin.” Nhạc Phong cười lạnh, “Nếu có khả năng giao tiếp với linh hồn thật, còn mất nhiều công sức để điều tra vụ án của Lăng Hiểu Uyển và Trần Vĩ như thế làm gì, gọi hồn hai người đó lên mà hỏi chẳng phải xong sao. Hơn nữa, lão Mao tử, chúng ta rong ruổi trên đường từng ấy năm, những chuyện kỳ lạ cũng đã từng gặp không ít, anh đã thấy có ai thực sự có khả năng thông linh chưa? Đến ông Thần Côn kia, tự xưng là chuyên gia chó má gì đó, chẳng phải cũng là bốc phét ngoài miệng hay sao.”

Trong lúc nói chuyện, cửa sổ chat bỗng rung lên một cái, trong khung chat hiện lên ba chữ: “Tiểu Phong Phong?”

Đầu Trọc và Lông Gà không đỡ nổi, phụt một tiếng phì cười, mặt của Nhạc Phong xanh mét, vươn tay tóm Mao Ca lại: “Lão Mao tử, anh lên đi.”

Mao Ca cố ý giở trò, từ từ gỡ lại: “Tiểu Phong Phong không có ở đây, anh là Mao đại ca của chú đây.”

Đầu kia nhanh chóng trả lời, còn kèm theo tiếng rinh rích vui vẻ của chim cánh cụt, bắn qua một emo mắt trái tim miệng chảy nước miếng, cộng thêm lời chào đón nhiệt tình: “Tiểu Mao Mao!”

Mao Ca ngay đến di ngôn lâm chung cũng không có, nháy mắt tử trận.

Đầu Trọc cảm khái vạn phần: “Tuổi bằng từng ấy rồi mà vẫn chưa bị bắt vào trại, nhất định là sai sót của bệnh viện tâm thần.”

Mao Ca hồi hồn lại, tức không thở nổi: “Webcam đâu, lôi ra, đối với loại người không phải người này có thể dùng phương thức của con người để trao đổi hay sao?”

Lông Gà vội vàng bò qua quây, mở ngăn kéo lấy camera và một đồng dây nối, giắc cắm ra, Đầu Trọc nhìn Mao Ca, như đang suy ngẫm gì đó: “Mở webcam nói chuyện cũng vẫn là phương thức trao đổi của con người mà.”

Đầu kia nhanh chóng chấp nhận lời mời chat webcam, tốc độ mạng ở đây không ổn định, hình ảnh xuất hiện rất chậm chạp, tám con mắt của đám Mao Ca nhìn chăm chăm lên màn hình, nhìn gương mặt đang cười toe toét bỉ ổi của Thần Côn dần dần hiện ra cùng với khung cảnh đằng sau, tiếp đó bắt đầu trao đổi.

“Đang ở quán net.”

“Mới sáng ra đã ở đó, xem ra là thâu đêm rồi.”

“Có thích đánh cuộc không, ăn bánh bao hay là mì úp, mười đồng.”

“Ăn bánh bao.”

“Bánh bao.”

“Mì úp.”

Cửa sổ video cuối cùng cũng hiện lên toàn bộ, Thần Côn tuổi khoảng bốn mươi, một đầu tóc xoăn, mới nhìn qua trông giống mấy ông chú Trung Đông, tai đang đeo tai nghe, tay bưng một bát mì, mặt mày hớn hờ nhìn về phía mấy người bên này, Nhạc Phong chia tay về phía Đầu Trọc và Lông Gà: “Mười đồng.”

Đầu Trọc và Lông Gà tâm không cam, tình không nguyện tự mình móc túi giao tiền.

Trong lúc đó, Mao Ca và Thần Côn đã bắt đầu nói chuyện, vẫn nộ ký bất tranh* như trước: “Ông lại lên mạng chơi trò chơi suốt đêm với mấy đứ ranh con rồi, ông hơi bị

triển vọng đấy!”

* lấy từ câu “ai kỳ bất hạnh, nộ kỳ phân tranh”, có nghĩa là cảm thấy buồn vì nỗi bất hạnh của người khác, tiếc giận thay cho người không biết đấu tranh

“Tôi làm sao mà giống chúng nó được, tôi chơi game cao cấp hẳn hoi!”

“Game gì mà cao cấp?” Long Gà biết rõ từ góc độ này không thể nhìn thấy màn hình của Thần Côn được nhưng vẫn thò cổ ra, “Chính trị? Kinh tế? Quân sự?”

“Tìm cặp*.”

* Chính là game Pikachu trong truyền thuyết ấy)))

Mao Ca chỉ cảm thấy máu toàn thân nhất thời như còn lại một nửa, nói chuyện cũng run rẩy: “Tìm cặp?”

Thần Côn hưng phấn đến mức đỏ bừng cả mặt: “Chơi hơi bị hay, cứ cầm chuột chọn hai cái giống nhau, chiu một tiếng, biến mất luôn. Vừa rồi phải nói chuyện với các ông nên tôi tạm dừng, giờ tôi cho mọi người nghe nhớ.”

Đám Mao Ca còn chưa kịp tiếp lời, chốc lát sau, trong loa đã vọng đến một tiếng chiu, cách mấy giây, lại một tiếng chiu nữa, tôn lên sự huy hoàng của âm thanh đó là gương mặt hồng hào của Thần Côn trên màn hình.

Long Gà mặt đầy cảm xúc: “Nghe tốc độ này, chơi còn không giỏi bằng thằng cháu ba tuổi của tôi.”

Mao Ca than thở: “Thôi, thừa biết tính cha này rồi, Thần Côn quanh năm suốt tháng lượn lờ ở rừng sâu núi thẳm, hiếm khi nhìn thấy máy vi tính, coi trò Tìm cặp là bảo bối cũng chẳng có gì lạ.”

Đây hoàn toàn là sự thật, bọn họ và Thần Côn đều là bạn bè, biết anh ta vừa mới hai mươi đã cuốn gói ra khỏi nhà, đi khắp đại giang nam bắc, hễ chỗ nào vắng vẻ cổ quái là chạy đến đó, tự xưng là muốn tìm tòi nghiên cứu tất cả những chuyện lạ kỳ nhân trong thiên hạ, làm kẻ đứng đầu trong giới tâm linh, nghe giống như một câu chuyện cười, nhưng mới đó mà anh ta đã thực sự rong ruổi bên ngoài hai mươi mấy năm trời, dù sao cũng một thân một mình, một người no cả nhà không đói.

Hai năm trước Thần Côn ăn mặc như một kẻ hành khất xin cơm, kéo theo một cái bao tải lớn đến Ca Nại, ngồi nghỉ ngơi trước cửa quán trọ của Mao Ca, lòng tốt của Mao Ca trời dậy, cho anh ta một cái bánh nướng thịt bò, nào biết Thần Côn lại nhìn anh ta cười “Xinh đẹp” một cái, làm cho Mao Ca suýt nữa suy nhược thần kinh, sau đó vươn tay móc từ trong bao tải ra một quyển vở, ra vẻ nho nhã hỏi Mao Ca: “Đồng chí, có bút không?”

Hôm đó vừa hay trong quán cũng không có việc gì, Mao Ca tìm cho anh ta một cái bút bi, sau đó vừa gặm bánh nướng vừa ngồi bên cạnh nhìn anh ta viết viết vẽ vẽ trên quyển

sổ, nhất thời tò mò, hỏi anh ta: “Viết gì vậy?”

Thần Côn đáp rất nghiêm túc: “Truyện kỳ những việc tôi đã trải qua trong đời.”

...

Nói một câu là có câu thứ hai, thường xuyên qua lại, Thần Côn đã ở trong quán trọ của Mao Ca hơn nửa tháng, trong khoảng thời gian đó, Đầu Trọc và Nhạc Phong cũng đến Ca Nại thăm Mao Ca, đương nhiên cũng làm quen với Thần Côn, con người Thần Côn này, dĩ nhiên là hoang đường không thể kiểm chế nổi, nhưng những gì anh ta đã trải qua quả thật có thể gọi là truyện kỳ, những chuyện khác không nói, chỉ riêng trạng thái không có nơi ở cố định rong ruổi trên đường phiêu bạt khoảng hai mươi năm này thôi cũng đủ để đám Nhạc Phong phải thán phục.

Huống chi, Thần Côn còn có thể gọi là một người làm công tác văn hóa.

Trong cái bao tải bụi chằng kia của anh ta đựng đầy những quyển bút ký ghi lại hành trình du tẩu thiên hạ bao năm qua, ở đâu có ma quỷ hoành hành, hoành hành thế nào, phỏng đoán nguyên nhân vì sao, đời trước đôn thế nào, chia ngành chia loại, có trật có tự, càng tích càng nhiều, nghiêm nhiên trở thành chuyên gia trong đó, là ngôi sao sáng trong “Nghề”, lời nói ra cũng kiêu cách như vậy, Thần Côn có lúc cũng cảm khái, vượt ve cái bao tải kia của anh ta mà không ngừng thốt thức: “Tôi tuyệt đối có thể vào Đại học làm chủ nhiệm khoa.”

Mao Ca lại quan tâm vấn đề thực tế hơn: “Cái bao tải này của anh, vác đi cả ngày mà không thấy nặng à? Hay gửi lại đây đi? Tôi trông cho.”

Thần Côn vô cùng khẩn trương: ‘Thế không được, đây là tâm huyết tôi tích lũy cả đời. Để chỗ anh, nhờ đâu bị trộm mất thì sao? Nhờ đâu nhà anh cháy thì sao? Bị ngập nước thì làm sao? Lở đất thì sao? Bị sét đánh thì sao?’

Mao Ca mặt nóng áp mông lạnh, tức đến mức đỉnh đầu bốc khói, không buồn nhắc lại chuyện này nữa.

Nhạc Phong lại hiển kế cho anh ta: “Anh học đánh máy đi, làm cái USB, chỉnh lý các thứ rồi lưu lại, chẳng tốt hơn là cả ngày vác cái bao tải đi à? Nhờ hôm nào bị dân phòng tịch thu, có muốn khóc cũng không được.”

Thần Côn đành chấp thuận: “Để hôm nào anh bớt thời gian đi học.”

Vậy nên hai năm qua, cả bọn đều tận mắt chứng kiến Thần Côn thăng cấp từng bước trong lĩnh vực IT.

Đầu tiên là mê chơi bài, cả ngày hân hoan rạng ngời nhìn cái máy tính, có lần có một đứa nhóc ngồi bên cạnh nhìn không nổi nữa: “Chú à, vào quán net là phải trả tiền, chú chỉ ngồi chơi bài không, không lên mạng, không có lợi đâu.”

Vậy nên tiếp đó, Thần Côn lên level, bắt đầu chơi QQ, hễ chơi là không thể ngừng nói, nghe nói còn từng chạy đến tận Vũ Hán để gặp bạn trên mạng, cầm một bông hoa đứng ở quảng trường quốc tế Vũ Hán lạnh cóng cả một đêm mà không chờ được người đẹp, Nhạc Phong nghe mà thiếu chút nữa cười đến phát điên: “Anh cũng sắp thành ông già đến nơi rồi, đừng có mơ mộng hão huyền như vậy có được không?”

Thần Côn không phục lắm: “Lúc nói chuyện rõ ràng cô ấy rất tán thưởng anh...”

Sau sự kiện bạn trên mạng đó, Thần Côn dừng một chút, bắt đầu suy ngẫm đến đề nghị của Nhạc Phong, mang toàn bộ tinh hoa của đời mình ra điện tử hóa — nhưng thứ nhất, những tiệm net bình thường không cho cắm máy, thứ hai bảo anh ta vác cái máy vi tính đi du hành cũng không thực tế cho lắm — hướng chỉ những nơi anh ta đi quá xa xôi hẻo lánh, muốn tìm nguồn điện thôi cũng đã là vấn đề lớn, cho nên cái bao tải kia vẫn không tách rời khỏi anh ta.

Tuy nhiên, lòng nhiệt tình của anh ta dành cho chim cánh cụt vẫn không hề tiêu giảm, Thần Côn không có điện thoại di động, QQ là phương thức liên lạc chủ yếu duy nhất giữa anh ta và đám Nhạc Phong, bình thường mà nói, khả năng có thể gọi được người ra ngay lập tức không lớn, nhưng trong vòng ba ngày, tất sẽ có hồi âm — lần này cũng nhờ có trò Tim cặp, bằng không quả thật là không dễ gì mà kết nối ngay được.

Trong những tiếng chiu chiu không ngớt bên tai, Nhạc Phong gõ lên màn hình một cái: “Có việc tìm anh đây, nói chuyện nghiêm chỉnh đây.”

“Nói đi.”

Nhạc Phong nhíu mày: “Chuyện đứng đắn, anh tắt trò Tim cặp đi được không?”

Thần Côn chẳng buồn ngẩng đầu lên: “Chàng trai trẻ, đừng có chuyện to bằng cái rắm mà cũng coi như khiêng súng thép. Anh cậu lịch lãm giang hồ lâu rồi, chuyện có đứng đắn nữa thì cũng như giặc mạnh tan trong nói cười* thôi, có chuyện thì nói có rắm thì đánh đi.”

* Câu thơ trong bài Niệm Nô kiều – Xích Bích hoài cổ của Tô Thức

Trong lúc nói chuyện, lại thêm mấy tiếng chiu chiu nữa.

Nhạc Phong do dự một chút: “Anh ở bên ngoài, đã từng nghe thấy ở đâu xảy ra chuyện... ăn thịt người chưa?”

Mắt thấy đã đến giờ kể chuyện, Mao Ca xách mấy cái ghế lại cho cả bọn ngồi xuống, Lông Gà ngồi xa nhất, gần sát cửa, tiện để bỏ cửa chạy lấy người.

Thần Côn chậm rãi nói: “Nhiều lắm, ăn thịt người chứ gì, từ lâu rồi, mỗi lần có nạn đói xảy ra đều có hiện tượng đó. Đã nghe thấy tên Bạch Cư Dị bao giờ chưa, người ta từng viết một câu thơ, “Năm ấy Giang Nam hạn, Cò Châu người ăn người”* , thời vua Đổng

Trị nhà Thanh ở phía Nam vẫn còn có người ăn thịt người, ba mươi vạn tiền một cân thịt người. Hồi loạn An Lộc Sơn triều Đường xảy ra, Trương Tuần thủ Tuy Dương, cùng binh sĩ ăn ba vạn người*. Những cái khác không nói làm gì, chỉ riêng trong truyện Thủy Hử thôi, hở một tí là đào tim gan người ra nhắm rượu, đó là nhắm rượu thật đấy. Đám mù chữ mấy người, tôi đã sớm bảo mấy người phải đọc sách nhiều vào, sách là nấc thang tiến bộ của loài người, chút vấn đề nhỏ này mà cũng phải hỏi tôi...”

* Hai câu trong bài Khinh Phì của Bạch Cư Dị

* Khi Doãn Tử Kỳ mang quân trở lại đánh Tuy Dương lần thứ 3. Trương Tuần cố thủ kiên cường trong thành, nhiều lần đẩy lui được quân Yên. Nhưng sau đó trong thành hết lương. Nhân dân trong thành phải ăn cả vỏ cây, chim sẻ, thịt chuột, rồi giết ngựa chiến để ăn. Nhiều quân sĩ bị chết đói, chỉ còn lại vài trăm người ốm yếu. Trương Tuần phải giết cả người thiếp yêu lấy thịt cho quân sĩ ăn, sau đó luân phiên tới ăn thịt người già, ăn thịt trẻ con; tất cả hơn 2 vạn dân trong thành lần lượt bị giết làm lương cho quân sĩ. (Theo [Wiki](#))

Lông Gà bắt đầu buồn nôn.

Nhạc Phong hận đến ngứa răng: “Tôi không hỏi anh chuyện đó, đừng có mà lạc đề. Tôi hỏi anh, nếu không phải do nạn đói, tại sao phải ăn thịt người?”

Tiếng chiu chiu cuối cùng cũng dừng lại, Thần Côn trừng mắt nhìn Nhạc Phong: “Vậy tôi hỏi cậu, hạt đào để bỏ não có đúng không?”

“Anh muốn ăn đòn hả? Ai hỏi anh về hột đào? Sao không lôi cả xoài ra nữa đi.”

“Nhạc Phong, cậu bóc hột đào ra nhìn kỹ đi, xem có giống não người không? Người Trung Quốc có câu, ăn gì bỏ nấy, đây cũng là một kiểu như thế mà thôi. Cậu nghĩ xem, đầu thận thì ăn thận heo, bỏ phổi thì ăn phổi heo, muốn ấm bụng thì ăn bao tử heo, tim đập nhanh thì ăn tim heo hầm bách tử nhân, còn cái gì mà dương tiên ngư tiên*, vì sao ư, ăn gì bỏ nấy, mà động vật làm sao so với người được, thận heo làm sao mà bỏ bằng thận người được chứ...”

* Cái này là bộ phận sinh dục của dê và bò nhớ =)))

Nói đến đây, anh ta đột nhiên ghé sát vào camera, gương mặt to lớn lấp kín màn hình, cười quái dị nhìn chằm chằm Lông Gà: “Cho nên phải ăn thịt người, đúng không Lông Gà?”

Lông Gà hú lên một tiếng quái dị, cả người lảo lộn ngược ra đằng sau.

Mà bên kia màn hình, Thần Côn đã cười đến hụt cả hơi.

Nhạc Phong hơi buồn nôn một chút, vươn tay quay camera bên này về phía mình: “Theo ý của anh là, ăn thịt người có lúc là để... chữa bệnh?”

“Tôi đã bảo là cậu ít học rồi mà,” Gương mặt Thần Côn đầy vẻ khinh bỉ, “Cậu đã đọc tiểu thuyết của Lỗ Tấn, thần tượng của tôi chưa, trong đó có người nào ấy nhỉ, à cha của Tiểu Xuyên, chẳng phải đã bỏ một số tiền lớn ra để mua bánh bao thấm máu người cho con trai chữa bệnh lao hay sao. À, còn có cả bà Từ Hi nữa, năm đó khi bà ta lừa gạt Thái hậu Từ An, nghe nói cũng là cắt một miếng thịt trên bắp đùi làm thuốc dẫn cho Từ An...”

Nhạc Phong ngắt lời anh ta: “Vậy tôi hỏi anh, nếu như chỉ ăn người có ngày sinh đặc biệt thì sao? Ví dụ như... 13 tháng 5? Điều này có gì đáng chú ý không?”

Trái tim Thần Côn nhảy thót lên một cái, lần đầu tiên từ khi bắt đầu cuộc đối thoại, trên gương mặt anh ta lộ ra vẻ tương đối nghiêm chỉnh và kính ngạc.

Đám Đầu Trọc không hiểu “13 tháng 5” từ đâu ra, mặt đầy vẻ khó hiểu nhìn Nhạc Phong: “13 tháng 5 gì thế?”

Nhạc Phong không để ý tới bọn họ, chỉ giục Thần Côn: “Nói đi, ngày sinh đặc biệt, có gì đáng chú ý không?”

Thần Côn không lên tiếng, anh ta bưng bát mì trước mặt lên, cúi đầu sục soạt húp một miếng lớn, sau đó chùi miệng: “Nhạc Phong, câu hỏi này của cậu.. rất chuyên nghiệp, hây da, cậu cũng hành “nghề” rồi à?”

Đúng lúc quan trọng anh ta lại giả ngơ phỉnh phờ, Nhạc Phong tức đến nghiến răng, đang định quát cho anh ta mấy câu, điện thoại trước quầy lại vang lên.

Tiếng chuông đột ngột làm cả đám giật nảy mình, Mao Ca nhanh chóng phản ứng kịp, “Chắc là sáng anh gọi điện giờ có hồi âm rồi.”

Mao Ca đứng dậy đi qua nghe điện thoại, vừa nói được hai câu đã nháy mắt ra hiệu cho đám Nhạc Phong, ý bảo yên lặng một chút, cả đám cũng không nói thêm gì nữa, nhất thời căn phòng trở nên an tĩnh, chỉ có thể nghe được tiếng trả lời của Mao Ca.

“Đúng rồi, đúng rồi... có một người anh trai tên là A Khôn, không biết là gì gì Khôn, ở Ca Nại.”

“Hai năm trước bị bắt thì phải, không phải là 2008 thì là 2009.”

“Đúng đúng, có bảo công an ở Ca Nại chặn lại.”

Nhạc Phong chợt nhớ ra điều gì: “Lão Mao tử, hỏi xem em trai của gã A Khôn đó có bị bệnh gì không.”

Mao Ca gật đầu, đang định tìm đề tài để hỏi thăm chuyện này, đầu bên kia không biết lại nói gì, sắc mặt của Mao Ca có gì đó lạ lạ, chỉ ậm ừ với ống nghe.

Vừa gác điện thoại xuống, Đầu Trọc đã vội vàng hỏi dồn: “Sao rồi, em trai gã A Khôn

đó có phải đã vượt ngục rồi đúng không? Có phải còn mắc bệnh nữa đúng không?”

Yết hầu của Mao Ca lộn một cái: “Em trai của A Khôn tên là A Bằng, đầu năm 2009 bị bắt ở Ca Nai. Đúng là có bệnh, bị ung thư xương.”

Đầu Trọc vỗ đùi: “Quá thần dũng. Bệnh nặng như thế mà còn dám vượt ngục, quả thật là thân tàn chí không tàn!”

“Thân tàn chí không tàn cái con em chú!” Mao Ca chột nổi cái, “Ung thư xương, giai đoạn cuối, chết rồi! Người nhà mang xác về hỏa táng.”

Chết?

Nhạc Phong vô cùng bất ngờ, bọn họ trước đó vẫn phỏng đoán hai gã ở trong hẻm núi là A Khôn và em trai gã, nếu như em trai A Khôn đã chết, vậy có nghĩa là ngay từ đầu bọn họ đã suy luận sai?

Đầu Trọc có chút cố chấp: “Chết thật rồi? Anh xác định không phải giả chết để lừa gạt nhà tù tiện đường lấy có để đạt được mục đích vượt ngục đấy chứ?”

Mao Ca chỉ hận không thể gõ cho cái đầu tròn vo kia của Đầu Trọc dẹp lép: “Bác sĩ đã chứng minh tử vong. Chết vì ung thư xương, chú có biết triệu chứng của ung thư xương kỳ cuối thế nào không? Da thối rữa, xương tự động nứt gãy, mà xương đã gãy rồi, xác cũng mềm như miếng thịt thối, như thế chú có giả chết vượt ngục được không?”

Cả đám đều không nói gì, trong khoảng lặng ấy, giọng nói của Thần Côn bỗng vọng ra từ trong loa.

“Chết rồi đúng không? Chết... thì đúng rồi.”

28. Chương 27

Thời gian là chín giờ rưỡi sáng, Mao Ca, Long Gà và Đầu Trọc đồng loạt ngồi trước màn hình máy tính, nhìn Thần Côn đang chống cằm rõ cao trong khung video — không sai, là chống, Thần Côn đang cúi người tìm thứ gì đó, chống cằm rõ cao, vừa vặn đúng ngay tầm webcam, vậy nên Mao Ca ở đầu bên này nhìn rất là phá hoại cảnh quan, Đầu Trọc vỗ một cái lên màn hình máy tính, tựa như có thể thực sự đánh được Thần Côn vậy: “Này này, anh không ngồi xổm xuống được à?”

Thần Côn lảm bảm gì đó, quả nhiên ngồi xổm xuống một chút.

Mao Ca vô cùng phiền muộn: “Ông còn kéo được cả cái bao tải kia đến tiệm net à, người ta không tưởng ông đi lượm ve chai sao?”

Long Gà vẫn còn cảm tức chuyện bị Thần Côn hù dọa khi nãy: “Không phải anh chưa già đã lẩn rồi đấy chứ? Chuyện quý dị như vậy là ai cũng sẽ có ấn tượng sâu sắc, thật sự không nhớ nổi? Phải giữ mấy quyển bút ký rách nát kia của anh ra?”

Thần Côn vụt một tiếng quay đầu lại, hung dữ trừng Lôg Gà: “Cả đời anh đây đều tìm kiếm ghi chép những chuyện quý dị, sao mà nhớ hết được từng chuyện một? Hơn nữa, trí nhớ tốt cũng không bằng ngòi bút rơm, căn cứ vào thái độ nghiên cứu khoa học nghiêm túc, vẫn là giờ bút ký ra thì tốt hơn... Ô, Nhạc Phong đâu?”

Lúc này anh ta mới phát hiện ra thánh giả của mình đã thiếu mất một người.

Đầu Trọc dẩu miệng chỉ ra ngoài: “Ở ngoài, đang gọi điện cho bạn gái.”

Trên gương mặt Thần Côn lộ ra vẻ mặt phức tạp xen lẫn giữa hâm mộ và ghen ghét, sau đó lại tiếp tục cúi đầu chống hông lục tìm bút ký.

Lần này Đầu Trọc và Lôg Gà không dị nghị với việc phá hoại cảnh quan của anh ta nữa, hai người không hẹn mà cùng quay đầu lại nhìn Nhạc Phong đang đứng bên ngoài — thực ra anh không nói chuyện, di động kê bên tai, được một lúc lại bỏ xuống bấm số lại lần nữa.

Đầu Trọc dùng tay huých huých Lôg Gà: “Miêu Miêu có nhận không?”

“Tuyệt đối là không.” Lôg Gà đáp rất khẳng định, “Ai mà không có lòng kiêu hãnh chứ, là tôi tôi cũng không nhận, Miêu Miêu yếu ớt như vậy, khẳng định lại càng không nhận. Nhạc Phong làm vậy cũng phí công, đúng là không hiểu gì về phụ nữ.”

“Sai!” Mao Ca liếc hai người một cái, “Nhạc Phong làm vậy mới gọi là hiểu phụ nữ. Chú đã nói là Miêu Miêu rất yếu ớt rồi còn gì, nếu ngay đến một cuộc điện thoại cũng không gọi thì cô ta còn khó chịu hơn ấy. Tốt nhất là Nhạc Phong cứ gọi liên tục đi, bên kia có nhận hay không cũng chẳng sao cả, 99 không được thì gọi 100 cuộc, cơn tức của Miêu Miêu tiêu tan là vừa.”

Đang nói, Nhạc Phong đột nhiên lại bước nhanh xuống bậc thang, xem tình hình là đi về phía ai đó, Lôg Gà thấy lạ: “Đi đâu thế nhỉ? Chẳng lẽ Miêu Miêu quay lại?”

“Chết tiệt, không phải quay lại thật đấy chứ.” Đầu Trọc rút cuộc vẫn không thấy hai người sẽ tốt đẹp được đến đâu, vừa nghe muốn ôn lại mộng cũ, chân mày đã nhíu thành cái rãnh.

Mao Ca đứng dậy bước tới cạnh cửa, nhìn ra ngoài, sau đó khoát tay với hai người: “Không phải đâu, nó nhận làm người.”

“Miêu Miêu mà cũng nhận làm được?” Đầu Trọc khinh bỉ.

Lôg Gà lại xem thường Đầu Trọc: “Sao lại nhận nhầm Miêu Miêu được? Nhất định là nhận nhầm thành Đường Đường, cá không, mười đồng.”

Đầu Trọc nhìn vẻ mặt của Mao Ca, quả quyết từ chối: “Tôi là thanh niên tốt, không tham gia đánh bạc.”

Lông Gà hừ lạnh một tiếng, đang định si và anh ta đôi câu, trong loa lại vọng đến giọng nói chậm rì của Thần Côn: “Tôi bảo này, mấy người có muốn nghe chuyên gia kể chuyện nữa không hả?”

Ba người cùng nhau quay đầu lại, Thần Côn không biết đã lục lọi xong, ngồi nghiêm chỉnh trên ghế, trong tay còn cầm một quyển sổ, hình vẽ trên bìa là hình Hoàn Châu Cách Cách bản do Triệu Vy đóng, bìa đã quăn góc, nhìn là biết đã được nhiều năm.

Thần Côn hắng giọng một cái: “Chuyện này ấy, là tôi nghe được lúc đi du lịch đến Thanh Hải, đại khái là khoảng ba bốn năm trước.”

Đầu năm 2008, tôi du lịch đến thị xã Đức Lệnh Cáp* ở tỉnh Thanh Hải, mấy người có biết Đức Lệnh Cáp không? Nó nằm ở phía Bắc bồn địa Sài Đạt Mộc, có bài thơ, tên là ‘Chị ơi, tối nay em ở Đức Lệnh Cáp’ ấy, mà thôi, đám mù chữ mấy người, có nói mấy người cũng chẳng biết.

* Hay Delingha – Là một thị xã nằm ở phía bắc tỉnh Thanh Hải, Trung Quốc, thuộc châu tự trị dân tộc Mông Cổ và dân tộc Hải Tây, là trung tâm văn hóa kinh tế chính trị của toàn châu.

Lúc ấy tôi đang chờ xe ở một trạm nhỏ ở Đức Lệnh Cáp, chuẩn bị đi Tây Ninh, lúc đó trạm xe Đức Lệnh Cáp còn chưa sửa sang lại, bến xe tòi tàn vô cùng, chờ mãi không thấy xe đến, tôi và ba bốn người nữa đứng chờ xe ngồi chồm hổm ở cửa trạm ăn chè trứng, trong số đó có một ông già, trước kia từng làm trong nông trường cải tạo lao động ở Đức Lệnh Cáp.

Biết nông trường cải tạo lao động ở Thanh Hải không? Đây đều là chuyện của thế hệ trước rồi, đám thanh niên các chú không biết đâu. Đê anh kể cho các chú nghe đi, cái nơi Thanh Hải này, vừa hoang vu lại vừa vắng vẻ, hồi xưa chính là nơi chuyên để lưu đày phạm nhân, năm 58 kế hoạch Đại nhảy vọt, số người bị bắt xử phạt và giáo dục lao động tăng vọt, nhà lao, trại giam đầy ắp toàn người, khi đó có công văn hạ xuống, muốn xây dựng một nơi giáo dục lao động ở Tây Bắc, chỉ riêng tỉnh Thanh Hải thôi, trong vòng ba năm đã có hơn hai mươi mấy vạn người từ khắp cả nước bị đưa tới đây. Trong đó có không ít phần tử phải giáo dục lao động, phe cánh phải ấy, trộn lẫn với đám phạm nhân chân chính kia, cùng ăn cùng ở, mà ở Thanh Hải này, vừa cao vừa lạnh, thiếu dưỡng, mấy phần tử trí thức đến từ thành phố mới đầu không thích ứng được, lại phải lao động chân tay, có một số đông bị chết đói, chết rét, cũng có người chết vì bị ngược đãi, vừa hay lại đúng ba năm thiên tai, người chết lại càng nhiều hơn.

Chuyện này cũng xảy ra ngay trong mấy năm đó, trong đợt rét đậm cuối năm, có một ngày, trong nông trường cải tạo lao động chết mất hai người, rất lạ, không phải chết đói cũng không phải chết rét, mà là bị người ta bóp chết. Thứ nhất là năm ấy có người chết cũng là chuyện thường, thứ hai cũng không có camera gì đó để theo dõi, lính cảnh vệ tra

xét nửa ngày, chẳng tra ra nổi tí sừu dần mào gì, hơn nữa nghĩ lại thấy mấy tên bị nhốt vào đây cũng chẳng có kẻ nào tốt lành lương thiện, bèn giam tập thể bỏ đói hai ngày, dạy dỗ một trận rồi cũng chẳng giải quyết gì nữa.

Ông cụ kể cho tôi chuyện này khi ấy vừa mới hai mươi, ông ta họ Quách, cứ gọi ông ta là lão Quách đi. Lão Quách rất để tâm đến chuyện này, nguyên nhân là vì ông ta có quan hệ không tệ với một người trong số đó, người nọ cũng hào phóng, nhà gửi mì cho, ông ta còn chia cho lão Quách một miếng. Lão Quách nói lúc ấy ông ta đã cảm thấy chuyện này kỳ quái rồi, người đó là một gã cũng đàng hoàng, không gây sự với người khác, làm sao lại bị bóp chết được?

Lúc phát hiện ra sự việc cũng đã gần tối, nhất thời không tìm được chỗ chôn xác, bèn đặt trong cái lán cỏ ở trong trại, sai người canh chừng, lão Quách tranh thủ thể hiện, xung phong nhận việc, cán bộ trại còn bảo ông ta ghi lại thông tin về người chết, chỉnh trang lại di vật, mà loay hoay như vậy lại giúp ông ta phát hiện ra hai chuyện không thích hợp, đầu tiên là không biết có phải trùng hợp hay không, hai người chết này, ngày tháng ra đời đều giống hệt nhau; thứ hai là trên gáy hai người này đều bị người ta cắt mất một mảng da.

Lão Quách lúc ấy sợ lắm, nhưng năm đó không dám ăn nói lung tung nên cũng đành nín nhịn không nói, sau đó người chôn xác đến chở thi thể đi, bảo lão Quách quay về lán của mình, lão Quách có tâm sự trong lòng, muốn đi ra ngoài hóng mát một chút, liền đi một vòng, mà đi như vậy lại phát hiện ra một lão già trong nông trường đang nấp sau đồng củi ăn mảnh.

Lúc này tôi đã nói rồi đấy, mấy năm đó cả nước đều thiếu lương thực, đám người bị đi giáo dục lao động cải tạo này lại càng đói thê thảm, hễ rảnh là đi ra ngoài đào rễ cỏ nhỏ địa y, có vài gã còn lén làm thịt mấy con heo con dê con của tập thể nuôi, lúc ăn không dám để người khác thấy, phải đi rất xa, hoặc là thừa lúc đêm khuya vắng người chạy ra ăn một mình.

Lúc ấy lão già kia đốt một đồng lửa, đặt một cái ca uống trà lên trên, hình như đang nấu canh thịt, mùi rất thơm, nếu mà là người khác thì có khi lão Quách còn đòi xin một ngụm, nhưng vừa thấy là lão già kia thì lập tức bỏ đi.

Lý do là vì lão già này cả người mắc bệnh hủi, không biết cụ thể là bệnh gì, dù sao chính là bệnh ngoài da cực kỳ nghiêm trọng, da dẻ toàn thân biến thành màu đen, đến mạch máu cũng không nhìn thấy, thối rữa từng mảng, còn chảy nước nữa, mùi thối kia, đứng từ xa đã hun chết người, lão có nấu đồ ăn ngon hơn nữa thì lão Quách cũng vẫn thấy buồn nôn. Cho nên ông ta âm thầm bỏ đi, lão già kia không biết ông ta đã đi qua.

Lão Quách bỏ đi chừng khoảng mười bước thì lại nghe thấy lão già kia kêu một tiếng quái dị ở đằng sau, giọng ư ừ, nghe như sói kêu ấy, ông ta quay đầu nhìn một cái, thấy lão già kia chạy quanh cái ca uống trà hoa tay múa chân, nhảy được một lúc thì quỳ

xuống dập đầu, miệng lẩm bẩm gì đó, không biết là đang nói gì. Lão Quách lúc ấy còn nhỏ một bãi nước miếng, lòng nhủ lão già này có bệnh, ăn được tí đồ mà cũng vui đến như thế.

Lão Quách cũng không để chuyện này trong lòng, sau đó ông ta biểu hiện tốt, lại biết chữ nên được lãnh đạo trại cất nhắc lên phòng hồ sơ giúp việc, có hôm phải chuyển một số phạm nhân trong nông trường sang nông trường Cách Nhĩ Mộc*, phạm nhân phải đến đó lấy thư giới thiệu hay giấy nhắn gì đó, mà lão già kia cũng ở trong số ấy, cả phòng hồ sơ nhìn thấy lão mà cả kinh, thời đó người chết vì bệnh nhiều, họ đều nghĩ lão già này bệnh tật như vậy, chưa biết chừng ngày nào đó sẽ thẳng cẳng, ai ngờ chẳng thuốc thang chẳng bác sĩ mà lão lại khỏi hoàn toàn!

* Hay Golmud – là một thành phố cấp huyện thuộc Châu tự trị dân tộc Mông Cổ & dân tộc Tạng Hải Tây, tỉnh Thanh Hải, Trung Quốc

Khỏi hoàn toàn ấy, mấy chú tướng tượng được không? Làn da rữa nát kia như được trao đổi vậy, khí sắc cũng tốt, cười hì hì, hỏi lão ấy chữa thế nào thì không nói, chỉ bảo là mình mạng lớn.

Lão Quách viết thư giới thiệu cho lão ta, lúc giờ hồ sơ nhìn thấy ngày sinh của lão, tôi nghĩ chắc mấy người cũng nghĩ ra rồi, ngày tháng giống hệt với hai người đã chết kia. Lão Quách cảm thấy có gì đó không ổn, nhưng ông ấy lại không nói ra nỗi không ổn ở đâu, đành trơ mắt nhìn lão già kia vui vẻ bước đi, cũng không biết là đi đâu, tóm lại sau đó chưa từng gặp lại.

Lúc ấy bọn tôi có ba người đứng ở trạm xe nghe lão Quách kể chuyện, cũng đã đoán là trong ca uống trà của lão già kia đang nấu da của hai người chết đó, lão già kia không phải còn nhảy nhót quanh cái ca sao, không phải miệng còn lẩm bẩm gì hay sao, đáng tiếc là lão Quách không lại gần để xem, chưa biết chừng đó lại là nghi thức rồi thần chú gì đó huyền bí.

Sau đó lão Quách cũng rời khỏi nông trường, được sắp xếp lên đường sắt làm nhân viên bê ghi, chớp mắt đã qua mấy chục năm, chuyện này vẫn là khúc mắc trong lòng mà ông ta luôn muốn tìm được lời giải. Có một lần rất vô tình, ông ta nghe được một câu trả lời hợp lý, dĩ nhiên người nói chỉ coi như câu chuyện cười mà thôi, kể rằng trước Giải phóng, ở biên thù phía Tây Thanh Hải có một thôn trang đơn độc không giao tiếp với thế giới bên ngoài, thôn đó đều cung phụng thầy mo, chữa bệnh toàn dùng tà pháp. Suy luận rất đơn giản, anh bị bệnh ngoài da thì anh tìm ngay một người, róc miếng da ăn, bệnh sẽ khỏi ngay; anh bị bệnh tim, thì tìm ngay quả tim người mà ăn, bệnh cũng sẽ khỏi, dĩ nhiên không phải là cứ bỏ vào bụng là xong, trung gian còn có nghi thức và thần chú nữa, người ngoài không rõ lắm. Mà huyền hoặc nhất chính là chuyện có thể hồi sinh lại người chết, nhưng phải có âm dương xứng, có nghĩa là phải cần hai người một nam một nữ, ngày tháng sinh phải giống với người cần được chữa chạy kia, dĩ nhiên cùng ngày cùng tháng cùng năm thì quá tốt. Trong ba năm đầu tiên kể từ khi cải tử hoàn sinh,

năm nào cũng phải tốn thêm một cặp âm dương xứng nữa. Mà cái thôn này toàn gạt người ở bên ngoài vào để làm thuốc, có một lần không biết là làm sao lại để một người trong số đó trốn thoát, dẫn người đến trả thù, tiêu diệt hết cả cái thôn đó.

Lão Quách nghĩ, lão già kia chưa biết chừng chính là người còn sót lại ở cái thôn đó, cho nên mới biết được phương pháp tà môn này, nhưng sau đó lại chẳng ai gặp được lão già kia nên chỉ biết phỏng đoán như vậy. Mấy người biết rồi đấy, tôi đi khắp nơi tìm hiểu những chuyện tâm linh huyền bí này, cho dù có bằng chứng cụ thể hay không, cứ ghi lại là được, cho dù không phải là thật thì nghe gì đó lạ lạ cũng hay, đúng không?

Đám Mao Ca nghe xong, một lúc lâu vẫn không ai nói gì, Lông Gà không biết là sợ hay làm sao, lần đầu tiên lại không thấy hô sống hô chết kêu khóc om sòm, Nhạc Phong không biết đã đi vào từ lúc nào, đứng đằng sau ba người lẳng lặng nghe, cuối cùng hỏi Thần Côn: “Cho nên chuyện này anh cũng chỉ nghe nói, còn những phần khó hiểu trong đó, anh cũng không biết đúng không?”

“Đi đâu để biết bây giờ?” Thần Côn viện cớ, “Cậu không nghe thấy sao, thôn trang đó đã bị người ta tiêu diệt rồi, nếu mà vẫn còn, tôi nhất định sẽ tìm đến đó dò la sự thực.”

Mao Ca chỉ cảm thấy cổ họng phát khô, anh ta nuốt nước miếng, ngẩng đầu nhìn Nhạc Phong: “Nếu những chuyện này đều là thật, vậy Trần Vĩ và Lãng Hiểu Uyên vừa hay chính là một cặp âm dương xứng, đúng không? Vừa nãy không phải đã nói là em trai của A Khôn, chính là cái thằng tên A Bằng đó đã chết vì ung thư xương hay sao, chú nói coi, có phải sau khi A Khôn nhận xác của thằng đó rồi, lại dùng âm dương xứng gì đó hồi sinh nó? Chẳng phải đã bảo là ba năm đầu tiên sau khi hồi sinh lại, mỗi năm đều phải có thêm một cặp sao? Vậy Trần Vĩ và Lãng Hiểu Uyên coi như là xui xẻo gặp trùng phải?”

Đầu Trọc gật đầu tỏ vẻ đồng ý: “Nhưng sinh nhật của Đường Đường đâu có giống hai người Lãng Hiểu Uyên kia? Gã đó đến tận cửa để tìm cô ta, là vì lẽ gì?”

Nhạc Phong trầm ngâm: “Có thể là Đường Đường đã phát hiện ra bí mật này, đe dọa đến bọn chúng, nên bọn chúng sợ sự việc bại lộ.”

Da đầu Mao Ca tê rần: “Cô bé này xong rồi, cô bé này chết chắc, gã đó trói cô ấy vào trong hẻm núi kiêu gì cũng sẽ giết cô ấy, giết xong chôn xuống khe rãnh gò đồng trong núi, ai tìm được?”

Cả đám ở đầu bên này bàn luận, âm thanh lúc lớn lúc nhỏ, Thần Côn ở đầu kia nghe cũng không rõ, chỉ nghe được mấy câu cuối, hừ lạnh một tiếng rất chi là khinh bỉ: “Nếu mà hỏi anh đây ở Ca Nại, cách hủy thi diệt tích dễ dàng nhất là gì ấy, thì chỗ các chú không phải có đài Thiên Táng hay sao? Người chết cứ ném vào đài Thiên Táng một cái, hơn trăm con kền kền bu tới, đến thịt vụn cũng sẽ ăn sạch sẽ cho các chú, mà kền kền

xơi không hết thì sẽ có chó hoang ở sườn núi đến gặm, nghe nói mấy con chó hoang ở đó đã quen ăn thịt người chết, con người cũng đỏ như máu...”

Trái tim Nhạc Phong chân động, lúc nhìn đám Mao Ca, gương mặt mỗi người ít nhiều đều biến sắc.

Cuối cùng là Mao Ca mở miệng: “Thế này đi, Nhạc Phong, chú và Đầu Trọc mang nước, lương khô và trang bị vào hẻm núi một chuyến, mọi chuyện nghe theo ông Trời hết đi, cố gắng đi đến lúc không đi nổi nữa thì thôi, xem xem có tìm được cô bé kia không. Anh và Lông Gà sẽ đến đài Thiên Táng...”

Còn chưa nói xong, gương mặt Lông Gà đã biến đổi, màu sắc chẳng khác nào tờ giấy trắng, giọng nói cũng run rẩy: “Em... em không đến đài Thiên Táng đâu, bên đó... đất.. đất toàn màu đỏ...”

29. Chương 28

Lông Gà thật sự không dám đến đài Thiên Táng, cuối cùng vẫn là Nhạc Phong đòi cho anh ta.

Lúc ra khỏi cửa mới nhận ra vấn đề, đi hết, ai sẽ trông quán đây? Nhờ đâu mất đồ thì làm sao? Dù bây giờ khách ít, nhưng nếu có khách tới thì sao? Không có ai tiếp thì không được hay cho lắm.

Hàng xóm bên cạnh cũng không nhờ được, Mao Ca chạy đến phố đối diện nhờ Cường Ba giúp một tay.

Cường Ba rất nhiệt tình, bỏ việc lại đi theo Mao Ca, trước khi ra khỏi cửa lại bị người phụ nữ kia kéo lại, người phụ nữ Tạng kia khua tay múa chân với anh ta một lúc lâu, gương mặt lộ ra vẻ thẹn thùng, Cường Ba chỉ lắc đầu.

Mao Ca thấy lạ: “Cô ấy nói gì thế?”

“Mai Đóa muốn đi trông quán hộ các anh, tiếng Hán của cô ấy không tốt, lúc nào cũng muốn luyện nói tiếng Hán với người ta.” Cường Ba giải thích, “Nhưng mà không được, nhờ làm trễ nải việc làm ăn của anh thì không ổn.”

“Có người trông quán là được rồi, để ý nhiều vậy làm gì!” Bất Cường Ba bỏ cửa tiệm lại đến nhìn quán cho mình, Mao Ca vốn đã rất ngại rồi, giờ nghe Mai Đóa đề nghị như vậy đúng là gãi trúng chỗ ngứa, “Vài ngày nay cũng không có khách mấy, nào có việc làm ăn gì to tát. Hơn nữa, Mai Đóa có thể nói mấy câu tiếng Hán, nếu không ứng phó được thật thì nói cô ấy bảo anh giúp một tay không được sao, dù sao cũng gần mà. Cứ để Mai Đóa đi đi.”

Mai Đóa nghe nửa hiểu nửa không, nhưng nhìn mặt đoán lời, cũng biết mình có thể đi, hưng phấn đến đỏ bừng cả mặt, liên tiếp kêu lên: “Tôi được mà, tiếng Hán, được mà.”

Bước đến cuối con phố chính, mỗi người một ngã, Lông Gà và Đầu Trọc vào hẻm núi, Mao Ca và Nhạc Phong đến đài Thiên Táng, con đường vào hẻm núi tương đối hiểm hóc, lương khô và các thứ đều đưa cho đám Đầu Trọc, hai bên đều mang theo di động và bộ đàm, đã bàn trước nếu tìm xong ở đài Thiên Táng rồi thì sẽ vào hẻm núi hội họp với đám Đầu Trọc.

Đài Thiên Táng cách thị trấn khá xa, phải đi qua hai triền núi, đài Thiên Táng nằm ở giữa triền núi thứ hai, lúc đi qua dốc núi thứ hai, cả hai liền nhặt cành cây làm gậy, Mao Ca còn cố ý nhặt thêm hai viên đá to bằng nắm đấm, đưa một viên cho Nhạc Phong: “Nếu có chó hoang tới, nhớ ném!”

Làm như vậy cũng là do bất đắc dĩ, vị trí của đài Thiên Táng bình thường đã rất heo hút, lúc có Thiên Táng, trên trăm người tụ tập lại đương nhiên là náo nhiệt, nhưng một khi giải tán thì lại trở thành một nơi hoang vắng ít người, tuy nói Thiên Táng lấy việc “Ăn sạch” làm đầu, nhưng làm đi làm lại nhiều lần, máu thịt rải rác hấp dẫn đủ loại động vật ăn thịt, mà chó hoang là đứng hàng đầu, theo như lời của Thần Côn nói thì là, chó hoang ở Ca Nại toàn ăn thịt người, ăn nhiều thịt người, con người đều biến thành màu đỏ như máu.

Kền kền được người dân Tạng tôn là Thần điều, mỗi lần có Thiên Táng, người Tạng đều thổi ốc biển đốt lửa dầu tằm để “Mời” bọn chúng xuống, kền kền không thích ăn xương, để cho chúng ăn sạch xương, rửa sạch “tội nghiệt” cho người có tội, có lúc còn phải dùng búa để đập nát xương ra trộn lẫn với bơ sữa bò để dụ kền kền, nhưng chó hoang thì không được dãi ngộ như vậy — ăn quen thịt người lại ăn không đủ no, nhớ mùi, gan càng ngày càng lớn, có có lúc ngay cả người sống cũng dám động đến, hai năm trước thực sự đã xảy ra chuyện chó hoang bao vây tấn công người đi một mình gặm sống, cho nên người ở đây nếu không phải thời điểm Thiên Táng mà đi qua chỗ này, bình thường đều gọi bè gọi bạn, cầm gậy cầm đá kêu hét phô trương thanh thế.

Hôm nay tiết trời không tệ, hiếm khi có chút ánh mặt trời, nhưng trên triền núi toàn tuyết tan, đường lầy lội khó đi, lúc sắp đến giữa sườn núi thật sự đụng phải mấy con chó hoang đang đứng túm tụm ở chỗ xa, Mao Ca khá căng thẳng, một tay khua gậy, một tay kia thì cũng chuẩn bị tư thế ném, đám chó hoang kia nhìn qua phía này một cái, vậy mà lại quay đầu bỏ đi.

Mao Ca rất khó hiểu, hỏi Nhạc Phong: “Đám chó hoang này hoàn lương rồi à? Đổi tính?”

Sắc mặt Nhạc Phong có chút khó coi, không nói gì, Mao Ca nhất thời chưa nhận ra, vẫn còn tự mình suy đoán: “Hoặc là đã ăn đủ rồi, no...”

Nói đến đây thì đột nhiên im bật, Ca Nại mấy ngày nay không hề có Thiên Táng, chó hoang lấy đồ ăn ở đâu ra? Trừ phi...

Mao Ca vội vàng lắc đầu, cố gắng rũ bỏ suy nghĩ chẳng lành ấy ra ngoài.

Lại đi thêm một đoạn nữa, đài Thiên Táng đã ở trong tầm mắt, xung quanh buộc đầy những chiếc phướn cầu nguyện ngũ sắc đã phai màu qua năm tháng, gió vừa thổi là bay lên phần phật, bên ngoài có chằng lưới sắt, để lại một lỗ hồng lớn để người ra vào, bên ngoài rào sắt là một đồng quần áo — có câu trần trụi không chút vương bận, người Táng lúc đến đài Thiên Táng sẽ bỏ sạch quần áo của người chết đi, người thân cũng sẽ không mang đồ về nhà cho nên đều ném ở chỗ này, áo dài, giày, mũ da, nhiều vô số, không biết đã bị mưa quật gió thổi bao nhiêu lần, rũ ra hòa lẫn với đất bùn, giống như bị hư thối, tỏa ra một thứ mùi khó ngửi.

Có điều thứ mùi này so với mùi ở trung tâm đài Thiên Táng thì vô cùng bé nhỏ không đáng kể, giữa đài Thiên Táng là hai cột đá xanh cắm ngập xuống đất, bề mặt bóng láng, ở giữa hơi lõm xuống, trong chỗ lõm có máu thịt rời rạc, bên góc đặt một cái búa lớn, đúng như lời Long Gà nói, bùn đất xung quanh đều nhuộm màu máu, đôi chỗ còn có một mẫu xương trắng nhô ra, vài con quạ đen đang rỉa thịt bên trong hõm đá, hoàn toàn xem nhẹ sự đến gần của người sống.

So với nơi khác, tuyết ở đây đã tan kha khá, hai người bịt mũi che miệng đi qua, nhìn một vòng quanh cột đá, lại cúi người xuống nhìn xung quanh, trên đất thật sự có vài dấu chân còn mới, kích cỡ khác nhau, còn có cả dấu chân của chó hoang chòng lên nhau lẫn lộn, trên cột đá và rìa đá đều có máu, từng mảng nâu thẫm chói mắt, màu bùn bên cạnh hình như cũng đậm hơn nơi khác một chút.

Trái tim Mao Ca đột nhiên trở nên cuồn loạn, anh ta liếc nhìn Nhạc Phong, cổ họng khô khốc đến kỳ lạ: “Nhạc Phong, nghe Mao Ca của chú nói một câu, cho dù có xảy ra chuyện gì, cho dù hậu quả của chuyện đó có là gì, thì việc này, đều không thể trách chú.”

Nhạc Phong không nói gì, Mao Ca vỗ vỗ vai anh: “Đi, xem xung quanh một chút.”

Hai người quay về theo đường cũ, lúc sắp ra đến cửa, Nhạc phong chợt dừng lại, anh nhìn về phía đồng quần áo bỏ đi ở bên cạnh lưới sắt, sắc mặt có chút không ổn, trái tim Mao Ca thót lên một cái, cũng nhìn về phía bên kia: “Thấy gì à?”

Nhạc Phong không nghĩ đến chuyện trả lời, vươn tay nhắc lưới sắt lên, đập vào miệng lưới treo qua, bước nhanh về phía một nơi cách đó xa.

Mao Ca ngẫm thấy dáng người của mình muốn nhảy qua thì khá là khó khăn, bèn chậm rãi chạy ra lối ra, vòng một vòng mới chạy đến chỗ Nhạc Phong, đang định mở miệng hỏi anh, tầm mắt lại liếc thấy một thứ ở phía trước cách Nhạc Phong không xa, giật thót rùng mình một cái, bật thốt lên: “Đó chẳng phải là áo của Đường Đường hay sao?”

Là chiếc áo gió của Quý Đường Đường, màu hồng phấn xen lẫn màu tím đỏ, quả thật rất dễ thấy, chẳng trách Nhạc Phong có thể phát hiện ra nó giữa một đồng quần áo, chiếc áo bị vo lại thành một cục, giống như đang bọc thứ gì đó — Mao Ca hơi hiểu tại sao Nhạc

Phong lại không dám mở ra, ai mà biết bên trong đang bọc thứ gì, nhờ đâu là thứ mình không muốn thấy thì sao?

Hai người cứ đứng yên như vậy, không ai nhắc đến chuyện mở ra, cũng không biết qua bao lâu, có lẽ là do thứ mùi xung quanh quá ghê người, cũng có thể là do những cơn gió lạnh lẽo thổi qua quá mức tê buốt, Mao Ca không trụ được trước, anh ta dùng cùi chó huých Nhạc Phong: “Nói vậy là, cô bé kia đã đến đây?”

Nhạc Phong ừ một tiếng: “Đã tới.”

Nói xong, anh lại im lặng, trầm mặc nhìn rặng mây đã xà xuống rất thấp xung quanh, những phước kinh đã phai màu, mảnh đất lầy lội, những con kền kền thỉnh thoảng lại quanh quẩn trên tầng không, còn cả một đồng quần áo rách nát gần như đồ sộ.

Nếu áo đã ở đây, như vậy, Quý Đường Đường nhất định là đã đến chỗ này.

Lúc cô ấy tới đây, tình cảnh xung quanh thế nào? Ban đêm, không có đèn, gió rất lớn, trời rất lạnh, đám chó hoang đã đói bụng vì giá rét mấy ngày liền không tìm được mà lảng vảng xung quanh, khi ấy, cô ấy còn sống hay đã chết? Là hôn mê hay vẫn tỉnh táo? Có vùng vẫy không? Có kêu cứu không? Kẻ đó dùng búa để đối phó với cô ấy sao? Đám chó hoang kia có nhào lên không?

Nhạc Phong càng nghĩ càng lạnh, Mao Ca thở dài, thật nghiêm túc lặp lại với anh: “Nhạc Phong, nhớ lời anh nói, cho dù chuyện có đến nước nào, đó cũng không phải lỗi của chú.”

Nói xong nhắc chân tiến về phía trước, ngồi xổm xuống, có ý dùng tấm lưng che khuất tầm mắt của Nhạc Phong, cúi đầu mở chiếc áo gió ra.

Nhạc Phong thấy cơ thể Mao Ca rõ ràng run lên một cái, sau đó, anh ta nhanh chóng quần chiếc áo lại, quay người nhìn về phía Nhạc Phong, sắc mặt trắng bệch tựa như người chết.

“Nhạc Phong.” Giọng nói của Mao Ca như bị thổi bay mất, “Chuyện này, không lo được đâu, đi thôi.”

Vừa nói vừa bước tới kéo Nhạc Phong đi, Nhạc Phong đỏ cả mắt, đẩy Mao Ca ra: “ĐỂ em xem xem.”

Mới vừa nhắc chân đã bị Mao Ca ôm ngang lấy từ đằng sau, Nhạc Phong nổi cáu: “Lão Mao tử, anh bỏ tay ra!”

“Đừng xem, Nhạc Phong, chú nghe anh đi, đừng xem, chúng ta không xem có được không?” Mao Ca nói mãi nói mãi, giọng lại run run lên như đang khóc, “Anh nói cho chú vậy, toàn là máu, thịt vụn, ruột thôi...”

Nói mãi nói mãi, Mao Ca không chịu nổi nữa, anh ta buông tay chạy vội đến bên cạnh

rào sắt, vịn vào đó khom người nôn mưa liên tục.

Đầu Nhạc Phong ong ong, giống như sắp nổ tung, anh nhìn chăm chăm chiếc áo đang nằm trên đất, chiếc áo bị Mao Ca vén một góc lên, bên trong là một mảng màu đỏ, tầm mắt của Nhạc Phong có chút mơ hồ, không sao nhìn cho rõ được.

Anh quay đầu lại nhìn Mao Ca, Mao Ca đã nôn xong, dường như cũng nôn luôn cả suy nghĩ ra, chỉ đứng yên tại chỗ thần thờ nhìn anh, Nhạc Phong nói một câu: “Vậy không nhìn là được.”

Nói xong quay người bỏ đi, chân hình như hơi nhũn ra, bước đi mà như trôi nổi, đầu óc trống trơn, vậy mà vẫn nhớ đường xuống núi, đi mãi đi mãi, bỗng nhiên thấy khó chịu, ngồi phịch xuống ven đường, lấy bật lửa và thuốc trong ngực ra, run tay châm một điếu.

Mao Ca đuổi tới nơi, hỏi: “Sao vậy?”

“Đang khó chịu, hút điếu thuốc.”

Mao Ca cũng không dám thúc giục anh, trơ mắt nhìn anh ngồi đó hút thuốc, hút hết điếu này đến điếu khác, trừ lúc châm thuốc mới cử động ra, thời gian còn lại đều như một con rối nặn từ bùn đất, nhìn mà khiến Mao Ca sợ hãi trong lòng.

Lúc Đầu Trọc và Lông Gà nhận được điện thoại của Mao Ca chạy tới, dưới chân Nhạc Phong đã vút đầy tàn thuốc, gương mặt ẩn hiện trong làn khói thuốc mông lung, không nhìn thấu vẻ mặt ra sao, Đầu Trọc kéo Mao Ca qua một bên: “Thật sự... như thế?”

Vừa nói vừa làm động tác cắt cổ.

Mao Ca thở dài một tiếng, cẩn thận nhìn Nhạc Phong, lại hỏi Đầu Trọc: “Bên chỗ chú thế nào?”

“Vào hẻm núi đi cũng được khoảng ba tiếng, khá sâu, không có gì bất ổn cả, nhận được điện thoại của anh thì tới đây ngay.” Đầu Trọc ngẩng đầu nhìn sắc trời, “Cũng không xê xích lắm, trời tối rồi, đêm xuống sớm, hay là về đi thôi.”

Mao Ca trợn trừng mắt, miệng chỉ chỉ Nhạc Phong: “Chú khuyên đi, anh không khuyên nổi.”

Đầu Trọc nhắm mắt đi qua, còn chưa ngẫm nghĩ xong nên mở miệng thế nào, Nhạc Phong đã ngẩng đầu nhìn anh ta: “Phải đi rồi đúng không?”

Lúc quay lại thị trấn, trời quả nhiên đã tối mịt, từ xa đã thấy quán trọ đang mở đèn, mờ mờ, nhưng lại toát ra vài phần nóng nảy, Mao Ca buồn bực trong lòng, nhanh chóng cùng Lông Gà rào bước qua, còn chưa vào đến cửa, Mai Đóa đã mặt đầy hưng phấn lao ra, khoa tay múa chân với Mao Ca dùng tiếng Tạng nói không ngừng, nói cả nửa ngày

mới nhớ ra là phải dùng tiếng Hán, giữa những tiếng lộp bộp, Mao Ca chỉ nghe hiểu được một chữ: “Khách, khách!”

Lúc này, trong quán trọ có thêm hai người, dáng dấp có vẻ đều là sinh viên, một nam một nữ, cả hai đã lạnh cóng đến run rẩy, mặt lại tươi cười, cậu sinh viên kia chào hỏi Mao Ca: “Anh là ông chủ đúng không?”

Hai ngày nay quá nhiều chuyện, Mao Ca đã sớm quên bém mắt nghề nghiệp của mình, qua lời nhắc nhở của cậu ta, anh ta mới nhớ ra mình coi như là một kẻ làm ăn, xét trên kinh nghiệm, vẫn đổi lại một gương mặt tươi cười: “Đúng rồi, tôi là ông chủ. Hai người là... sinh viên? Đến Ca Nại du lịch?”

“Khóa chúng tôi cùng đi du lịch tốt nghiệp.” Cậu chàng kia hơi ngượng ngập, “Bọn tôi có bốn người đi trước, ngồi xe công. Còn tám bạn nữa, thuê xe con, vừa mới gọi điện thoại, chắc cũng sắp đến rồi. Ông chủ, có giường ngủ chứ?”

“Có, có.” Đang trong mùa ế ẩm mà lại có nhiều khách như vậy, Mao Ca có chút ngoài dự kiến, vội vàng quay đầu lại ngoắc ngoắc Nhạc Phong Đầu Trọc, “Có khách đến, giúp anh tiếp đãi đi.”

Quán trọ buổi sáng còn lạnh lẽo vắng vẻ nhờ có mấy người khách sắp tới mà lập tức trở nên ồn ào, trong bốn người đi trước có hai cô gái, vô cùng tò mò với phục sức và mái tóc tết sam của Mai Đóa, kéo chị ta khoa tay múa chân hỏi han, chọc cho Mai Đóa cười khanh khách không ngớt, Lông Gà quay về tiệm tạp hóa lấy hàng cho Mao Ca, bởi vì Mao Ca nói: “Bao nhiêu người như vậy, không ăn hạt dưa hay sao? Không ăn lạc hay sao? Mấy thứ đồ ăn vặt kia, chú phải mang một ít đến chứ?”

Đầu Trọc cũng trở nên hăng hái hơn nhờ trong quán có chút hơi người, ngồi trong quầy loay hoay với máy tính bật mấy bài hát Tây Tạng, chỉ có Nhạc Phong ôm hai chai rượu, ngồi ở bậc thang ngoài cửa.

Đầu Trọc thấy không còn việc gì thì kéo Mao Ca qua một bên: “Anh đi bảo thằng nhóc kia đi, cả ngày nay chưa ăn gì rồi, trước hút thuốc sau uống rượu, ở đây là cao nguyên, không ăn uống tử tế, chỉ nốc mấy thứ này, kiểu gì cũng chảy máu dạ dày đúng không?”

Mao Ca than thở: “Anh mà bảo được nó thì đã bảo từ sớm rồi. Kệ nó đi.”

Lại được một lúc, tiếng động cơ xe từ xa vọng lại, mấy người đến trước hưng phấn chạy ra cửa đón, từ xa đã vẫy tay với chiếc xe con, gần như đồng thời, cửa sổ chiếc xe con cũng mở ra, có người thò nửa người ra ngoài, vừa kêu ầm ĩ vừa cười ròn rã.

Đầu Trọc và Mao Ca cũng ra đón, Mao Ca khoanh tay cảm khái: “Đúng là trẻ con, được ra ngoài một chuyến mà hưng phấn đến thế đấy.”

Đầu Trọc liếc Mao Ca một cái: “Trẻ con gì, cũng sinh viên đại học cả rồi.”

Trong lúc nói chuyện, chiếc xe con đã đến gần, cửa xe mở ra, một đoàn người rào rào

bước xuống, hội họp với nhóm đến trước, xách hành lý xách hành lý, bấm máy ảnh bấm máy ảnh, ríu ra ríu rít xen lẫn những tiếng cảm thán.

“Vừa nãy bị một đám bò Tây Tạng chặn trên đường!”

“Mấy con dê ở đây, mông con nào cũng được quét sơn. Nghe kể là để phân biệt với nhà người khác. Nhưng mà nếu có người xấu tính, lên quét dê nhà người khác thành nhà mình thì sao nhỉ?”

“Vừa nãy có một anh người Tạng cười ngựa huýt sáo với bọn mình nhớ! Bọn họ biết cả huýt sáo nữa cơ đấy, không phải người ta nói những chàng trai người Tạng hay thích hát tình ca sao...”

Mao Ca đột nhiên thấy da đầu tê rần: “Anh thấy có một đám quạ đen bay vào trong quán.”

Đầu Trọc hừ một tiếng: “Anh cứ lo thu tiền đi, mặc xác là ếch hay quạ đen tới.”

Sau phút hưng phấn khi gặp lại, cả đoàn xách hành lý vào trong nhà, xem ra thực sự có người coi đây là làng du lịch, vậy mà lại có thể lưng đeo ba lô tay xách va li, khuỷu tay còn treo một túi đồ ăn vặt!

Mao Ca và Đầu Trọc chẳng còn cách nào khác, đành phải bước xuống giúp một tay, có một cô gái hai tay xách hai chiếc va li cao gần nửa người đi lên bậc thang, mới đi được hai bước đã mệt không thở nổi, thoáng liếc thấy Nhạc Phong đang ngồi uống rượu cách đó không xa, miệng dẫu lên, rất là có vài phần nũng nịu: “Này, anh kia, để mặc người ta một mình xách bao nhiêu đồ nặng thế này, có ga lăng không vậy?”

Nhạc Phong như chẳng nghe thấy, đến mí mắt cũng không buồn nhấc lên.

Đoàn người yên lặng trong nháy mắt, sau đó có người nói mát ở đằng sau: “Ai da, thực sự có người không nể mặt hoa khôi của khoa này. Xem ra mỹ nữ không phải đi đâu cũng nổi tiếng.”

Cô gái kia rất lúng túng, cắn môi nhìn Nhạc Phong, đi cũng không được, mà không đi cũng không xong.

Mao Ca vội vàng đến xách va li cho cô ta: “Đi nào đi nào đi nào, bên ngoài lạnh lắm, vào nhà rồi nói.”

Sự ngỡ ngàng trong nháy mắt giống như tơ nhện nhanh chóng bị phui đi, cả nhóm người cười nói vui vẻ bắt đầu đăng ký ở trọ, cô gái lúc nãy đăng kí xong nhanh nhất, lúc chen từ đám người ra thấy bóng lưng của Nhạc Phong đang ngồi đó, nhớ đến sự hờ hững của anh lúc nãy, trong lòng vô cùng căm tức, đang lúc oán thâm, vai bị người ta vỗ một cái, quay đầu lại nhìn, là Trần Lộ vừa mới chọc ngoáy cô ta lúc nãy.

“Sao hả, Lâm Chi, người ta không để ý đến cậu hả?”

“Chỉ bằng anh ta?” Lâm Chi khinh thường hừ một tiếng, chột hạ giọng xuống, “Tôi có thể câu được anh ta đấy, cậu có tin không?”

“Cũng chưa chắc đâu.” Trần Lộ nửa cổ xúy nửa khinh thường, “Người ta đâu phải là đám con trai hay theo đuổi cậu đến chết trong khoa, chưa chắc đã thích kiểu như cậu.”

“Cứ chờ xem.” Lâm Chi nhìn về phía Nhạc Phong, trong cặp mắt xinh đẹp có vài phần không cam tâm, “Chờ xem.”

30. Chương 29

Cuối cùng cũng tạm thời đuổi được đám người lên lầu, Mai Đóa cũng trở về nhà, Mao Ca đặt mông ngồi phịch xuống ghế: “Mệt chết ông đây, còn không được yên ổn bằng lúc không có khách.”

Đầu Trọc liếc xéo anh ta: “Cái dạng này của anh ấy, chỉ một chữ thôi, tiện.”

Mao Ca trừng mắt, đang định bộp lại anh ta mấy câu, Nhạc Phong lại bước vào, ném vỏ chai lên quây: “Lấy thêm hai chai nữa.”

Mao Ca có lửa cũng không bốc lên được, anh ta nhìn ra bên ngoài một chút, hạ giọng xuống: “Nhạc Phong, bây giờ nhiều người lắm miệng, chờ tối yên tĩnh chúng ta lại bàn bạc chuyện hôm nay. Chú uống ít một chút được không? Đừng để đến lúc mọi người bàn chính sự, chú đã say ngất ngứ mất rồi.”

Nhạc Phong không nói gì, được một lúc thì đổi đề tài: “Đã lo liệu xong rồi chứ? Sắp xếp xong cho mấy người kia chưa?”

“Sắp xếp xong rồi, đông quá phải sắp cho ở phòng mười người, không đủ nhét vào gian sáu người.”

Nhạc Phong nhíu mày một cái: ”Phòng mười người?”

“Đúng vậy, phòng mười người.” Mao Ca thấy lạ, “Có gì không ổn sao?”

Nhạc Phong hơi cả giận: “Đồ đạc của Đường Đường còn chưa thu dọn, anh đã xếp cho bọn họ ở phòng mười người?”

Mao Ca hơi thộn ra, há mồm ra rồi lại ngậm lại, anh ta đã thực sự quên bém mất chuyện này.

Sắc mặt Nhạc Phong trầm xuống, cũng lười phải nói thêm gì nữa, xoay người bước lên lầu, Đầu Trọc phần nộ nhìn bóng lưng của anh: “Thằng nhóc thối tha này, con tức lớn thật đấy.”

Vừa lên đến cửa đã nghe thấy tiếng người ồn ã bên trong phòng mười người, tiếng cười đùa ròn rã quyen lại với nhau, nếu là ngày thường, không khí này đích thực có thể khơi dậy hứng trí của người ta, nhưng giờ phút này, nó chỉ khiến cho tâm trạng của Nhạc Phong càng thêm phiền não, anh vươn tay vỗ mạnh mấy cái lên cánh cửa khép hờ, coi như gõ cửa.

Bảy tám người bên trong phòng lập tức yên tĩnh lại, kinh ngạc quay đầu nhìn anh, sau đó cùng trao cho nhau những ánh mắt nghi hoặc.

Nhạc Phong cũng chẳng định thừa lời với bọn họ, bước thẳng vào trong, đi được hai bước liền dừng lại.

Lâm Chi đang ngồi trên chỗ nằm của Quý Đường Đường, quần áo đồ đạc vút khắp nơi, cạnh giường là một chiếc va li da lộn xộn đang để mở.

Nhạc Phong cau mày: “Chỗ này, cô chọn?”

“Tôi chọn.” Lâm Chi vốn đang nghiêng đầu không muốn để ý đến anh, ai ngờ anh vừa mới mở miệng, cô ta đã không kịp chờ mà đáp lại.

Nhạc Phong đè nén cơn tức trong lòng xuống: “Vậy đồ đạc trên đó đâu rồi?”

“Đồ gì?” Lâm Chi mờ mịt.

“Đồ vốn đặt trên đó!” Nhạc Phong cả giận, “Cô đã từng ở Thanh Lữ bao giờ chưa, chỗ nằm có đồ, chứng tỏ đã có người, ai cho phép cô chọn chiếc giường này?”

Lâm Chi thiếu chút nữa bị anh làm cho sợ đến choáng váng, từ khi sinh ra đến giờ, e là chưa có ai quát lên với cô ta như vậy, lúc mở miệng đã lắp ba lắp bắp: “Ông... ông chủ nói, tùy ý chọn...”

“Thôi vậy thôi vậy,” Nhạc Phong cũng không muốn dài dòng với cô ta, “Vậy đồ đâu, cô bỏ đồ đi đâu rồi?”

Lâm Chi sắp khóc đến nơi: “Tôi không thấy đồ nào cả...”

Nếu là bình thường, có lẽ Nhạc Phong còn có chút lòng thương hương tiếc ngọc, nhìn thấy con gái rơi lệ nhất định sẽ dỗ dành một chút — nhưng hôm nay mọi thứ đều khác biệt, nhìn thấy Lâm Chi lê hoa đái vũ như vậy, anh chỉ càng thấy phiền lòng hơn: “Thu nước mắt của cô lại đi, đồ đâu?”

“Này này, sao anh lại thế chứ, nói chuyện với bạn học chúng tôi kiểu gì vậy?” Trong phòng quả nhiên có người không nhìn nổi nữa, “Ai lấy đồ của các anh? Bọn tôi cũng đâu phải trộm cắp, nói chúng tôi lấy, chúng có đâu? Các anh không phải muốn bắt chẹt người khác đấy chứ, có biết lý lẽ không vậy?”

Một người vừa mở miệng, cả nhóm liền hòa theo, bảy miệng tám lời, căn phòng trong

phút chốc dâng đầy sự căm phẫn, Lâm Chi vừa sợ vừa tủi, nước mắt rớt xuống tựa như chuỗi ngọc bị đứt.

Nhạc Phong căn bản không định phân rõ trắng đen với bọn họ, đôi đũa với tú tài, từ xưa đến nay anh đều hành động theo kiểu nhà binh, một nắm đấm nện ngay xuống khung giường: “Đồ trong phòng này, ai lấy, mẹ nó đừng có ở đó mà giả vờ giả vịt với tôi!”

Vừa mới quát như vậy, tất cả mọi người đều im bật, cuối cùng có người không cam tâm thấp giọng lầu bầu: “Quán xá kiểu gì thế này, chúng tôi không ở nữa!”

Nhạc Phong cười lạnh: “Ở hay không thì tùy, không giao đồ ra, đừng kể nào mơ mà đi được.”

Không còn ai dám cãi lại nữa, được một lúc, đám sinh viên bắt đầu nhìn nhau, thỉnh thoảng hạ giọng hỏi.

“Đồ gì nhi, cậu có thấy không?”

“Tôi vào sau mà, ai vào đầu tiên?”

“Gì chứ không phải mấy món đồ thôi sao, lấy ra trả cho người ta đi...”

Sau những tiếng thì thầm líu ríu, lại là im lặng, cuối cùng, rốt cục cũng có người ngập ngừng nhỏ giọng nói một câu: “Đồ... tôi... tôi lấy.”

Tầm mắt tất cả cùng bắn về phía một người, là một cậu sinh viên vóc người thấp bé, mắt nhỏ, đang co rúm lại tại chỗ, nhìn có chút lồi thối lếch thếch.

“Thật là, lấy đồ của người ta mà không nói sớm.” Trần Lộ như ghét bỏ dịch sang bên cạnh.

Nhạc Phong nhìn cậu ta, thiếu chút nữa cậu ta làm cho tức phát điên, thằng nhóc này ở đâu ra vậy, trong phòng nhiều người ở lại dám lấy đồ của người khác? Đầu óc có vấn đề hay là nghèo đến phát điên rồi?

Nhạc Phong thật sự là nghĩ mãi vẫn không hiểu nổi: “Cậu lấy đồ của người ta làm gì?!”

Cậu sinh viên thấp người kia có lẽ là bị khí thế của anh làm cho sợ hãi, không dám nhìn anh mà nói, lúc nói chuyện cũng lắp ba lắp bắp: “Tôi... tôi tưởng là người ta để quên, không dùng đến nữa, nên tôi mới... cất đi.”

Cậu ta vừa nói, vừa móc từ trong túi quần ra một thứ, ánh mắt của mọi người đều dừng lại trên tay cậu ta.

Đó là vài tờ tiền mệnh giá một trăm nguyên màu đỏ có nhiều nếp nhăn.

Trái tim Nhạc Phong chợt run lên một cái, anh dường như đã nghĩ ra chuyện gì đó, nhưng trong lúc nhất thời lại không biết thuận theo nó thế nào, cảm giác ở trên núi khi

ấy lại ủa tới — đầu óc ong ong, ý thức có chút trôi nổi, toàn thân rét run, sau đó lại nóng rần lên.

“Chỉ có năm trăm đồng, để dưới gối, lộ một góc ra ngoài, tôi tưởng là do khách để quên, tôi... tôi mới cất đi.” Cậu sinh viên kia vẫn lảm nhảm không ngớt, “Tôi không biết các anh lại vớt tiền linh tinh như vậy, tôi thực sự tưởng là do vị khách trước đó để quên, tôi mới lấy, đó là nhặt, không tính là trộm...”

Nhạc Phong ngắt lời cậu ta: “Chỉ có cái này?”

“Hả?” Cậu chàng kia sợ hãi.

“Cái giường đó,” Nhạc Phong chỉ chỉ chỗ nằm của Quý Đường Đường, “Lúc cậu tiến vào, trên giường chỉ có cái này?”

“Còn... còn một cái sim nữa, tôi tưởng là không cần, nên tôi... ném vào trong thùng rác rồi.” Cậu ta lắp bắp, bỗng kịp phản ứng lại, nhanh chóng chạy đến cạnh cái thùng rác bằng nhựa, thò tay móc từ trong đó ra một cái sim di động.

Nhạc Phong nhận lấy, vuốt nhẹ trong tay một cái, sau đó xoay người bỏ đi.

“Này này,” Cậu sinh viên kia gọi vói ở phía sau, “Tiền này, anh không cần hả?”

Không có câu trả lời, cậu ta siết chặt mấy tờ tiền, nhất thời không biết làm sau cho phải, đón nhận những ánh mắt hoặc khinh bỉ hoặc xem thường xung quanh, cậu ta nuốt nước miếng một cái, lại biện minh cho mình thêm lần nữa, “Cái này không tính là trộm, người ta vớt lên giường, tôi nhặt. Bọn họ không cất cho kỹ, sao lại đổ cho tôi được...”

Đầu Trọc nhét chiếc sim Nhạc Phong vừa lấy lại vào trong di động của mình, sau khi khởi động bèn mở danh sách liên lạc, tiếp đó lắc đầu nhìn Nhạc Phong: “Không có gì, xóa sạch sẽ rồi.”

Nhạc Phong ừ một tiếng, tìm số di động của Quý Đường Đường trong điện thoại của mình bấm nút gọi.

Quả không ngoài dự đoán, di động của Đầu Trọc đổ chuông.

Nhất thời, Nhạc Phong cũng không biết nên nói gì, tâm trạng có một nửa như chút được gánh nặng, lại có một nửa như tức giận, đến cuối cùng tức giận chiếm thế thượng phong, cầm di động của mình quăng xuống.

“Này này, cậu vói cái di động của mình làm gì.” Mao Ca xót ruột, nhặt cái di động của Nhạc Phong lại, vô cùng tức cười thối thối rồi lại phui phui.

“Cho nên, tình hình bây giờ thế nào đây?” Lông Gà vừa cắn hạt dưa vừa đặt câu hỏi,

mấy thứ hạt dưa ô mai này vốn là chuẩn bị cho khách, anh ta lại hưởng dụng trước, “Nghe ý tứ của cậu, tức là Đường Đường đã quay về rồi, bỏ lại năm trăm đồng và... cái sim này?”

Nhạc Phong không lên tiếng, nhưng nhìn sắc mặt anh, Lông Gà cũng biết mình đoán không sai.

“Thật quá đáng!” Lông Gà lòng đầy căm phẫn, “Có ý gì thế hả, mấy anh đây vì cô ta mà chạy trước chạy sau tất bật, còn cô ta ngay cả chào hỏi cũng không nói một tiếng đã bỏ đi? Đưa tiền là có ý gì? Tưởng tôi thiếu chút tiền này chắc? À, tiền đâu?”

Nhạc Phong nhấc mí mắt lên: “Không cần.”

“Không cần?” Lông Gà kinh hãi, “Thế là anh em mình ngay cả tiền cũng không kiếm được? Tôi còn đang nhủ có thể làm một chầu rồi...”

Nhạc Phong không đề ý đến anh ta: “Lão Mao tử, anh đi hỏi Mai Đóa xem, Đường Đường đã quay về, tại sao chị ta không nói gì cả.”

Mao Ca đáp một tiếng, đứng dậy đi ra ngoài cửa, mới vừa nhấc chân đã bị Đầu Trọc kéo lại.

“Anh ngớ ngẩn à,” Đầu Trọc tức giận, “Với bản lĩnh và sự láu cá của Đường Đường, cô ta muốn đánh lạc hướng Mai Đóa để lên trên gác, sau đó lấy đồ đạc đi thì có gì khó khăn? Mai Đóa đến tiếng Hán còn nói không sỏi, hơn nữa còn một mình trông cái quán lớn như vậy...”

Mao Ca thấy có lý, lại xoay người ngồi xuống buồn bực cúi đầu suy nghĩ, chợt có chút thương cảm.

“Thật không nhìn ra, con bé này lại lạnh lùng như vậy.” Mao Ca có chút chua chát, “Trong lòng anh còn nghĩ cô ta là một cô gái tốt. Chú nói coi cô ta hơn nửa đêm mất tích, chúng ta nhất định là rất lo lắng, sao cô ta không nghĩ đến chuyện chúng ta sẽ lo lắng chứ? Kiềm gì cũng phải chào một tiếng chứ? Cho dù cô ta về quán không thấy chúng ta ở đây thì cũng phải gọi điện cho anh em mình, hoặc chí ít cũng phải để lại tờ giấy. Mấy anh em mình vì cô ta mà nôn nóng thành cái dạng gì? Bỏ năm trăm đồng lại là thế nào? Lão Mao tử anh thực sự đâu có thiếu chút tiền này.”

“Vậy cũng chưa chắc.” Lông Gà lại có ý kiến khác, “Đưa tiền so với chuyện một chinh cũng không đưa phui mông bỏ đi thì vẫn tốt hơn chứ? Tôi cảm thấy Đường Đường vẫn còn có chút tình người.”

“Cô ta có tình người cái rắm!” Nhạc Phong lập tức bốc hỏa, “Đời này tốt nhất đừng để tôi gặp lại cô ta, có tin tôi sẽ giết cô ta không!”

Tất cả mọi người đều im lặng, từ đầu đến cuối, Nhạc Phong chắc là người cảm thấy tội lỗi nhất và cũng là người đau khổ nhất, giờ có phản ứng như vậy cũng dễ hiểu.

Trong yên lặng, trên cầu thang vọng đến tiếng bước chân rì rạc, âm thanh này tạm thời thu hút sự chú ý của tất cả, mỗi người, cố ý hay vô tình, đều nhìn về phía cầu thang.

Người đang xuống là Lâm Chi.

Cô ta không hề chuẩn bị tâm lý bị nhiều cặp mắt nhìn chòng chọc như vậy, nhất thời lúng ta lúng túng có chút đỏ mặt, do dự một chút, vẫn bước tới, đứng bên cạnh Nhạc Phong, vươn tay bỏ tiền lên bàn.

“Chuyện đó...” Cô ta cũng không biết nên nói sao, “Rất xin lỗi, bạn học của chúng tôi nhất thời hồ đồ, chúng tôi cũng rất ngại...”

“Ôi, cô có gì mà phải xin lỗi, cũng đâu phải cô lấy.” Mao Ca lúc nào cũng là người hòa giải, “Không sao đâu, bảo bạn học của các cô chú ý một chút, không phải đồ của mình thì đừng có lấy linh tinh. Chúng tôi còn không so đo đấy, chứ gặp phải người tính toán thì không biết dọn dẹp thế nào đâu. Ở trên thu xếp xong hết chưa? Xong rồi thì xuống dưới này chơi đi, ở dưới có bài đấy.”

Lâm Chi cảm kích cười cười, cuối cùng ngại phải ở lại: “Vậy tôi lên trước.”

Trước khi đi, chẳng biết vô tình hay cố ý lại liếc Nhạc Phong một cái.

Lúc bước lên cầu thang, Nhạc Phong chợt gọi cô ta lại: “Này, cô bé.”

Lâm Chi sững sốt một chút.

Nhạc Phong ngẩng đầu nhìn cô ta, trên gương mặt không có biểu cảm gì: “Ngại quá, vừa nãy không nên quát cô, đừng để bụng.”

Kiểu xin lỗi miễn cưỡng như vậy, Lâm Chi chẳng những không cảm thấy không ổn, chẳng hiểu tại sao, trái tim còn có mấy phần vui vẻ, giọng nói cũng mềm mại theo: “Không sao đâu.”

Lông Gà nhìn mặt đoán lời, cũng hít một ngụm khí lạnh, chờ Lâm Chi đi rồi mới nhìn Nhạc Phong chặc chặc thành tiếng: “Đúng là chuyên reo rắc tai họa, tôi đoán là cậu lại định nảy sinh gì đó với em gái này hả.”

“Muốn đánh cuộc không?” Nhạc Phong mắt lạnh nhìn anh ta, “Có tin gia cho anh thua đến cái quần lót cũng chẳng còn không?”

Lông Gà rụt cổ lại, không nói gì nữa.

“Được rồi, đừng luyên thuyên nữa. Nói tiếp chuyện lúc nãy đi.” Mao Ca kéo đê tài lại, “Nhạc Phong, cậu cũng đừng tức quá, nói thật ra, rừng rộng chim gì chẳng có, Đường Đường bỏ đi không chào hỏi chúng ta cũng không tính là phạm pháp, coi như chúng ta mất lé, kết giao nhầm con nhóc này. Tương lai chú có gặp lại thật thì cũng đừng gây chuyện.”

Đầu Trọc bật cười: “Lão Mao tử, anh đúng là nhiều chuyện. Tương lai gặp Đường Đường? Chúng ta còn có thể gặp lại Đường Đường được sao? Nhạc Phong, tôi dám đảm bảo với cậu, cả đời này cậu cũng sẽ không gặp lại cô ta.”

“Sao lại nói vậy?” Nhạc Phong bắt giắc ngồi thẳng người dậy.

“Mọi người có ai dám vỗ ngực nói, người vào quán trọ thu dọn đồ đạc, để lại tiền hôm nay chắc chắn là Đường Đường không?” Đầu Trọc có vài phần đắc ý, “Đừng quên, lúc Trần Vĩ mất tích, đối phương cũng đã giả mạo cậu ta để gọi điện cho Cách Tang. Nhớ đâu người tới là gã A Khôn đó thì sao? Gã thu dọn đồ của Đường Đường xong, bỏ tiền bỏ thẻ sim lại, để cho chúng ta tưởng lầm, nghĩ là Đường Đường đã bình an, cô ấy không muốn liên lạc với chúng ta, chúng ta không cần phải tìm nữa. Mọi người nói xem, có khả năng này không?”

Đầu Trọc nhìn xung quanh một vòng, không ai đáp lời, vậy nên anh ta tiếp tục đề tài.

“Đây là khả năng đầu tiên, nếu như giả thiết là sự thật, Đường Đường đã xảy ra chuyện, tương lai, Nhạc Phong không thể nhìn thấy cô ấy được.”

Mao Ca hăng giọng một cái: “Vậy khả năng thứ hai thì sao?”

“Khả năng thứ hai chính là cô ta không sao cả, cô ta bình an, người tới ngày hôm nay chính là cô ta. Người ta bỏ tiền lại, vứt sim đi, rõ ràng tỏ vẻ sẽ không liên lạc với các anh nữa. Hơn nữa...”

Nói tới đây, thanh âm của Đầu Trọc lập tức hạ thấp xuống: “Hơn nữa, các anh đã nhìn thấy gì ở đài Thiên Táng? Nếu Đường Đường không bị làm sao cả, thì người gặp chuyện chính là đối phương, cho dù đối phương có tốt hay xấu thì cũng là một mạng người, cô ta sao có thể xử lý người ta? Nghiêm trọng mà nói, thì là cô ta đã giết người, cô ta là tội phạm sát nhân, tương lai trốn tránh các anh còn chẳng kịp, lại còn đi gặp mấy người hay sao? Cho nên tôi mới nói, chuyện này mọi người cứ coi như chưa từng xảy ra, càng sớm quên đi càng tốt, đến nước này, người mù cũng nhìn ra được, chuyện của Đường Đường không phải chúng ta muốn dây vào là được, chấm dứt tại đây đi thôi, cứ ăn cứ uống, sống đời vui vẻ là được.”

Không ai nói gì, cuối cùng, Nhạc Phong đứng dậy: “Chán quá, ra ngoài hút điếu thuốc.”

31. Kết thúc

Lúc Lâm Chi bước vào nhà, cuộc phê bình vẫn còn đang tiếp tục, cả đám phần nộ ngồi trên giường, nhìn cậu sinh viên thấp người ở giữa nói dài nói ngắn, cậu chàng kia rất có chút ý tứ kiên quyết đấu tranh đến cùng, liên tục lặp lại câu lúc nãy: “Tôi đây là nhật, không phải trộm, chuyện này không thể đổ thừa cho tôi được...”

Lâm Chi cảm thấy chẳng có gì thú vị, đẩy cửa ra rồi lại khép lại, đi đến cửa sổ ngoài

hành lang ngắm cảnh đêm Ca Nại.

Thực ra cũng chẳng có cảnh đêm gì, nơi đây không phải chợ đêm với ánh đèn rực rỡ, trong tầm mắt, chỉ có lẽ tẻ vài điểm sáng màu vàng, phía xa một mảnh đen kịt, màu đậm hơn chút nữa chính là hình dáng của núi.

Nhìn một hồi, Lâm Chi nhàm chán cúi đầu, lại ngoài ý muốn phát hiện ra Nhạc Phong đang đứng trên bậc thang ngoài quán trọ hút thuốc.

Bình thường, cô ta rất ghét con trai hút thuốc lá, nhưng không hiểu tại sao, nhìn Nhạc Phong hút thuốc, lại cảm thấy rất gần gũi.

Cô ta nhìn Nhạc Phong đến xuất thần, anh hơi cúi đầu, tay phải kẹp một điếu thuốc, làn khói lượn lờ thật mỏng manh, giống như hóa ra một tiếng thở dài, chân mày anh nhíu lại, rõ ràng đang có rất nhiều tâm sự, nhưng thỉnh thoảng, giữa gương mặt tuấn tú lại xẹt qua vẻ tùy hứng bất cần đời.

Lâm Chi đang nhìn đến nhập thần, sau lưng chợt bị ai đó vỗ một cái, làm cho cô ta sợ đến mức giật nảy mình, trái tim đột nhiên đập loạn xạ.

“Nhìn gì vậy?” Là một cô bạn đi cùng đoàn, cười cười lộ đầu ra ngoài nhìn một chút, giọng cũng hạ thấp theo, “Là anh ta à, vừa nãy dữ chết đi được.”

“Dữ ở đâu chứ, rất man, rất đàn ông mà.” Lâm Chi theo bản năng phản bác một câu.

“Không phải chứ?” Cô gái kia kinh ngạc, “Không phải cậu... không phải cậu thích loại này đây chứ?”

“Thích thì sao?” Gương mặt Lâm Chi hơi nóng bừng lên, “Cậu không thấy anh ấy rất đẹp trai sao? Cậu xem đám con trai khoa mình, bình thường thì oai phong lắm, khoa tay múa chân trong Hội học sinh, vừa nãy mới bị anh ấy quát cho một câu thôi, đến rằm cũng không dám đánh. Tôi thích người có khí thế như vậy.”

“Nhưng mà anh ta hung dữ lắm.” Cô gái kia không dám gạt bừa, “Vừa nãy đập xuống khung giường một cái mà làm mình sợ đến mức bay mất nửa cái hồn. Này, cậu thích người như vậy, không sợ sau này bạo lực gia đình à?”

“Sao có thể.” Lâm Chi bĩu môi, “Có lúc đàn ông ngoài mặt nhìn thì dữ, nhưng lại rất dịu dàng với cô gái mình thích.”

“À...” Cô gái kia kéo dài giọng, mặt đầy vẻ trêu chọc, sau đó lại hưng phấn không nín nổi, “Cậu động lòng thật à? Này, vậy cậu sẽ tỏ lộ với anh ta chứ?”

“Nói cái quái gì thế.” Lâm Chi như trách móc đẩy cô ta một cái, “Chuyện chẳng liên quan gì đến nhau, hơn nữa, bọn mình ở đây chơi mấy ngày rồi đi, làm gì có khả năng chứ.”

Làm gì có khả năng chứ.

Mấy chữ này cô ta nói ra miệng được, nhưng trong lòng lại không nghĩ như vậy.

Trong lòng cô ta đang nghĩ: có gì là không thể chứ?

Đầu Trọc ra ngoài tìm Nhạc Phong, dùng bật lửa trong tay Nhạc Phong châm một điếu thuốc.

“Ồ chỗ lão Mao tử đã được một thời gian rồi, cũng phải quay về làm chính sự thôi.” Đầu Trọc rít mạnh một hơi, “Mẹ kiếp, vừa nghĩ đến chuyện phải quay về giao thiệp với đám người giời kia là thấy phiền, làm công trình phải dựa vào quan hệ, đi khắp nơi làm cháu trai cho chúng nó.”

Nhạc Phong cười ha hả: “Không làm cháu trai thì kiếm tiền ở đâu ra? Anh ấy, làm một vụ có thể nghỉ đến nửa năm trời, tốt hơn nhiều so với việc cả năm không có lấy một ngày nghỉ nào. Thế mà còn không biết đủ, anh có biết xấu hổ không hả?”

Đầu Trọc cười hà hà, dùng một chút lại dùng khuỷu tay huých huých Nhạc Phong: “Vây còn cậu, cũng không thể ở đây tiếp được, có tính toán gì không?”

Nhạc Phong không nói gì, hồi lâu, anh búng tro thuốc trên điếu thuốc xuống: “Quay về tìm Miêu Miêu trước đã.”

Vũ Mi, Hiểu Giai mà Miêu Miêu đang ăn món nướng trên bàn gang gần khu đường dành cho người đi bộ ở Lan Châu.

Vũ Mi gọi tôm tươi nướng hành tỏi, mỗi con tôm được bung lên đều được khía ở phần lưng, khều hết phần chỉ đen ra, Vũ Mi thở hắt ra như thỏa mãn: “Đây mới gọi là cuộc sống chứ, ở Ca Nại kia làm sao mà ăn được đồ ngon như thế này.”

Miêu Miêu cười cười: “Cô vậy đã thỏa mãn rồi? Cô và Hiểu Giai ở Thượng Hải cơ mà, có đồ gì ngon mà chưa được ăn chứ.”

Vũ Mi có chút đắc ý: “Cái này thì phải xem là so với nơi nào, so với Thượng Hải thì đúng là còn kém một chút, nhưng mà so với Ca Nại thì thực sự tốt hơn nhiều rồi. Cho nên tôi vẫn không sao hiểu nổi, đám Nhạc Phong rốt cuộc thích Ca Nại ở điểm nào chứ?”

Vừa nhắc đến Nhạc Phong, sắc mặt của Miêu Miêu liền biến đổi.

Hiểu Giai trừng mắt liếc Vũ Mi một cái: “Này, nói chuyện chú ý một chút được không?”

“Mọi người gặp được nhau cũng là có duyên, chị em một hội, có gì mà không thể nói, ” Vũ Mi gấp một con tôm cho Miêu Miêu, “Này, ăn đi, sau này không biết bao lâu mới gặp lại nhau đây.”

Hiểu Giai bưng bát chờ Vũ Mi gấp cho mình một con, đợi nửa phút mới tỉnh ngộ ra, Vũ Mi không có ý chia sẻ với mình: “Được lắm Vũ Mi, hai người cầu kết với nhau từ bao giờ hả, có mới nói cũ đúng không?”

Vũ Mi cười hì hì, nghiêm nhiên tỏ ra vô cùng thân thiết với Miêu Miêu, còn cố ý dịch ghế sang chỗ Miêu Miêu: “Miêu Miêu, ở đây không có người ngoài, nói ra đi, bọn tôi giúp cô nghiên cứu một chút, có định tha thứ cho Nhạc Phong không vậy?”

Hiểu Giai thở dài trong lòng, sớm biết Vũ Mi vẫn không từ bỏ được, quả nhiên, ba câu cũng không thoát khỏi Nhạc Phong. Nếu đã biết Nhạc Phong và bản thân không có khả năng thì việc gì cứ nhất định phải tìm hiểu xem anh ta cùng Miêu Miêu có kết quả hay không chứ?

Miêu Miêu không trả lời ngay, cô ta cầm đũa nghịch nghịch con tôm trong bát, cứ như là gảy mấy cái thì con tôm kia có thể sống lại được vậy.

Vũ Mi có chút thiếu kiên nhẫn: “Miêu Miêu?”

“Nhạc Phong là ai thế?” Miêu Miêu chợt nở nụ cười, “Có liên quan gì tới tôi sao?”

Cô ta nói rất nghiêm túc, Vũ Mi không biết làm sao để tiếp lời, đầu óc Hiểu Giai cũng có chút đình trệ, nhất thời nghe không hiểu được ý tứ của Miêu Miêu: “Anh ta... anh ta không phải bạn trai của cô sao?”

“Chuyện quá khứ rồi.”

“Sao lại là chuyện quá khứ được?” Hiểu Giai vẫn chưa ngộ ra nổi, “Buổi sáng không phải cô vẫn chờ anh ta đi cùng ở trạm xe sao?”

“Đúng vậy, chẳng phải là không chờ được hay sao?” Miêu Miêu nói rất bình tĩnh, “Ai mà vĩnh viễn chờ anh ta được?”

Trong lúc nói chuyện, đồ ăn Miêu Miêu gọi cũng được bưng lên, thịt bò cà rốt nướng bản gang, vừa mở nắp ra, hơi nóng đã bốc lên, Miêu Miêu cúi đầu, cả gương mặt như ẩn trong khói trắng.

Loáng thoáng, Hiểu Giai dường như nghe được giọng nói rất thấp của cô ta: “Không chờ nữa, thực sự không chờ nữa.”

Buổi đêm, hơn mười một giờ rưỡi, chiếc xe buýt đi về hướng Lan Châu mới chậm rãi rẽ vào trạm xe, tài xế thò đầu ra qua cửa sổ chào hỏi với bảo vệ ở cổng: “Mẹ kiếp, đang đi thì có cái xe vận tải đâm vào xe riêng, tắc như gì.”

Xe vừa dừng lại, các hành khách liền xách túi lớn túi nhỏ xô đẩy la máng tranh nhau đi xuống, mới vài phút đã đi sạch sẽ, nhân viên vệ sinh trong trạm bảy giờ mới xách chổi

bước lên xe, cau mày nhìn vỏ hạt dưa, vỏ lạc cùng với đủ loại vỏ bọc đồ ăn trên đất, hùng hổ cúi người quét dọn đồng rác rưởi ở chỗ ngồi.

Lúc quét đến hàng ghế sau, nhân viên vệ sinh chột sừng sốt một chút, ở chỗ thứ hai đếm ngược lên bên cạnh cửa sổ, còn một hành khách chưa đi. Từ bên cạnh nhìn qua thì là một cô gái, tóc dài, dáng rất đẹp, cứ nhìn ra ngoài cửa sổ.

Nhân viên vệ sinh tò mò cũng nhìn qua cửa sổ: đơn giản chỉ có mấy chiếc xe trong trạm, đâu có gì đặc biệt.

Nhân viên vệ sinh buồn bực trong lòng, cố ý ho khan hai tiếng, thấy cô ta không có phản ứng bèn đi qua vỗ lên ghế: “Này này, cô ơi, đến nơi rồi.”

Lúc Quý Đường Đường ra khỏi trạm xe đã gần đến nửa đêm, ngoài công căn bản không có ai, nhiệt độ ở Lan Châu mặc dù cao hơn so với Ca Nại nhưng ban đêm vẫn có mấy phần lạnh lẽo, Quý Đường Đường đứng ở cổng ra, nhất thời cảm thấy không có chỗ nào để đi.

Bà cụ đang rao bán đồ ăn vặt đằng xa thấy ở đây có người, chậm rãi bước tới, trong cái thùng đang đeo có mì ăn liền, xúc xích, dưa chuột, còn có thuốc lá và bật lửa, có lẽ đã bận rộn cả một ngày nên mệt mỏi, không hề có ý tích cực kéo khách ---- bà ta quanh quẩn bên cạnh Quý Đường Đường hai vòng, thấy cô không giống như định mua đồ, đang ngượng ngập định bỏ đi thì Quý Đường Đường bỗng lên tiếng: “Cho tôi một bao thuốc lá.”

Có rất ít con gái muốn mua thuốc, bà cụ mặc dù kinh ngạc nhưng vẫn cầm một bao đưa qua, Quý Đường Đường đưa mười đồng tiền, không muốn lấy tiền thừa, bèn lấy thêm một chiếc bật lửa chất lượng kém.

Bà cụ đi được mấy bước, không kịp quay đầu nhìn lại, Quý Đường Đường đang cúi đầu châm thuốc, mái tóc dài che khuất nửa gương mặt, từng làn khói mù lượn lờ bay lên, ngọn đèn vàng ở cửa trạm đằng sau chiếu lên người cô tạo thành một chiếc bóng đồ dài.

Bà cụ lắc đầu một cái, lúc đi qua phòng phát thanh ở cổng, ông cụ bảo vệ bên trong ra ngoài vớt rác, đều quen mặt, bà cụ kia chỉ vào Quý Đường Đường, phàn nàn với ông ta: “Con gái còn trẻ như vậy mà hơn nửa đêm không về nhà, đúng là bậy bạ.”

Giọng nói rất lớn, tỏ rõ sự tự nói tự nghe và bất mãn của bà ta, cũng chẳng hề có ý kiêng dè, Quý Đường Đường đương nhiên là nghe thấy, cô cười cười, ngẩng đầu lên, nhả một vòng khói vào khoảng không.

Đây là lần đầu tiên cô hút thuốc lá, vậy mà lại vô cùng thành thạo hoang đường đến kì lạ như vậy, cứ như là từ trước tới giờ vẫn luôn dùng phương thức này để giải sầu và giết

thời gian.

Có lẽ là do khói thuốc, tầm mắt có chút mơ hồ, lưng trời có một vành trăng sáng mơ hồ, giống như vươn tay là có thể chạm tới.

Về nhà? Nhà ở đâu? Ai biết.

Tiếp đó, phải đi đâu đây? Cũng không biết.

Tầm mắt của Quý Đường Đường dần hạ xuống, dừng lại trên chiếc ba lô đặt bên chân.

Ở chỗ sâu nhất trong ba lô là chiếc chuông gió kia, lúc thu dọn, cô đã dùng bọc ny lon cẩn thận gói kỹ, cất kỹ vào ngăn trong cùng.

Chờ đến lúc chiếc chuông gió kia vang lên lần nữa, cũng chính là thời điểm cô sẽ tiếp tục lên đường.

Đến lúc đó, Đông, Nam, Tây, Bắc, rồi cô sẽ biết cần đi về hướng nào.

Nhưng bây giờ, phải đi đâu đây?

Tàn thuốc tụ lại lác đác rơi xuống quai xách của chiếc ba lô, một điếu thuốc cũng sắp hút xong.

- Quyển Thực Cốt hoàn thành -

*** Vậy là chúng ta đã đi qua chặng đường đầu tiên của Chuông gió. Thực sự là bạn không ngờ là bộ này lại được mọi người ủng hộ nhiệt liệt đến thế, đúng thực là niềm vui bất ngờ đối với mình, nhờ vậy mà mình cũng tự tin hơn không ít khi bắt tay vào edit những chương truyện khó nhằn này và hoàn thành được 30 chương đầu tiên với thời gian khá ngắn.

Quyển I này tác giả viết đôi chỗ còn khá lan man và chưa được vào guồng lắm, nhưng bắt đầu từ quyển II trở đi, câu chuyện mới thực sự trở nên ly kỳ và hấp dẫn với những bật mí về thân thế của nữ chính, những khúc mắc trong mối quan hệ của nam chính. Hãy cùng chờ đón sự trở lại của Quý Đường Đường và màn gặp gỡ vô cùng thú vị giữa cô và Nhạc Phong, dĩ nhiên, không thể thiếu được sự góp mặt của cây hài Thần Côn trong quyển II nhé ***